

பண்டிதமணி

கதிரேசன் செட்டியார்

Acc.No.45881

தமிழ்ப் புகழ் பொலிந்த பூங்குன்றம் என்ற மண்ணில்
பிறந்தவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின்
ஆசிரியராக விளங்கி அத்துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தார்.

■ மு.பழனியப்பன் ■

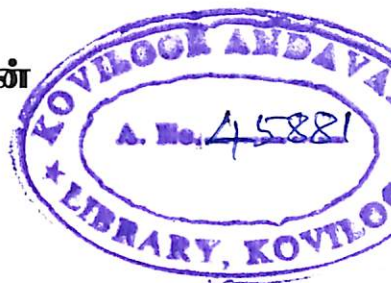

பண்டிதமணி

கதிரேசன் செட்டியார்

மு.பழனியப்பன்

பதிப்பாசிரியர்கள்

முனைவர் அரங்க.பாரி
முனைவர் ப.சு. மூவேந்தன்
முனைவர் ஜா. இராஜா

முனைவர் ஆர்.மோகனதாஸ்
முனைவர் எஸ்.குமரன்
முனைவர் கிருஷ்ணன் மணியம்

முனைவர் ஒப்பிலா.மதிவாணன்
முனைவர் அபிதா சபாபதி

தமிழியல்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

இந்திய ஆய்வியல் துறை
மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்

கலைஞன் பதிப்பகம்

19, கண்ணதாசன் சாலை,
தி.நகர், சென்னை - 600 017.

Editorial Team

Dr. Aranga.Pari
Dr. Pa.Su. Moovendan
Dr. J. Raja

Dr. R. Mohana Dass
Dr. S. Kumaran
Dr. Krishanan Maniam

Dr. Oppila Mathivanan
Dr. Apitha Sabapathi

₹ 98.00

Pandidhamani Kathiresan Chettiyar

by

Mu. Palaniappan

First Edition 2015

Published by

Kalaighaan Pathipagam

19, Kannadhasan Salai,

T.Nagar, Chennai - 600 017.

044-24345641, 24313221

email:anuragam78@gmail.com

Designed by

Satyan layout, Chennai - 600 005.

044-42663451

Printed at

M.K. Offset, Chennai.

பதிப்பாசிரியர்கள் உரை

நீண்ட பாரம்பரியமும், தொன்மையான மரபும் மிக்க மொழி தமிழ். இலக்கிய, இலக்கண வளமை பெற்ற அம்மொழியில் எண்ணுதற்கு அரிய சான்றோர் பெருமக்கள் சிறப்பான தொண்டாற்றியுள்ளனர். தமிழ் மொழியின் ஆழம் அறிந்து, தம் புலமையால் சிறப்பாகப் பணியாற்றியும், தம் புகழ் நிறுவியும் சென்றவர்கள் தமிழறிஞர்கள்.

அந்தப் புலமை மரபு மறைந்து விடவில்லை. தமிழறிஞர்களின் மரபு இன்னும் உயிர்ப்புடன் உலா வந்து கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்ந்த, வாழும் தமிழறிஞர்களின் சிறப்புமிக்க பணியினை ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகப் பதிவு செய்தால், அதனை இன்றைய மாணவருலகம் அறிந்துகொள்ளும் என்ற நோக்கில், அப்படிப்பட்டோரின் வாழ்வும் பணியும் பற்றிய தகவல்களை நூல் வடிவமாகக் கொணர்ந்துள்ளோம்.

தமிழறிஞர்களை கௌரவப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கிலும், இத்திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி, தமிழ் படைப் பாளிகளையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் சிறப்பிக்கும் வகையில் நூல்வடிவம் ஆக்கியுள்ளோம்.

தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய அண்ணாமலைப் பல் கலைக்கழகமும், மூன்று முறை உலகத் தமிழ் மாநாடு நடத்திய மலாயாப் பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல் துறையும், வைர விழாக் காணும் சென்னை கலைஞன் பதிப்பகத்துடன் இணைந்து மீண்டும் செயல்படுவது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியது.

முனைவர் அரங்க. பாரி
முனைவர் ப.சு. மூவேந்தன்
முனைவர் ஜா. இராஜா

முனைவர் ஆர்.மோகனதாஸ்
முனைவர் எஸ்.குமரன்
முனைவர் கிருஷ்ணன் மணியம்

முனைவர் ஒப்பிலா, மதிவாணன்
முனைவர் அபிதா சபாபதி

பதிப்புரை

கலைஞன் பதிப்பக வைர விழாவை முன்னிட்டு “தொல் காப்பியம் முதல் பாரதி வரை”யிலான 120 தலைப்புகளில் 60 பேராசிரியர்கள் எழுதிய நூல்கள் இந்திய ஆய்வியல்துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து கோலாலம்பூர் மலேசியாவில் நடைபெற்ற 9-ஆம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் டத்தோ ஸ்ரீ உத்தமா ச.சாமிவேலு அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

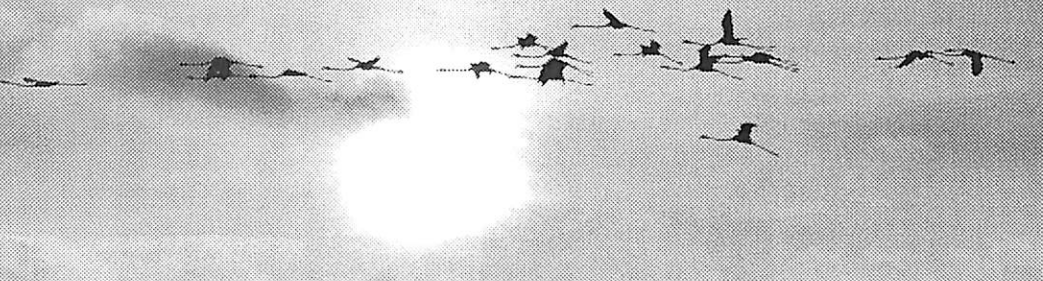
அதன் தொடர்ச்சியாக 60 எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை இந்திய ஆய்வியல்துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து மலேசியாவில் வெளியிட அன்றைய துறைத் தலைவர் முனைவர் கிருஷ்ணன் மணியம் அவர்கள் தலைமையில் புதிய புத்தகங்களை வெளியிடத் திட்டமிட்டோம்.

தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய பல தமிழறிஞர்கள், எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கையையும், படைப்புகளையும் இன்றைய மற்றும் வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியாக தமிழ்த் துறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளோம்.

எங்களின் அனைத்து முயற்சிக்கும் துணைநின்ற முனைவர் அரங்கபாரி, முனைவர் கிருஷ்ணன் மணியம், முனைவர் அபிதா சபாபதி மற்றும் புத்தகங்கள் எழுதிய அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

- பதிப்பகத்தார்

பேஸ் 1

பண்டிதமணியும் தமிழும்

காலந்தோறும் தமிழ் மொழியின் எல்லை என்பது அதன் இலக்கிய வளத்தால் பெருகிக்கொண்டே உள்ளது. தமிழ் மொழியின் ஒவ்வொரு காலத்திலும் பல புலவர்களால் பற்பல இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டுவருவதால் அதன் எல்லை வளர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கால எல்லையில் தமிழுக்கும், தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் அரசியல், சமய, உரிமை நெருக்கடிகள் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தினால் ஏற்பட்டபோதும் அதனையும் தாண்டி தமிழ் வளர்ந்தது என்றால் அதற்குக் காரணம், அக்காலக் கட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்கள் இயற்றிய நூல்களும், செய்த பணிகளும் தான்.

இவர்களின் தமிழ்ப்பணி காரணமாக தமிழும் வளர்ந்தது. தமிழகத்திற்கு ஏற்பட்ட அரசியல் நெருக்கடிகளும், சமய நெருக்கடிகளும் மெல்ல மெல்ல விலகித் தமிழ்ச் சமுதாயமும் வளருவதாயிற்று. இதைவிட முக்கியமாற்றம் வேற்றுச் சமயம் பரப்ப வந்தவர்களும் தமிழின்பால் பற்றுக்கொண்டு அதனை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டது தான். இவ்வகையில் தமிழின் வளர்ச்சியில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குக் குறிக்கத்தக்க இடம் உண்டு. இந்நூற்றாண்டில் தமிழையும், தமிழரின் பழமையான சமயமான சைவத்தையும் காத்த பெரும்புலவர்களுள் ஒருவர் பண்டிதமணி கதிரேச செட்டியார் ஆவார்.

தமிழின் மீதும் சைவத்தின் மீதும் ஆறாத பற்றுக்கொண்டவர் பண்டிதமணி கதிரேச செட்டியார். தமிழையும் சைவத்தையும்

மகா மகோபாத்தியாய முதுபெரும்புலவர், சைவ சித்தாந்த
வித்தகர், பண்டிதமணி மு.கதிரேச செட்டியார்

தன் இரு கண்களாகப் போற்றியவர்; வளர்த்தவர்; காத்தவர்; பண்டிதமணியார். இவரது பேச்சுரைகளாலும், எழுத்தோவியங்களாலும் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை தானாக வந்து சேர்ந்தது.

வடமொழிகற்றுணர்ந்தவரான இவர்தமிழுக்கு வடமொழியின் அரிய இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து அளித்தவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தமிழ்ப்பணி செய்ய அண்ணாமலை அரசரால் முயன்று கொணரப்பெற்றவர். அரசரின் நல்லெண்ணத்தை நிறைவேற்றும் வண்ணம் இவர் தமிழ் ஆய்வும், தமிழ்க் கல்வியும் மேன்மைபட அண்ணாமலை நகரில் நாளும் உழைத்தார்.

இவர் தன் தன்னிகரற்ற தமிழ்த் தொண்டு காரணமாக, முதுபெரும்புலவர், மகாமகோபாத்தியாய, பண்டிதமணி, சைவ

சித்தாந்த வித்தகர் போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப்பெற்றுப் பெருமைப்படுத்தப்பட்டார்.

ஊன்றுகோல் என்பது இவரின் அடையாளமாகும். இளம் பிள்ளை வாதத்தால் இவரின் இடது காலும், இடது கையும், இவரின் இளமைப் பருவத்தின்போதே வலிமை குன்றியது. இதன் காரணமாக ஊன்றுகோலின் துணைகொண்டே இவர் நடந்து வந்தார். இவர் வாழ்வின் இயக்கத்திற்கு ஊன்றுகோல் இவருக்கு உதவியதுபோல, தமிழுக்கும் இவர் ஊன்றுகோலாய் விளங்கி அது தத்தளித்த காலத்தில் தாங்கிப்பிடித்தார்.

தமிழ் மொழி மேல் இவர் கொண்டிருந்த பற்று அள விடற்கரியது. தம் நூல்களில் அவர் கொண்டுள்ள தமிழார்வம் பாராட்டத்தக்கது. இளம் வயதில் முயன்று, ஆர்வத்தின் காரணமாகத் தானாகத் தமிழ்க் கல்வியை இவர் கற்றுக்கொண்டார். இவர் கொண்ட தமிழார்வம், இவரது வாழ்நாளின் முதல் பகுதியில் தொடங்கியது போலவே வாழ்வின் நிறைவுவரை மாறாமல் இருந்துள்ளது. தமிழ்க் கல்வி குறித்தும், தமிழ் வளர்ச்சி குறித்தும் அவர் எடுத்துரைத்துள்ள கருத்துகள் அவர் கொண்டுள்ள தமிழார்வத்தை விளக்குவனவாக உள்ளன.

தமிழ் மொழியின் உயர்தன்மை குறித்து அவர் பலபட கருத்துரைக்கின்றார். தமிழ் மொழிதொன்மைவாய்ந்தது; ஐவகை இலக்கணம் கொண்டது; அகமாந்தர் கூற்றுகளுக்கு வரையறை வழங்கியது; அதிகமான இலக்கண இலக்கிய நூல்களை உடையது; வட மொழியிலிருந்து வேறானது; தனித்துவமானது என்பன பண்டிதமணியார் தமிழ் மொழியினிடத்தில் கண்ட உயர்வுகளாகும். இவர் கருதிய தமிழின் இவ்வயர்வுகளைக் காரண காரியத் தொடர்புடன் தக்க சான்றுகளுடன் தம் நூல்களில் இவர் விளக்கியுள்ளார்.

தமிழின் தொன்மை

தமிழ் மொழி, தொன்மை சார்ந்தது என்பதைத் தமிழில் வழங்கும் தொன்மம் ஒன்றினைக் கொண்டுப் பண்டிதமணி நிறுவுகின்றார்.

“ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவுருவாகி நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பழம் பொருளாகிய இறைவன், மக்கள் ஆண், பெண்களாக இயைந்து இன்ப நுகர்ச்சியில் தலைப்படும் பொருட்டு அருள்வழி உருக்கொண்டு பொற்கோட்டியமயத்தின்கண் மலைமகளை வேட்ட ஞான்று, அமரர் முதலியோரனைவரும் ஆங்கு ஒருங்குத் தொக்கராகத் தென்பால் உயர்ந்து வடபால்

தாழ்ந்தமையின், அது கண்டு அப்பெரியோன், நிலப்பரப்பின் சமனிலை குறித்துக் குறுமுனியை நோக்கிப் பொதியிற்கு ஏகென, அம்முனிவர் பெருமான் முழுமுதற்பிரானை வணங்கி, “ஐயனே! தெற்கனுள்ளார் தமிழ் மொழி வல்லவரன்றே, அவருவப்ப யான் அம்மொழிப் பயிற்சியிற் பீடுபெறுதல் எங்ஙனம்?” என வேண்ட, இறைவன் அதுகாலைக் குடமுனிக்குத் தமிழறிவுறுத்தாரென்பது கந்தபுராணக் கதை. இப்புராண வரலாற்றை நம்புவார்க்குத் தமிழின் தொன்மையைப் பற்றி விரித்துரைத்தல் மிகையே” (உரைநடைக்கோவை, பகுதி.2. ப.14) என்று தொன்மத்தைக் காட்டித் தமிழின் தொன்மையை அளவிடுகிறார் பண்டிதமணி.

இதன்வழி தமிழ் தொன்மைநலம் சான்றது என்ற கருத்திற்கு அவர் வளம் சேர்க்கிறார்.

தமிழில் ஐவகை இலக்கணம்

தமிழ் ஐவகை இலக்கணம் கொண்ட மொழியாகும். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐவகைக்கும் இலக்கணம் வகுத்த மொழி தமிழ் ஆகும். இவற்றுள் பொருள் இலக்கணத்திற்கு வரையப்பெற்ற இலக்கணம் உலக மொழிகளில் எவற்றிற்கும் இல்லாதது என்பது தமிழுக்கே கிடைத்த தனித்த சிறப்பாகும்.

“ஒரு மொழிக்கு இலக்கணம் காணப்புகும் ஆசிரியர் அம் மொழிக்கண் உள்ள எழுத்து, சொல் என்னும் இவற்றையே ஆராய்ந்துத் தூய்மைப்படுத்துவர். இவ்வியல்பு பிறமொழி இயனூலார் யாவர்க்கும் ஒத்ததாகும்.

நம் செந்தமிழ்த் தெய்வ மொழியின் இயன் முதனூல் ஆசிரியரோ மொழியாளர் எல்லார்க்கும் பொதுவாகிய எழுத்து, சொற்களின் ஆராய்ச்சிகளோடு அமையாது, சொல் கருவியாக உணரப்படும் பொருளாராய்ச்சியிற் பெரிதும் தலைப்பட்டு அப்பொருளைக் கூரறிவாளர் எத்துணைப் பாகுபாடு செய்து உணர விரும்புவரோ அத்துணைப் பகுப்புகளும் அமைய மக்களின் ஒழுகலாற்றையும் பிற இயங்கியல் நிலையிற் பொருள்களின் தன்மைகளையும் தெள்ளத்தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்” (மேலது ப.12) என்ற இப்பகுதியில் பொருள் இலக்கணத்தை விளக்கும் பண்டிதமணியாரின் வரிகள் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கவை.

“சொல் கருவியாக உணரப்படும் பொருள்” என்ற அவரின் பொருளிலக்கணத்திற்கான விளக்கம் தமிழுலகம் அறிய வேண்டுவது. பொருளாதிகாரம் பாடுபொருளுக்கான இலக்

கணம் எனக் குறிப்பதைவிட சொற்களைக் கருவியாகக் கொண்டு படைப்பாளன் உணர்த்த விரும்பும் பொருள் என்று கொள்ளுவது மிகவும் பொருந்துவதாகும்.

பொருள் இலக்கணம் என்பது மக்கள் வாழ்க்கையோடு, மற்ற உயிர்ப்பொருட்களின் வாழ்க்கையையும் இயைத்து உரைக்கும் தன்மையது என்பது பொருள் இலக்கணத்தின் மற்றொரு சிறப்பு எனக் கருதுகிறார் பண்டிதமணி.

“மக்கள் ஒழுகலாற்றைத் திறம்பட நுனித்துணர்ந்து பலபட விரித்துரைத்தலோடு மற்றை உயிர்த்தொகுதிகளின் இயற்

கைகளையும், நிலையியற் பொருளாய் மரம் முதலியவற்றின் இயல்புகளையும், நிலப்பகுதிகளின் பான்மைகளையும் மற்றை இயற்கைப்பொருள்களின் தன்மைகளையும் ஆராய்ந்துணர்வார்க்குப் புலப்படும்படி கூறியிருக்கும் திட்டநுட்பம், வேறு மொழி இயல் நூலார்க்கு இல்லாததொன்றாம்” (மேலது, ப.12) என்ற பண்டிதமணியாரின் கருத்து, பொருள் இலக்கணம் உயிர்த்தொகுதிகள் அனைத்திற்குமான இலக்கணம் என்பதைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. பொருள் இலக்கணத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் விளங்குகின்றது.

எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி ஆகியன வடமொழி இலக்கண நூலோர்களால் விரித்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன. எனினும் இவ்விலக்கணங்களைத் தாண்டித் தமிழுக்கு மட்டுமே உரியது பொருள் இலக்கணம் ஆகும். இப்பொருள் இலக்கணத்தின் வலிமையும், இப்பொருள் இலக்கணம் சார்ந்து எழுந்த இலக்கியங்களின் பொலிவும் தமிழ் மொழிக்கு உலக மொழிகள் அனைத்தையும் வென்று, அவற்றுக்கிடையில் தனித்த இடம்பெறச் செய்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

அகமாந்தர் கூற்றுகளுக்கான வரையறை

பொருள் இலக்கணத்தில் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன், பாணன், பரத்தை போன்ற பல பாத்திரங்கள் இடம்பெறும். இப்பாத்திரங்கள் எவ்வளவில் தன் பேச்சுரைகளைப் பேசலாம்,

எவ்வளவில் பேசக் கூடாது என்பதற்கான வரையறைகள் இலக்கண ஆசிரியர்களால் வகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

இக்கூற்றுக் கட்டுப்பாடு என்பது மொழியின் நாகரீகத்தையும், பாத்திரங்களின் பேச்சு எல்லைகளையும் வகுத்துக்காட்டுவன. இப்பாங்குத் தமிழ் மொழிக்கு அதன் இலக்கிய இலக்கண வரம்பிற்குப் பெருமை சேர்ப்பது என்று கருதுகிறார் பண்டித மணியார்.

“அகப்பொருள் இயல்புகளை அறத்தினின்றும் பிறழாதெடுத்து நயம்பட உரைக்கும் அழகு தமிழ் மொழிக்கே சிறந்ததாகும். தலைவன், தலைவி, பாங்கன், பாங்கி, செவிலி, நற்றாய் முதலியோர் இன்ன, இன்ன இடங்களில் இவ்விவ் வண்ணம் உரையாடக் கடவரென்று வரையறுத்தமுறை பெரிதும் இன்புறற்பாலது.” (மேலது, ப.21) என்ற அவரின் கருத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்த பெருமையாகக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வழியில் தமிழின் தனித்தன்மைகளுள் ஒன்றாக கூற்றுமுறை என்பதைப் பண்டிதமணியார் காட்டுகின்றார்.

இலக்கண இலக்கிய நூல்களின் பெருக்கம்

மதிப்பு வாய்ந்த இலக்கண, இலக்கியங்கள் பலவற்றைக் கொண்டது தமிழ்மொழி. இத்தகு வளமை கருதியே தற்போது தமிழுக்கு செம்மொழித்தகுதி வழங்கப்பெற்றுள்ளது. பண்டிதமணி தமிழின் வளமைக்குரிய பல இலக்கண இலக்கியங்களைப் பட்டியலிட்டு அதன் செம்மொழித் தன்மைக்கு வழிவகுத்தவர் ஆவார்.

“ஒரு மொழிக்குச் சிறப்பு அதன்கண் அமைந்துள்ள சிறந்த இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம் முதலியவை பற்றிய நூற்பரப்புகளானும், பிறிதொன்றன் சார்பு வேண்டாது புலவர் கருதும் எத்தகைய அரும்பொருள்களையும் வழங்குவதற்குரிய சொற்களுடைமையானும், பிறவற்றானுமாம். இன்னோரன்ன சிறப்புக்களில் நம் தமிழ்மொழி யாதுங் குறைவுடையதன்று” (மேலது, ப. 14) என்ற பண்டிதமணியாரின் கருத்து தமிழ் மொழியின் இலக்கியச் செழுமையையும், சொற்பெருக்க வளத்தையும் எடுத்துரைப்பதாகும்.

“செந்தமிழ் மொழியாம் நறுநீர்த் தடாகத்திற் பற்பல கிளை நூல்களாம் கொடி, இலை, அரும்பு, மலர் முதலியன கிளைத்தெழுதற்கு முதலாகவுள்ளதும், மொழியின் தன்மையை வரம்பிட்டு உரைக்கும் இயல் முதல் நூலுமாகிய தொல்காப்பியம் என்னும் மூலமும், அதன்கட்டோன்றி

எழில் பெற விளங்குவதும், இன்னும் காலக்கூறு எத்துணை கழியினும் உலக நிலையும் மக்கள் ஒழுகலாறும் இன்ன படியாக இருத்தல் வேண்டுமென்று புதிய புதிய எண்ணங்களை மேற்கொண்டு ஆராய்வார்க்கெல்லாம் சிந்தாமணிபோல் நீதிப் பொருள்களை வழங்குவதும் நுண்பொருளாம் நறுமணம் மிக்கதுமாகிய பீடுசால் திருக்குறள் என்னும் தாமரை மலரும், அம்மலர்க்கண்ணே ததும்பி வழிவதும், விலை வரம்பில்லா மாணிக்கம் போன்ற சொன்மணிகளானும் உள்நோக்கி உளம் நெகிழ்ந்து ஆராய்வார்க்கு ‘எனை நான் என்பதறியேன்’ என்றபடி அவர் தம் நிலையும் மறக்கச் செய்யும் பொருளொளிகளானும், கல்லையும் கரைக்கும் இசை நலத்தானும் சிறந்து திகழ்வதும் படித்தல், கேட்டல் முகமாகத் தன்னை உண்பாரைத் தான் உண்டு அன்புருவாக்கிச் சிவநெறிக்கட் செலுத்திப் பேரின்பப் பெருவாழ்வுறுத்துவதும் ஆகிய திருவாசகம் என்னும் தேனும் கைவரப்பெற்றத் தமிழ்ச்செல்வர்க்கு யாதும் குறையின்று” (மேலது, ப. 20) என்ற இவரின் வாசகம் தமிழ் நூல்களில் காலத்தால் அழியாத பெருமை பெற்ற நூல்களைத் தொட்டுக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது.

அதே நேரத்தில் இவர் உள்ளம் நிறைந்த இவரின் விருப்பத்திற்கு உகந்த நூல்களைக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது.

இக்கருத்தினை அடிப்படையாக வைத்து, தமிழில் இவருக்கு மிகவும் பிடித்தன தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருவாசகம் என்பன என்பதை உணரமுடிகின்றது, இத்தலையாய நூல்களால் தமிழ் இலக்கியம் தலைசிறந்து நிற்கின்றது என இவர் கணிக்கின்றார். இந்நூல்கள் தவிர இவர் அளிக்கும் தமிழ் நூல்களின் பட்டியல் தமிழுக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக உள்ளது. இவரின் அறிவுத் திறம் அந்நூல்களில் சென்றுள்ளது என்பதை அறிவிப்பதாகவும் உள்ளது.

“கடல்கோள் முதலியவற்றாற் செற்றன போக, எஞ்சிய சங்க நூல்கள் பலவுள்ளன. தமிழின் இயற்கைச் சுவை நலம் ததும்பித் திகழும் பத்துப்பாட்டு, அகம், புறம், கலித்தொகை முதலிய சங்கத்துச் சான்றோர் இலக்கியங்களும், எம்மொழியினும் இத்துணைதத் திட்பநுட்பங்களமைய யாத்த ஒரு நூலும் உளதோவென்று ஆராய்வாளர்கள் வியப்புறும் வண்ணம் தமிழ் நிலத்தார் தவப்பயனாக எழுந்த திருக்குறளை முதலாகவுடைய நீதிநூல் இலக்கியங்களும், பாடுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் இறைவன் நிருவடிப்பேற்றை விளைவித்து அன்புமயமாய் நின்று உள்ளருகச் செய்யும் தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப்

பிரபந்தம் முதலிய அருட்பாடல்களும், காப்பியச் சுவைநலம் கனிந்தொழுகும் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலியனவும், இறைவன்றிருவருள் நலத்தை அள்ளி உண்டு இன்புற்ற முறையையும், உலகியல் நிலைகளை வரம்பிட்டு அழகு பெற உரைக்கும் பெற்றியையும் முறையே கொண்டு வெளிப்போந்த சைவ, வைணவ இலக்கியங்களான பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம் முதலியனவும், சிவாநுபவச் செல்வர்களாகிய மெய்கண்டதேவர் முதலியோர்களால் அவை நுன்முறையில் வைத்துப் பொருள் வரையறை செய்து அருளிச் செய்யப்பட்ட சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தி, திருமந்திரம் முதலிய சமய நூல்களும் சிவஞான முனிவர், குமரகுருபர அடிகள் முதலியோர் அருளிய இனிய நூற்றொகைகளும் பிறவும் இதன்கண் உள்ளன.

இலக்கண நூல்களுள் எழுத்து முதலிய ஐந்து இயல்களையும் முற்ற உரைப்பனவும், அவற்றுள் ஒன்றிரண்டே நுதலுவனவுமாகிய தொல்காப்பியம், இறையனாராகப் பொருள், நன்னூல் முதலிய பலவுமுள்ளன. இனி நூல்களின் உண்மைக் கருத்துகளைத் தம் மதிநுட்பத்தாற் கண்டு உரைவரைந்த ஆசிரியர்களின் பெருமையை என்னென்பேன்! இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய ஆசிரியர்களின் திறமையைத் தனித்தனி விரிக்கப் புகின் மிக விரியும்.

பிற்காலத்தே பொதியல் சாரலில் தென்றமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனாகத் தோன்றிய மாதவச் சிவஞான முனிவரின் மாட்சிமை கூறும் தரத்தன்று. அம்முனிவர் பெருமான் வடமொழி, தென்மொழிகளிலுள்ள இலக்கியம், இலக்கணம், அருக்கம், சமயம் முதலிய நூற்பரவைகளைத் தேக்கமுற உண்டு நூலியற்றல், உரை வரைதல், பிறர் புரைபட யாத்த நூலுரைகளின் குற்றம் கண்டு விலக்கல் முதலிய எல்லாக் கல்வித் துறைகளிலும் ஒப்புயர்வின்றி விளங்கிய தமிழ்ப்பெரும் தலைமணி என்பதும் சைவ சமய முதனுற் பேருரையாசிரியர் என்பதும் இத்தமிழுலகம் அறிந்தனவே.

அவர்கள் வரம்பிட்டுரைத்த தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலியனவும், சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, பேருரை முதலியனவும் தமிழ்ப் புலவர்களாலும் சைவ சமய பெருமக்களாலும் தலைமேற்கொண்டு போற்றற் பாலனவாம்". (மேலது, 17,18,19 ஆகிய பக்கங்களின் சுருக்கம்)

மேற்காட்டிய கருத்துக்கள் வாயிலாக தமிழ் மொழி இலக்கண, இலக்கியங்களில் சிறந்தனவாகப் பண்டிதமணியாரின் கருதுவனவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது, இப்பெருமை பெற்ற இலக்கியங்கள் தவிர, கிடைத்தன தவிர, கிடைக்காத நிலையில் பெருமளவில் இலக்கணங்களும், நாடக நூல்களும், இலக்கியங்களும் உள்ளன என்றும் பண்டிதமணியார் கருதுகிறார்.

“இங்குக் கூறிய நூலுரைகளின் பெயர்களும், சுருக்கம் பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டன. ஈண்டு கூறப்படாத பிற நூலுரைகளைப் பற்றியும், ஆசிரியர்கள் பற்றியும் உள்ள என் மதிப்பு ஒரு சிறிதுங் குறைந்ததன்று” என்ற கருத்தும்

“உருக்கரந்த நூல்களினின்றுஞ் சிதறுண்டு அங்குமிங்குங் காணப்படும் சில செய்யுட்களைப் பார்க்குங்கால், முழுவருவமும் கிடைக்கப் பெறாமை தமிழரின் தவக்குறையென்றே இரங்க வேண்டியதாயிற்று.” (மேலது, ப.18) என்ற கருத்தும் அவர் உள்ளத்தில் தமிழின்பால், தமிழ் இலக்கியங்களின்பால் உள்ள சிறப்புகளையும் அவை கிடைக்காமல் போனதால் ஏற்பட்ட ஏக்கங்களையும் எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன.

தமிழில் முற்றும் கிடைத்த நூல்களே சிறப்பு தருகின்றன என்றாலும், கிடைக்காத நூல்களும், சிறிதே கிடைத்த நூல்களும் முற்றும் கிடைக்கப்பெற்றால் தமிழின் பெருமை இன்னும் கூடும் என்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே பண்டிதமணியாரின் மேற்கூட்டிய இரு கருத்துக்களாகும்.

தமிழின் நூற்பெருக்கம் அதன் பெருமைக்குக் காரணம் என்பதை இவற்றின்வழி உணரமுடிகின்றது.

தமிழின் தனித்துவமும், வடமொழியினின்று வேறுபடுதலும்

பண்டிதமணியார் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டிலும் வல்லவர். எனவே இவர் தமிழின் தனித்தன்மையையும், வட மொழியில் இருந்து தமிழ் வேறுபட்டுத் தனித்து விளங்குவதையும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் இடங்களில் எல்லாம் குறிக்கின்றார்.

“சுவையுடைமை அவ்வம் மொழிகளில் தனித்த நிலையிற் காணப்படுதல் போற் கலப்பிற் காணப்படுதல் அரிது. ஒரு மொழியிற் சொல்வளம் பயின்று சுவை நிலைகண்டுணர்வார்க்கு அதன் தனிநிலையிற் போலப் பிறமொழிக் கலப்பில் அத்துனை இன்பம் உண்டாகாதென்பது உண்மை அநுபவமுடையார் எல்லார்க்கும் ஒத்ததாகும்.

இதனால் வடசொற்களை நேர்ந்தவாறு தமிழில் புகுத்தல் முறையன்றென்பது தெளிவாம். ஒரு சில வடசொற்கலப்பு

உண்மை பற்றித் தமிழ் மொழியை வட மொழியினின்றும் தோன்றியதென்றால் பொருந்தாததொன்றாகும்” (மேலது, ப. 15) என்ற இக்கருத்தால் தமிழின் தனித்தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றார் பண்டிதமணி.

வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளையும் பண்டிதமணி தன் இருமொழிப்புலமை அறிவின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

1. வடமொழியில் தமிழிற்போலத் திணை பாலுணர்த்தும் வினை விசுதிகள் இல்லை... பால் வகுப்புத் தமிழிற் பொருளைப் பற்றியும், வடமொழியிற் சொல்லைப் பற்றியும் உள்ளது. ஆண்மகளைப் பற்றி வருஞ் சொற்களெல்லாம் ஆண்பாலாகவும் பெண்மகளைப் பற்றி வருவனவெல்லாம் பெண்பாலாகவும் தமிழில் உள்ளன. வடமொழியில் இவ்வரையறையில்லை. மாறுபட்டு வரும் சொல் நோக்கியதாகலின், மனைவியைப் பற்றிய ‘பாரியை’ என்னுஞ் சொல் பெண்பாலாகவும், ‘தாரம்’ ஆண்பாலாகவும் ‘களத்திரம்’ என்னுஞ் சொல் நபஞ்சகப் பாலாகவும் வருதல் காண்க.
2. வடமொழியில் ஒருமை, இருமை, பன்மைச் சொற்கள் உள்ளன. தமிழில் ஒருமையல்லாதனவெல்லாம் பன்மையே
3. திணைப்பாகுபாடு, குறிப்பு வினைமுற்று முதலியன தமிழுக்கே உரியன.

என்ற இவ்வேறுபாடுகளைப் பண்டிதமணியார் மொழிந்து தமிழின் பெருமை வடமொழியினின்று வேறுபட்டமைவது என்பதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார்.

இவற்றின் காரணமாகத் தமிழை நேசிப்பவராக, தமிழார்வம் மிக்கவராக, தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் சேர்ப்பவராகப் பண்டிதமணியார் விளங்கியுள்ளார் என்பது தெரியவருகின்றது.

தற்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயமும் அது எதிர்நோக்கியுள்ள சவால்களும், அதற்கான தீர்வுகளும்

தமிழ் மொழி, தொன்மைச் சிறப்பும், தனித்தன்மையும், இலக்கிய இலக்கண வளமையும் கொண்ட மொழியாக இருந்தாலும் தற்காலத்தில் தமிழைப் புறக்கணிக்கும் தமிழர்கள் பலர் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதன் காரணமாகத் தமிழின் வளர்ச்சி தடைபட்டு வருகின்றது என்பது வருத்தத்திற்கு உரிய செய்தியாகும்.

இப்போக்கு, பண்டிதமணியார் காலத்திலும் இருந்துள்ளது. இந்நிலையைப் போக்கத் தமிழ் நலிவுறும் வேளைகளில் அதன் வளர்ச்சியைச் செம்மைப்படுத்தும் நற்பணிகளில் தமிழர்கள் ஈடுபடவேண்டும் என்று பண்டிதமணியார் வேண்டுகோளும் எச்சரிக்கையும் வைக்கின்றார். அவ்வரிகள் இன்றைய சமுதாயத்திற்கும் வேண்டுவனவாகும்.

“இம்(தமிழ்) மொழியை முறையாகப் பயில்வாருஞ் சிலரே. பயிற்றுக் கல்லூரிகளும் சிலவே. நம் அரசினர் மொழியாகிய ஆங்கிலத்தால் நெருக்குண்டு இது தன்னுருக் கரந்து அங்குமிங்குஞ் சிறிது உறைவிடம்பெற்று ஒல்கியிருக்கின்றது. போற்றுவாரின்மையால் வேற்றிடம் பெயர்தற்கும் வழியில்லை. ஆர்வமிக்குப் பயில முயல்வாரும் பொருள் வருவாயைக் கருதிப் பின்வாங்குகின்றனர். பொருள் வருவாயைப் பொருட்படுத்தாத தகுதியுடையார்க்கு இதன்கண் விருப்பமுண்டாதல் அரிதாகின்றது.

இளைஞர் சிலர் காலத்தின் விரைவிற்கேற்றவாறு ஒரு நூலையேனும் அழுந்தியாராயாமல் நுனிப்புல் மேய்ந்து இக்கால நாகரிகத்திற்கு ஒத்தவண்ணம் எங்கணும் உலாவித் திரியும் பத்திரிகைகளில் வெளிப்படும் சில கட்டுரைகளைப் பயின்று, அம்மட்டில் தம் கல்வி முற்றியதாக நினைத்துத் தாமும் அம்முறையில் காலம் கழிக்க எண்ணுகின்றனர்.

பண்டைக் காலம் போலக் கற்றுவல்ல பெரும் புலவர்கட்கு முற்றாட்டாக நிலம், பொருள் முதலியன கொடுத்துப் பேணும் புலவலரும் இலர். ஆரவாரமின்றி அறிவு விளக்கங் கருதிக் கல்விப் பயின்று அடக்கம் மேற்கொண்டொழுகுவாரைப் பெருமைப்படுத்துவாரும் சுருங்கினர். போலிப்பயிற்சியும், போலியறிவும், அப்போலியறிவுடையாரைப் பாராட்டுதலுமே எங்கணும் பல்கின” (மேலது, ப.23) என்ற பண்டிதமணியாரின் கருத்து இன்றைய தமிழ் மொழியின் நிலைக்கு அப்படியே பொருந்துவதாக உள்ளது. தமிழ் படிப்பாரின் எதிர்காலம், அவர் தம் அறிவுத்திறம் ஆகியவற்றை மதிப்பிட்டு வெளிப்படுத்தும் உண்மை வரிகள் இவை.

தமிழின், தமிழ்ப்படிப்பின், தமிழைக் கற்பவரின் தகுதிகளை மேம்படுத்த வேண்டிய செயல்களையும் பண்டிதமணி உரைத்திருப்பது அவரின் தமிழ் உயர்வு எண்ணத்திற்கு உரைகல்லாக விளங்குகின்றது. தமிழ் வளர மொழிபெயர்ப்பு, ஆராய்ச்சி, பதிப்பு, உரையெழுதுதல் போன்ற செயல்களில் தமிழ்ப்புலவர்கள் ஈடுபடவேண்டும் என்று கருதுகின்றார் பண்டிதமணி.

மொழிபெயர்ப்பு

சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும், கலைச்செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்து இங்குச் சேர்ப்பீர் என்று மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்க தமிழ் மக்களை வேண்டியவர் பாரதியார். அவர்காலத்திலும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த புலவர்கள் காலத்திலும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களின் தேவை உணரப்பெற்றிருந்தது.

பண்டிதமணியாரும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களை வரவேற்பவர். பாரதியார், பண்டிதமணியார் இருவரும் பிறந்த ஆண்டும் ஒன்றே. இருவரின் நூற்றாண்டு விழாவும் ஒரே நேரத்தில் கொண்டாடப்பெற்றன. பண்டிதமணியார் பல மொழிபெயர்ப்பு நூல்களைத் தமிழுக்கு அளித்தவர். அவரின் மொழிபெயர்ப்பு ஆர்வத்தை, அதன் வழி தமிழ் வளரும் பெற்றியைப் பின்வரும் கருத்துக்கள் உணர்த்துகின்றன.

“உலகத்து வழங்கும் பல மொழிகளிலும் உள்ள அரிய பல் கலைகளெல்லாம் தமிழ் மொழியில் வரல் வேண்டும். ஆங்கில மொழியிலும், வடமொழியிலுமிருந்து மொழிபெயர்க்க வேண்டிய நூல்கள் பலவுள்ளன. உயிர்த் தொகுதிகளைப் பற்றியனவும் மற்றை நிலையிற் பொருள்களைப் பற்றியனவாகவுமாகிய நூல்களுள் இரசாயனம் முதலிய செயற்குப் பயன்படும் நூல்களும் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும்.

வடமொழியினின்று மொழிபெயர்க்க வேண்டிய மூல நூல்கள் பலவுள்ளன.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நம்தேசத்தாராற் பிரமாண நூல்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் இருக்கு முதலிய வேதங்களும், அவற்றின் முடி பொருளாக விளங்கும் உபநிடதங்களும், தமிழ் நிலத்தார் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பு நூல்களாகவுள்ள ஆகமங்களும் ஆகிய இன்னோரன்ன மூல நூல்கள் எத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளாகியும் இன்னுந் தமிழிற் செவ்விய முறையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவரவில்லை.

தெளிவான தமிழ் உரைநடையிற் பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் அவை வெளிவரல் வேண்டும்” (மேலது, ப.27) என்பது அவரின் கருத்து. தமிழுக்கு ஆக்கம் தருவன நல்ல இன்றியமையாத பிற மொழி நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் என்பதை அறிவிப்பதாக உள்ளது.

ஆராய்ச்சி

தமிழில் ஆராய்ச்சித் துறை என்பது பண்டிதமணியார் காலத்தில் முறையாகத் துவக்கம் பெற ஆரம்பித்தது. ஆராய்ச்சி

பற்றிய அவரின் தெளிவான கருத்துரைகள் தமிழாய்வின் தரத்தை உயர்த்துவனவாக உள்ளன.

“சிறந்த பண்டைத் தமிழ் நூல்களைச் செவ்வனம் ஆராய்ந்து அவற்றிற் பொதிந்து கிடக்கும் நுண்பொருள்களைத் தொகுத்துப் பல ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிப்படுத்த வேண்டும். ஒரு மொழியின் சிறப்பு, மதிநுட்ப நூலோடுடைய புலவர் பெருமக்களின் ஆராய்ச்சி உரைகளால் வெளிப்படும் அத்துணை வேற்று நெறிகளால் ஆகாது.” (மேலது, ப. 27) என்ற கருத்து ஆராய்ச்சியின் தேவையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. தமிழ் மொழியில் ஆராய்ச்சியை வரவேற்றவர் பண்டிதமணி; தானும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவர் என்பதும் கருத்தக்கது.

பதிப்புப் பணி

பதிப்புப் பணி என்பது ஆய்விற்கு உதவும் மற்றொரு துறையாகும். இத்துறையின் தேவையும் பண்டிதமணியார் காலத்தில் உணரப்பெற்றிருந்தது. அது குறித்தும் அவர் கருத்துரைத்துள்ளார்.

“நம் பண்டையோர் போலத் திருந்திய முறையில் செய்யுள் நூல்கள் பலவற்றை அவ்வாற்றலுடையோர் வெளியிடல் வேண்டும்” (மேலது, ப.27) என்ற இக்கருத்தில் செய்யுள் நூல்களின்மீதும், அந்நூல்களைப் பதிப்பிப்பது மூலமும் தமிழுக்குத் தொண்டாற்ற முடியும் என்று தெரிவித்துள்ளார் பண்டிதமணி.

தக்க புலவர்களால் செய்யப்பெற்ற செய்யுள் நூல்கள் சிறந்தவை என்பது பண்டிதமணியாரின் கருத்தாகும். அதற்கு உரிய காரணங்கள் இரண்டு என்கிறார் அவர்.

1. ஒரு செய்தியைப் புலமுடையார் உள்ளங் கொள்ளுங்கால் அது செய்யுண் முகமாகக் கேட்கப்படுதல் போல் வழக்குச் சொல் முகமாகக் கேட்கப்படுதல் இன்பம் பயவாது. நீண்ட நாள் மறவாமல் உளங்கோடற்கும் இயலாது.

2. கூறப்படும் பொருள் சிறந்ததாக இருப்பினுங் கூறுவோன் புலவன் அல்லனேல் அது பிறர் நெஞ்சில் தங்கி இன்புறுத்தலாற்றாது. (மேலது, ப.28)

இக்கருத்துக்களால் செய்யுள் பகுதிகள் மக்கள் மனதில் எளிதில் நினைவையும், உள்ளப் பதிலையும் பெறும் வல்லமை பெற்றன என்றும் தக்க புலவர்களால் தக்க சொற்களைக் கொண்டுச் செய்யுள்கள் புனையப்படுவதால் அவற்றின் தகுதி மேம்பட்டது என்பதும் தெரியவருகின்றது.

காலந்தோறும் நல்ல செய்யுள் நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பெற வேண்டும் என்பதையே இக்கருத்துகள் வாயிலாகப் பண்டிதமணி அறிவிக்கின்றார். இப்பணியும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உதவும் பெரும் பணியாகும்.

உரையெழுதுதல்

உரையெழுதுவதும் தமிழாய்வின் மற்றொரு திறமாகும். இதனையும் தமிழ் நூல்களுக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறார் பண்டிதமணியார்.

“பழைய சிறந்த நூல்களுள் உரையெழுதப்படாதவைகட் கெல்லாம் உரை வரைதலையும் மேற்கொள்ளல் வேண்டும். நூலாசிரியரின் அரிய கருத்துக்களையெல்லாம் உரையாளர் உதவியாலே உலகம் உணர்ந்து இன்புறுகின்றது. பேருபகாரிகளாகிய உரையாசிரியர்களின் உதவி இல்லையாயின் பண்டை உயர் நூல்களாம் கருவுலங்களில் தொகுத்துவைத்த விலைவரம்பில்லாப் பொருண்மணிக் குவியல்களை யாம் எங்ஙனம் பெறுதல் கூடும்?” என்ற பண்டிதமணியாரின் கருத்து உரைநூல்களின் மேன்மையினையும் உரையாசிரியர்களின் ஒப்பற்ற பணியையும் எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன.

இவ்வகையில் இந்நான்கையும், தமிழ்த்தொண்டாகக் காட்டும் பண்டிதமணியார் இந்நான்கு இன்றியமையாப் பணிகளையும் தன் காலத்தில் அவரே செய்து நிறைந்தார் என்பதும் கருத்தத்தக்கது.

இவ்வரிய செயல்களுடன் தமிழ் மொழி வளர்க்கும் நிறுவனங்களைத் தோற்றுவிப்பது என்பதும் தமிழ் வளரத் தேவையான முக்கியமான ஒன்று என்பதைப் பண்டிதமணியார் தெளிவுபட எடுத்துரைக்கின்றார். மேற்காட்டிய சவால்களுக்கு இது ஒன்றே தீர்வு என்பது அவரின் நிலைத்த கருத்து.

“இற்றைநாள் வழங்கும் நிலம் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாக ஒரு சிறந்த கல்லூரி தமிழ் நாட்டின் நடுவண் நீர் நில வளங்கள்

நிறைந்த அகன்ற இடத்தில், ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஒருங்கிருந்து, கல்வியை உயர்ந்த நோக்கங்களோடு பயிற்றவும் பயிலவுந் தக்க முறையில் நிலைபெறவேண்டும்.

இம்மை நலம் பெறுவதற்குரிய மருத்துவம், தொழிற்கல்வி முதலிய பயிற்சிகளும் உடன் நிகழ்தல் இன்றியமையாததாகும். அக்கல்லூரியின் உறுப்புகளாகப் பல நிலையங்களமைத்து அவற்றால் தமிழுக்கு வேண்டற்பாலனவாகிய பிறமொழி நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டும், புதிய உண்மை ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டும். பல நூலுரைகள் வெளிவரல் வேண்டும்.

தமிழ்நாடு முழுவதும் இதுகாறும் நிறுவப்பட்டனவும், இனி நிறுவப் பெறுவனவுமாகிய பல கல்வி நிலையங்களெல்லாம் அத்மீழ்ப் பெருங்கல்லூரிக்குக் கிளைகளாக அமைதல் வேண்டும்” (மேலது, ப.55) என்ற பண்டிதமணியாரின் கனவு என்றைக்கு நிறைவேற்போகிறதோ என்ற ஏக்கம் இதனைப் படிப்பவர் அனைவரது நெஞ்சிலும் இடம்பெற்றுவிடும்.

தற்காலத்தில் அமைந்துள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் கூட பண்டிதமணியார் சொல்லும் பேரெல்லையில் சிற்சில பகுதி களையே நிறைவேற்றும் நிலையில் மட்டுமே பணியாற்றி யுள்ளன. இவ்வுண்மையைத் திறந்த மனதுடன் கல்வியாளர்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இந்நிலையில் பண்டிதமணி கண்ட கனவு விரைவில் நிறைவேற அவரின் சிந்தனைகள் பலபட பரவ வேண்டும். அவ்வாறு பரவினால், அவை ஒரு நாள் செயல்வடிவம் பெற்றுவிடும் என்று நம்பிக்கை கொள்வோம்.

இதற்கெல்லாம் மேலாக தாய்மொழி வழிக் கல்வியைப் பண்டிதமணி வரவேற்கின்றார். அதுவே தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு ஆக்கம் தரும் என்கின்றார்.

“விழுப்பஞ் சார்ந்த கல்வியை, எந்நிலத்தில், எம்மொழி வழங்கப்படுகின்றதோ, அந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் அம்மொழி மூலமாகவே முதற்கண் பயிலவேண்டும்.

அதுவே அந்நிலத்து மக்கட்குத் தாய்மொழியாகும். ஒரு குழந்தை பிறந்து மொழி பயிலுங்கால் அதன் தாயால் முதற்கண் பயிற்றப்படும் மொழி யாது? அதுவே தாய்மொழி என்று கோடல் பொருந்தும். அன்னை வாயிலாகக் கேட்டு மழலை மொழிந்து, தேறிய பின்னரே அக்குழந்தை அப்பனாலும், ஆசிரியனாலும், வரிவடிவிற்பயிற்றப்பட்டு, அறிவுவிரிவெய்தப்பெறும். அன்னையார் அருளொடு சுரக்கும் இனிய பாலை உண்ணுங் குழவிப் பருவத்தில் அவராற் பயிற்றப்பட்டுப் பயிலும் சிறப்புப்பற்றியன்றே இம்மொழி பால்வாய்ப் பசுந்தமிழ் என்று பாராட்டப்பெறுகின்றது. மழவிளம்

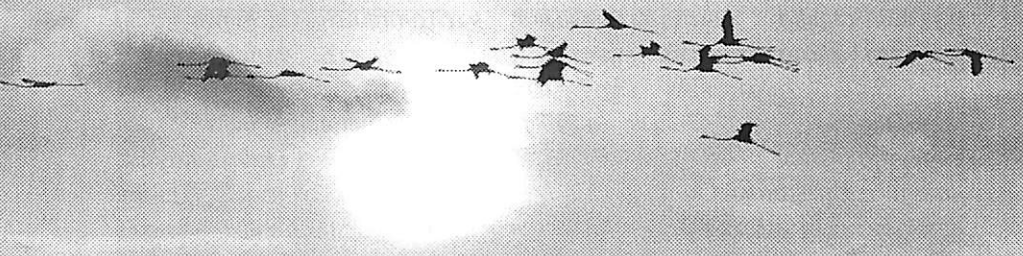
பருவத்திற் பயிற்றப்படுதல் குறித்தே இதனைப் பசுந்தமிழ் என்றார் போலும். இயற்கையும் அன்னதே.

இதனால் நம் உடல் பாலுண்டு, வளரும் பருவந்தொட்டே உடற்கண் உறையும் உயிர் தன் குணமாகிய அறிவைச் செந்தமிழ்த் தெய்வமொழிப் பயிற்சி வாயிலாக வளர்த்துத் திகழும் உண்மை நமக்குப் புலனாகின்றது” (மேலது, ப.11) என்று தாய் மொழி வழிக் கல்வியைச் சிறப்பிக்கின்றார் பண்டிதமணி. ஆனால் அதனை விடுத்துத் தற்காலத் தமிழகம் நெடுந்தாரம் வந்துவிட்டது.

தற்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தாய் மொழிக் கல்வியில் இருந்து மாறிவிட்டாலும், தாய்மொழித் தமிழையாவது மறந்துவிடாமல் பேசியாவது காக்குமா என்ற ஐயம் ஏற்படும் இவ்வேளையில் தமிழ் மொழியைக் காக்கப் பண்டிதமணியாரின் பின்வரும் பொன் வரிகள் உதவுகின்றன.

“ஒரு நாடு தனக்குரிய மொழியை ஆக்கமுற ஓம்பிப் பாதுகாத்தலன்றித் தான் சிறந்த நிலை எய்துதல் அரிதாம். மொழி வளர்ச்சி கொண்டே அது வழங்கும் நாட்டின் நலத்தை உணரலாம். எந்த நாடு தன் மொழிச்சுவையை உணர்தலிற் பின்னடைகின்றதோ, அது மற்றை எல்லா வளங்களானும் பிற்பட்டதாகும். ஆதலின் தமிழ்ச்செல்வர்களும் தமிழ்ப் புலவர்களும் விழிப்புடையராய் நின்று நம் உடைமையை விளக்கமுறப் பேணல்வேண்டும்” (மேலது, ப.55) என்ற தமிழ் மொழியைத், தாய் மொழியைக் காக்கும் அரண் மிக்க வரிகள் தமிழகத்தின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும், அலுவலகத்திலும் பொது இடங்களிலும் எழுதி வைக்கப்படவேண்டிய உணர்ச்சி மிக்க வரிகளாகும்.

இவ்வகையில் தமிழ் தன்னிலை தாழாமல் விளக்கமுற ஆக் கமான நடைமுறைகளையும் செயல்பாடுகளையும் செய்தளித்த பெரும் புலவர் பண்டிதமணியார் ஆவார். அவரின் தமிழார்வம் சுயம்புவானது. அவரே அவருக்குள் ஏற்படுத்திக்கொண்டது. அவரின் உள் எழுந்த தமிழ்க்கனல் அவர் வாழ்ந்தவரை அவருள் எழுச்சியையும் தமிழுக்கு ஏற்றத்தையும் அளித்தன என்றால் அது மிகையாகாது. இத்தகைய சான்றோர்களின் தமிழ் வாழ்வைத் திரும்பத் திரும்பத் திருத்தமுடன் வெளிப் படுத்துவதன் வாயிலாக, தமிழ்ச் சமுதாயம் அறியச் செய்வதன் வாயிலாக தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் புதிய மறுமலர்ச்சி தோன்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பேசு 2

வாழ்க்கை வரலாறு

தமிழகத்தின் இயற்கைவளம், இலக்கியவளம் என்பது சிற்றூர், பேரூர் என்று வேறுபாடில்லாமல் அனைத்து ஊர்களின் வளங்களினாலும் ஏற்பட்டதாகும். தமிழ் வளர்த்த பெருமக்கள் பலர் தோன்றிய ஊர்கள் சிற்றூர்கள் என்பது எண்ணுதற்குரியது. தமிழுக்கு உலக அளவில் பெருமை பெற்றுத் தந்த ஒரு சிற்றூர் மகிபாலன்பட்டி என்று தற்காலத்தில் அழைக்கப்பெறும் பூங்குன்றம் என்று சங்க காலத்தில் அழைக்கப்பெற்ற ஊர் ஆகும். இந்த ஊரினைச் சார்ந்தவர் சங்கப் புலவரான கணியன் பூங்குன்றனார் ஆவார்.

இவரின் “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்று தொடங்கும் பாடல் உலகப்புகழ் பெற்றதாகும். ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் உலக இலக்கியங்களின் ஒப்பற்ற வரிகள் எழுதப்படுகின்ற காலத்து இந்தியாவின் இலக்கியப்பெருமையைக் காட்ட இந்த ஒரு பாடலடியை எழுதுவற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபையார் முன்வந்தார்கள் என்றால் அந்த ஊரின் பெருமை பாராட்டத்தக்கதாகும். இத்தகைய ஒப்பற்ற இலக்கியப் பாடல் எழுந்த ஊர் பூங்குன்றம் என்ற ஊராகும். இந்த ஒரு பாடல் இந்தியாவின் பண்பாட்டையும், அதன் மத, மொழி, இனச் சார்பின்மையையும் எடுத்துரைக்கும் பெற்றியது ஆகும்.

இத்தகு பெருமை பெற்ற இவ்வுரில் பிறந்தவர் பண்டிதமணியார். சங்க இலக்கியப் பின்புலம் பெற்ற இவ்

வூரில் பிறந்த பண்டிதமணியார் தமிழார்வம் பெற்றிருந்தது என்பது இம்மண்ணின் குணம், மணம் ஆகும். தமிழ்ப் புகழ் பொலிந்த மண்ணில் பிறந்தவர் பண்டிதமணியார். பண்டித மணியாரின் இயற்பெயர் கதிரேசன் என்பதாகும். வாழ்க்கை வரலாற்றினை விவரிக்கும் இக்கட்டுரையில் பண்டிதமணி என்ற பட்டத்தைப்பெறும் வரையிலும் கதிரேசன் என்றே பண்டிதமணியார் சுட்டப்பெறுகிறார். பண்டிதமணி என்ற பட்டத்தைப் பெற்ற பின்னர் பண்டிதமணியார் என்ற பெயரிலேயே இவ்வாழ்க்கை வரலாற்றை உரைக்கும் கட்டுரை அவரை விளிக்கின்றது,

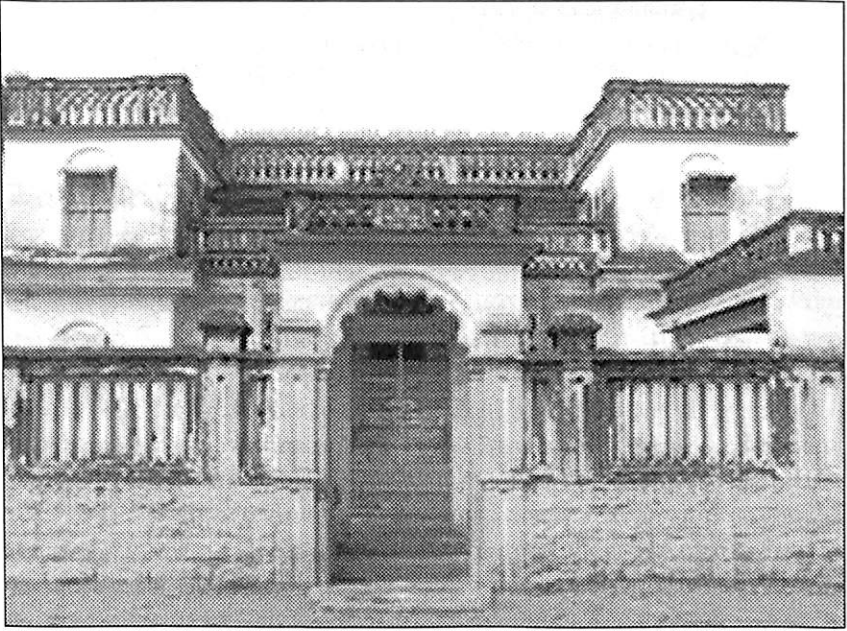
சங்ககாலப் பின்னணி

சங்க காலத்தில் பூங்குன்றம் என்ற இந்த ஊரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு இருபத்துநான்கரை கிராமங்கள் அமைந்த பூங்குன்ற நாடு என்ற நாடு உருவாக்கம் செய்யப்பெற்றிருந்திருக்கிறது என்று கருத்துரைக்கிறார் ஆய்வாளர் சோமலே (பண்டிதமணி, ப.10). இவ்வூர் சார்ந்து கிடைக்கும் கல்வெட்டுகளிலும் பூங்குன்ற நாடு என்ற வழக்கு இடம் பெற்றுள்ளது. இங்குள்ள குகைக்கோயில் ஒன்றில் “பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றத்துடையார்” என்ற குறிப்பு காணப்படுவதாக சதாசிவப் பண்டாரத்தார் குறிக்கின்றார்.

மேலும் இவ்வூரில் உள்ள ஒரு குன்றுக்கு இன்றும் பூங்குன்றம் என்ற பெயர் வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. இதுதவிர இக்குன்று சார்ந்து கோயில் கொண்டுள்ள அம்பிகைக்குப் பூங்குன்றத்து நாயகி என்ற பெயரும், அய்யனாருக்குப் பூங்குன்றத்து அய்யனார் என்ற பெயரும் வழங்கி வருகின்றன.

இதன் காரணமாக இவ்வூரின் பழமை தெரியவருகின்றது. இவ்வளவில் பூங்குன்றம் என்ற ஊரும் நாடும் சங்க காலம் முதலே தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பகுதியாக, இலக்கிய வளம் கொழிக்கும் பகுதியாக விளங்கியதை மேற்கண்ட குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றது.

மணிமுத்தாறு ஓடும் அழகிய கிராமம் பூங்குன்றம் ஆகும். மேலும் இதனை ஒட்டி அமைந்த குன்றுகளும் சிறு காடுகளும் இவ்வூருக்கு அழகு சேர்ப்பன. இவ்வூர் சற்று உள்ளடங்கிய பகுதியாக இப்பகுதியில் விளங்குவதால் இன்னமும் இவ்வூர் போக்குவரத்து வசதிகளில் சற்றுப் பின்தங்கியே உள்ளது. இங்குள்ள மணிமுத்தாறு பெருகினால் ஊரில் உள்ள மக்கள் வெளியில் செல்ல இயலாது. யாரும் ஊருக்குள் வரவும் இயலாது.

மகிபாலன் பட்டியில் உள்ள பண்டிதமணியாரின் இல்லம்

இவ்வூரின் தற்காலப் பெயர் மகிபாலன்பட்டி என்பதாகும். மகிபாலன் என்ற அரசன் முற்காலத்தில் ஆண்டதன் காரணமாக இதன் பெயர் அவ்வரசன் பெயரினால் மகிபாலன்பட்டி என வழங்கப்பெற்றதாக ஒரு வாய்மொழி வரலாறு இவ்வூரில் வழங்கி வருகின்றது.

சங்க காலச் சிறப்பு மிக்க பூங்குன்றம் எனப்பட்டுப் பிற்காலத்தில் மகிபாலன்பட்டி என்று அழைக்கப்பெற்ற இந்த மண்ணே (பண்டிதமணியார்) கதிரேசனார் பிறந்த மண்ணாகும்.

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் திருப்புத்தூர் வட்டத்தில் தற்போது இருந்துவரும் இந்த ஊர் பழைய காலத்தில் பாண்டி நாடு எனப்பட்ட பகுதியின் ஒரு அங்கமாக விளங்கியுள்ளது. தமிழ் வளர்த்த பாண்டிப் பகுதியில், தமிழ் இலக்கியம் பூத்த மண்ணில் பெரும்புலவர் கதிரேசனார் தோன்றியது என்பது அம்மண்ணிற்கு இன்னமும் பெருமை சேர்க்கத்தக்கதாக உள்ளது.

பண்டிதமணியார் பிறந்த இனம் நகரத்தார் இனம் ஆகும். இவ்வினத்தார் இந்த ஊரில் சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஒன்பது நகரக்கோயில்களை அடிப்படையாக

வைத்து அவ்வகையில் பிரிவுகளைச் சமைத்து சிவவாழ்வினை வாழ்ந்து வரும் வணிகக் குடியினர் நகரத்தார்கள் ஆவர். இவ்வொன்பது பிரிவுகளில் வயிரவன் கோயில் என்ற கோயிலின் அடிப்படையில் வந்த நகரத்தார் குடியில் பிறந்தவர் கதிரேசனார்..

பெற்றோர்

கதிரேசனாரைப் பெற்றெடுத்த பெருமக்கள் முத்துக்கருப்பன், சிகப்பி ஆகியோர் ஆவர். இவர்களுக்கு 16.10.1881 ஆம் நாள் பிறந்த குழந்தையே கதிரேசன் ஆவார். இவர் பிறந்த நாளைத் தமிழில் குறிப்பிடவேண்டும் என்றால் விச ஆண்டு புரட்டாசி மாதம் இரண்டாம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை அன்று திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர் கதிரேசன் ஆவார்.

தனது பெற்றோரின் அருமை, பெருமை கருதி, அவர்களை எண்ணி, அவர்களுக்குத் தன் நூல்களைக் காணிக்கையாக் கியுள்ளார் பண்டிதமணி. உரைநடைக் கோவையின் முதல் பகுதியானது தந்தையார்க்கும், இரண்டாம் பகுதி தாயார்க்கும் காணிக்கையாக்கப்பெற்றுள்ளது. இக்காணிக்கையை அழகான பாடல்களாகக் கதிரேசனார் வரைந்துள்ளார்.

தந்தையைப் பற்றிய பாடல் பின்வருமாறு:

“செந்தமி ழமிர்தத் திவலையும் உலகிற்

நிகழ்வட மொழிமணி சிலவும்

முந்துறப் பெறுதற் கறிவொளி யுதவி

முன்னுமென் சிறுபரு வத்தே

நந்தலில் புகழை நிறுனியெம் இறைவன்

நல்லடி யடைந்தவென் அரிய

தந்தையின் அருளை நினைவுறீஇ யுருகுந்

தன்மைக்கீ தறிகுறி யாமால்”

(உரைநடைக்கோவையின் உரிமையுரை)

என்ற இப்பாடலில் தன் தந்தையார் பற்றிய நினைவுகளைத் தொகுத்தளித்துள்ளார் பண்டிதமணி. இப்பாடலுக்கு எளிமையான அளவில் உரையும் தந்துள்ளார் பண்டிதமணி.

அவ்வுரை பின்வருமாறு:

“கற்றுவல்ல பெரியோர் அவைகளில் சிறியேனாகிய யானுங் கலந்துபயன் எய்துதற்குரிய நல்லறிவு பெறுதற்குக் காரணிகராகிய என் அரிய தந்தையார் அவர்களின் அருட்பெருக்கை நினைந்து, நினைந்து உருகுதற்கு அறிகுறியாக இந்நூலை வெளியிட்டு அவ்வருட்கு இதனை உரிமைப்படுத்துகிறேன்” என்ற இப்பாடலின் உரையில் தந்தையின் அருளை எண்ணி எண்ணி உருகும்

24 | பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார்

மகன் தான் எனக் கூறிக்கொள்வதில் பெருமை அடைகின்றார் கதிரேசனார்.

தான் பிறந்து ஏறக்குறைய நாற்பதாண்டுகள் கழிந்த நிலையில் தன் தந்தைக்கு நன்றிப் பெருக்கினைச் செய்யும் இனிய புதல்வனின் நிலையை இப்பாடல் உலகிற்குக் காட்டுகின்றது. மேலும் தான் தமிழ் அமிர்தத்தை, வடமொழியைக் கற்கத் தடைசெய்யாது, அவ்விருப்பத்தை வளர்க்க உதவியமைக்காகத் தந்தைக்கு இவர் நன்றி பாராட்டுகின்றார்.

இக்காலத்தில் தந்தையும் தாயரும் அயல்மொழிக் கல்வியில் நாட்டம் கொண்டு அதற்காகச் செலவழித்துத் தன் குழந்தைகளைப் படிக்க வைப்பதைக் காணும்போது தமிழறிவைத் தந்த இந்தத் தந்தையைத் தாயைப் பாராட்டித்தான் ஆகவேண்டும்.

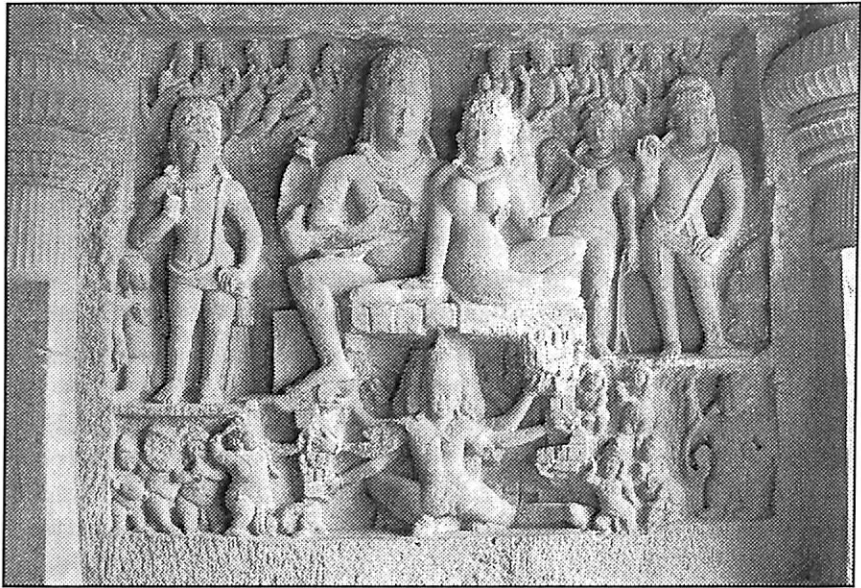
கதிரேசனாரின் தாயாரைப் பற்றிய பாடல் உரைநடைக் கோவை இரண்டாம் பகுதியில் காணிக்கைப் பாடலாக அமைக் கப்பெற்றுள்ளது.

"என்னையின் றெடுத்தென் உடல்நலம் பேணி
இருந்தமிழ்ப் புலவர் தங் குழுவில்
துன்னியான் இருப்பக் கண்டுள மகிழ்ந்து
சொலற்கும் உதவிகள் புரிந்து
முன்னையான் செய்த நல்வினைப்பேற்றின்
முதிர்ச்சியால் நெடிதுநாள் புரந்த
அன்னை யினருளை நினைவறிஇ யுருகற்
கமையடை யாளயீ தாமால்"

(உரைநடைக்கோவை, இரண்டாம் பகுதி, உரிமையுரை)

இப்பாடலில் தன்னைத் தாய் நெடிது நாள் காத்ததாகக் குறிக்கின்றார் கதிரேசனார். இளம்பிள்ளை வாத நோயால் பாதிக்கப்பெற்ற குழந்தைக்குத் தாய், வெளியில் சொல்ல இயலாத பல நிலைகளில் உதவியாக வேண்டும் என்பதையும் அவ் வளவில் பெருத்த உதவியைக் கதிரேசனாரின் தாய் செய்தார் என்பதையும் இப்பாடல் எண்ணி அத்தாய்க்கு நன்றி செலுத் துகின்றது,

இளம்பிள்ளை வாத நோய் காரணமாகத் திருமணம் தள்ளிப்போன காலத்தில் மகனையும் தன்னையும் ஆற்றி வாழ்நாள்களை வீழ்நாள்களாக ஆகாமல் காத்த பெருமை தன் அன்னைக்கு உண்டு என்பதால் இத்தகைய அருமைப் பாடலைக் கதிரேசனார் பாடியுள்ளார்.

இதற்கும் அவரே உரை கண்டுள்ளார். “அறிவு வளர்வதற்கு இடனாக உள்ள என் உடலை நன்கு பேணி வளர்த்து, எனக்கு உறுதுணையாகும்படி உபசரித்து யான் கலைநலம் பெறுதற்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்தவர்களும், புலவர் குழுவிற் சிறியேனும் ஒருவனாக இருக்கும் நிலை கண்டு, உளமகிழ்ந்து நீண்ட நாட்களாக என்னைப் பாதுகாத்து வந்தவர்களும் ஆகிய என் இனிய அன்னையார் அவர்களின் அருட்பெருக்கை உன்னியுன்னி உருகுதற்கு அடையாளமாக இந்நூல் வெளியிட்டு அவ்வருட்கு இதனை உரிமைப்படுத்துகிறேன்” (உரைநடைக்கோவை, உரிமையுரை) என்ற கதிரேசனாரின் இப்பாடல் உரை இவர் தாயாரின் அருமை பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது.

மேலும் புலவர் குழுவில் கதிரேசனார் இருந்து அணி செய்வதைப் பார்க்கும் பெருமை இவரின் தாயருக்குக் கிடைத்தது. தந்தையார் இவரின் சிறுவயதிலேயே இறந்துவிட்டார் என்ற குறிப்பும் இப்பாடலில் பொதிந்து கிடக்கின்றது.

இவ்வாறு தன் பெற்றோரை நினைந்து நினைந்துப் போற்றி, நன்றிப் புரப்பவராக பண்டிதமணி விளங்குகின்றார்.

கதிரேசனாரின் இளமைப் பருவத்தில் முதல் இரண்டரை ஆண்டுக்காலம் உடல் நலத்திற்கு எக்குறையும் வராமல்

நலமாகவே இருந்தது. இக்காலத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு ஏற்பட்ட சுரநோய் காரணமாக அவருக்கு இளம்பிள்ளை வாதம் என்ற நோய் தாக்கியது. இந்நோயின் கடுமை காரணமாக கதிரேசனாரின் இடது கை, இடது கால் ஆகியன வலுவழிந்து அவரால் மற்ற குழந்தைகள்போல உடனுக்குடன் தன் வேலைகளைப் பார்த்துக்கொள்ள இயலாத நிலை ஏற்பட்டது.

இந்நோய் தாக்கியதன் காரணமாக அவர் பிறந்து ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே கதிரேசனார் திண்ணைப் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பெற்றார். இருப்பினும் அங்கும் அவர் ஏழு மாதங்கள் மட்டுமே கல்வி கற்றார். ஆத்திச்சூடி, உலக நீதி போன்ற எளிய செய்யுட்கள் இத்திண்ணைப் பள்ளி வாயிலாகக் கதிரேசனாருக்கு அறிமுகமாயின. இதுபோன்று பல நூல்கள் தமிழில் இருப்பதை அவர் அறிந்ததால் அந்நூல்களைப் பெற்றுப் படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கதிரேசனாருக்குத் தோன்றியது.

அத்தகைய பெருமை மிக்க நூல்களை அவர் தேடினார். அந்நேரத்தில் கம்பராமாயணம், திருத்தொண்டர் புராணம் போன்றன அவருக்குப் படிக்கக் கிடைத்தன. இவை ஏதோ முன்னர் படித்து உணர்ந்த நூல்கள்போல அவருக்குப் பொருள் புரிந்தன. மூலபாடங்களே அவருக்கு எளிதில் பொருள் விளங்கிப் புரிபட ஆரம்பித்தன. இவ்வாறு தனக்குக் கிடைக்கும் நூல்கள் அனைத்தையும் தொடர்ந்து கற்றுவரும் பழக்கத்தை அவர் மேற்கொண்டார்.

கதிரேசனார், அவரின் குடும்ப வழக்கப்படி தன் பதினோராம் வயதில் வணிகத்தில் ஈடுபட ஆரம்பித்தார். இலங்கைக்குச் சென்று வணிகம் செய்து வரலானார். இலங்கை நாட்டில் உள்ள கம்பளை, நுவரேலியா ஆகிய ஊர்களுக்கு இடைப்பட்ட வழியில் அமைந்துள்ள இரட்டைப் பாதை என்னுமிடத்தில் உள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு அரிசி, புடவை ஆகியவை விற்பனை செய்யும் வணிகத்தை அவர் மேற்கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்கள் பலரின் தொடர்பும் இக்காலத்தில் பண்டிதமணிக்குக் கிடைத்தது.

இவ்வாறு வணிகம் செய்து பொருளிட்டி வரும் காலத்தில், மூன்றாண்டுகள் கழிந்த நிலையில் கதிரேசனாரின் தந்தை இந்தியாவில் இறந்த செய்தி அவருக்கு எட்டியது. உடனே கதிரேசனார் இந்தியா திரும்பினார். குடும்பத்தின் மூத்த பிள்ளை இவர் என்பதால் குடும்பத்தைச் சுமக்க வேண்டிய சுமை இவரை மீளவும் இலங்கை செல்லவிடாமல் தடுத்தது.

இந்தியாவிலேயே இருந்துத் தன் குடும்பத்தைக் காக்க வேண்டிய கடமைக்கு ஆளானார் கதிரேசனார். நோயின் வாட்டத்தைப் போக்க பல மைல் தூரம் நடந்து செல்வது என்பது அவருக்குப் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. சண்டைக்காடு, வேலங்குடி போன்ற மகிபாலன்பட்டியை ஓட்டிய கிராமங்களுக்கு நடந்து சென்று தன் நோயை ஆற்றினார் கதிரேசனார்.

கதிரேசனாருக்குப் பதினான்கு வயது நெருங்கும்போது இளம் பிள்ளை வாத நோய் அவரைப் பெரிதும் வருத்தத் தொடங்கியது. இதன் காரணமாக ஊன்றுகோல் கொண்டே நடக்கும் நிலைக்கு ஆளானார் கதிரேசனார். வீட்டிலேயே பெரும்பான்மைக் காலம் உறையும் நிலைக்கு அவர் தள்ளப்பட்டார்.

அந்நிலையில் தன் வீட்டுச் சன்னலின் அருகே இருந்து கொண்டு வருவோர் போவோருடன் உரையாடி தன் ஊர், நகர, நாட்டுச் செய்திகளை அறிந்து கொள்வது என்பது இவருக்குப் பிடித்த மற்றொரு பொழுதுபோக்கு ஆகும். அக்காலத்தில் செய்திகளைத் தாங்கிவந்த சுதேசமித்திரன் இதழை தன் இல்லத்திற்கு வரவழைத்து அதன் வழியாக உலகச் செய்திகளை அவர் அறிந்துகொண்டார். பல தமிழ் இலக்கிய நூல்களை இக்காலத்தில் விடாமல் கற்றுவந்தார். அவரின் தமிழறிவு பெருகிய காலம் இதுவேயாகும்.

இக்காலத்தில் தன் வழிபடு கடவுளான விநாயகப் பெருமானை வணங்கி அவரையே குருவாகக் கொண்டுக் கதிரேசனார் கற்ற நூல்கள் பலவாகும். தமிழ்ப்புலவர், இலக்கணக் கடல் அரசஞ் சண்முகனார் என்பரைத் தன் ஆசானாகக் கொண்டுக் கற்ற நூல்களும் பல. அரசஞ் சண்முகனார் கதிரேசனார் இல்லத்தில் தங்கி அவருக்குத் தமிழ் நூல்களைப் போதித்தார். அரசஞ் சண்முகனாரை மற்றொரு பிள்ளையாகக் கருதிச் சிவப்பி ஆச்சி வளர்த்தார்கள்.

அந்த அளவிற்கு கதிரேசனாருக்கும், அரசஞ் சண்முகனாருக்கும் நெருங்கியத் தமிழ்த் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இத்தொடர்பால் இலக்கணப் புலமையும், இலக்கியப் புலமையும் செழிக்கப் பெற்றார் கதிரேசனார். தன் ஆசிரியராக விளங்கிய அரசஞ் சண்முகனார் பொருள் இன்றி வற்றியபோது அவருக்கு அவ்வப்போது பொருள் உதவிகள் செய்து தன் நன்றியினைக் கதிரேசனார் தெரிவித்து வந்தார்.

தமிழைக் கற்றுத் தேறியது போலவே, வடமொழியையும் கற்றுத் தேற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கதிரேசனாருக்கு ஏற்

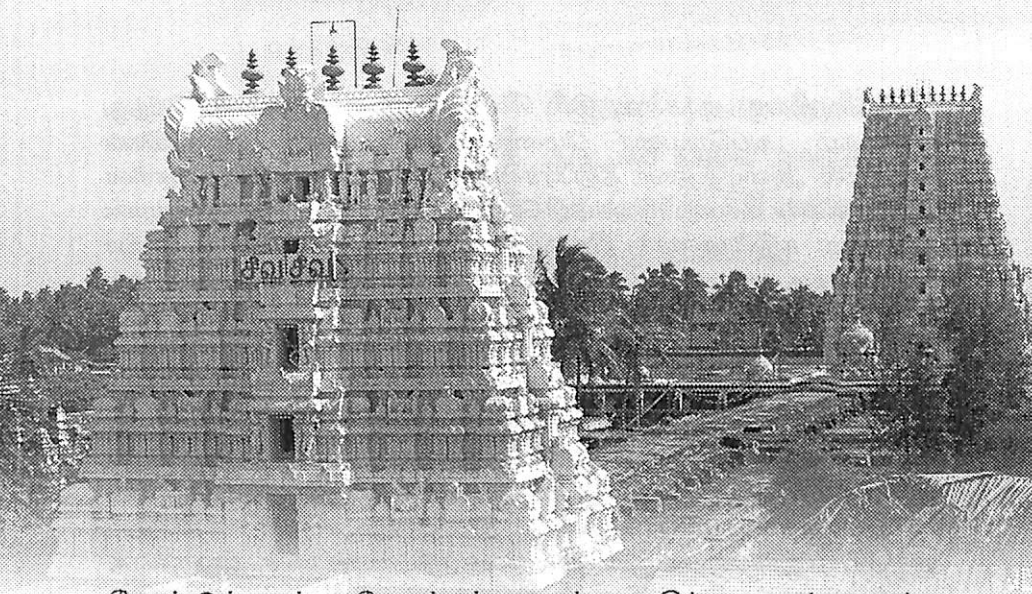
இதன் பின்னர் ஞானியார் அடிகளாரின் நட்பு கிடைக்கப்பெற்று அவரின் பேச்சாற்றலை அறிந்து அவரைத் தன் முன்னோடியாகக் கொண்டு பேச்சுத்துறைக்குள் நுழைந்தார் கதிரேசனார். செட்டி நாட்டில் பல இடங்களில் கதிரேசனார் பொழிவுகளை ஆற்றினார்.

கதிரேசனாரின் சொற்பொழிவுகளை அப்படியே அச்சாக்கம் செய்யுமளவிற்கு அவை பொருத்தமுறத் தயாரிக்கப்படும். தேவையான விளக்கங்கள், மேற்கோள்கள், சிந்தனைகள் முதலானவை சேர்க்கப்பெற்று அப்பொழிவுகள் கனமாக இருக்கும். மேலும் பேச்சின் நிறைவில் பேசியதன் சாரம் அப்படியே சுருங்கிய நிலையில் எடுத்துரைக்கப்படும். இவரின் பேச்சுரைகளே உரைநடைக் கோவைகளாக இரு தொகுதிகளாகப் பின்னாளில் தொகுக்கப்பெற்றன. அந்த அளவிற்குச் சொற்பொழிவை ஒரு கலையாகக் கதிரேசனார் ஆற்றி வந்தார்.

இலக்கியப் பயிற்சியோடு சமுதாய நலமும் சிறக்கத் தொண்டுகள் ஆற்றியவர் கதிரேசனார். கண்டவராயன் பட்டி என்ற ஊரில் இருந்து மகிபாலன்பட்டிக்கு வரும் பாதை நலமுடையதாக இருக்காது. மழை பெய்துவிட்டால் வண்டிமாடுகள் வண்டியை இழுக்க வெகு சிரமப்படும். தன் பயணத்திற்கு மாட்டுவண்டியையே நம்பி இருந்த கதிரேசனார் இப்பாதையைச் சீரமைக்க ஒருவரைத் தேடினார். அக்காலத்தில் மகிபாலன் பட்டியில் இருந்து தேவகோட்டையில் உள்ள ஒரு செல்வம் மிக்கக் குடும்பத்திற்கு வாரிசு இல்லாத காரணத்தால் தத்துப்பிள்ளையாகச் சென்ற திரு.வீரப்பச் செட்டியார் என்பவரை அணுகினார். அவரின் பொருளுதவியால் தன் சொல்லுதவியால் திருந்திய பாதை ஒன்றைக் கதிரேசனார் நிறுவினார். இப்பாதையே இன்றும் பேருந்துகள் செல்லும் பாதையாக உள்ளது.

மேலும் இவ்வூருக்கு அஞ்சலக வசதி, கல்விக்காக மங்கல விநாயகர் வித்தியாசாலை, மோட்டார் போக்குவரத்து போன்றவற்றை ஏற்படுத்தித் தந்ததில் கதிரேசனாரின் பங்கு பெரிதாகும். இவ்வாறு தான் வாழ்ந்த ஊரில் சமுதாயச் சேவையை ஆற்றியவர் கதிரேசனார். இந்நன்றியை நினைவூட்டும் வண்ணம் ஊரின் நடுவில் இவரின் சிலை தற்போது நிறுவப்பெற்றுள்ளது. சிலைவடிவில் கதிரேசனார் நின்று நிலவி இன்னமும் இவ்வூர் வளமும் நலமும் பெற வாழ்த்துரைத்து வருகின்றார்.

கதிரேசனாருக்கு செட்டி நாட்டில் மக்கள் தரமான கல்விச் செல்வத்தைப் பெறுவதற்கான பள்ளிகள், கல்வி நிறுவனங்கள் இல்லை என்ற மனக்குறை இருந்து வந்தது. அதனை நிறைவிக்க

வேண்டும் என்ற பேரார்வம் அவர் மனதில் நாளும் எழுந்து கொண்டே இருந்தன.

இக்காலத்தில் இவர் பலவான்குடியில் மணிவாசகர் சங்கம் என்ற ஒரு அமைப்பினை ஏற்படுத்தினார். அதன் வழி சமய அறிவை மக்களுக்குப் புகுத்தி வந்தார். அவ்வூரின் சிவநேசர் திருக்கூட்டத்தின் முதல் தலைவராக இருந்தும் அவர் தொண்டாற்றினார்.

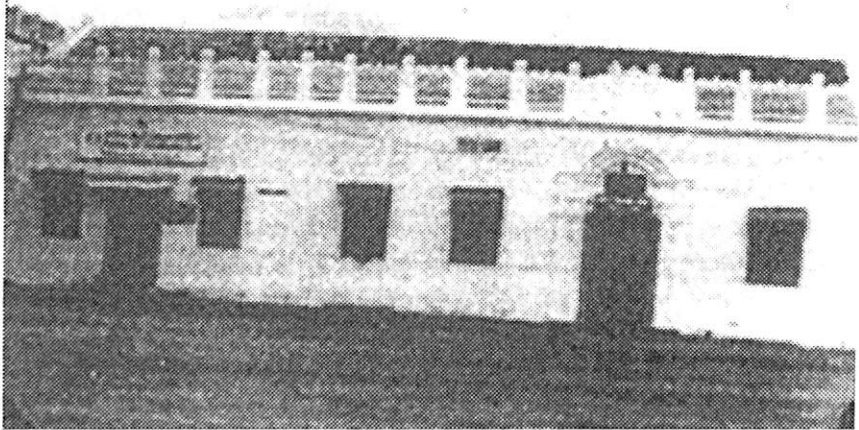
தொடர்ந்து தாயாரின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து இராமேசுவரம் வரை அவர் தலயாத்திரை மேற்கொண்டார். கதிரேசனார் வாழ்வில் திருமணம் முதலான நல்ல நிகழ்வுகள் நடைபெறவேண்டும் என்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட தலயாத்திரை இதுவாகும். இத்தலயாத்திரையைத் தமிழ் யாத்திரையாக மாற்றிக்கொண்டார் கதிரேசனார். இராமநாதபுரத்தில் இருந்த இராகவையங்காரைச் சந்தித்து அவரின் நட்பினைப் பெற்றார். அவர் வழியாகப் பாண்டித்துரைத் தேவரைச் சந்தித்து நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் புலவர் அவையில் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்று அணிபெற்றார். தமிழ்ச் சங்கத்தின் தொடர்பு அவருக்கு என்றைக்கும் இருப்பதாக வளர்ந்து வந்தது.

செட்டிநாட்டில் தமிழ் வளர்க்கும் நிறுவனம் ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அவரின் அவா மேலைச்சிவபுரி என்ற சிற்றூரில் இருந்த தனவணிகர்களால் நிறைவேறியது. 1909 ஆம் ஆண்டு மேலைச்சிவபுரியில் சன்மார்க்க சபை என்பதை அவர் நிறுவ எண்ணம் கொண்டார்.

இவ்வூருக்கு அக்காலத்தில் சிவப்பட்டி என்றே பெயர். திரிந்து வழங்கும் அப்பெயரை மேலைச்சிவபுரி என்ற இலக்கியப் பெயரால் அழைத்தவர் கதிரேசனார். இவ்வூரில் கதிரேசனாரின் தமக்கையார் மணம் முடிக்கப் பெற்றிருந்தார். இதன் காரணமாக அடிக்கடி கதிரேசனார் இவ்வூருக்கு வரும்படியாயிற்று. இவர் இவ்வூருக்கு வரும்போதெல்லாம் அங்கு சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கும் நல்லெண்ணம் கொண்ட வ.பழ. சா குடும்பம் என்றழைக்கப்படும் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பழனியப்பச் செட்டியார் அவர்களையும், அவரது தம்பி அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களையும் சந்தித்து உரையாடுவது வழக்கம்.

அண்ணன், தம்பி இருவரும் தமிழார்வமும் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரிக்கும் குணமும் மிக்கவர்கள். இவர்களிடம் கதிரேசனார்பேசும்போதெல்லாம் இலக்கியம், சமயம் வளர்க்கும் அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் என்று கூறிவருவார். அதற்குக் காட்டாக நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தையும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தையும் எடுத்துக்காட்டுவார். இவரின் பேச்சில் கவரப்பட்ட இருவரும் மேலைச் சிவபுரியில் சன்மார்க்க சபை தொடங்க முன்வந்தனர்.

சன்மார்க்கம் என்பதற்குக் கதிரேசனார் தரும் பொருள் எண்ணத்தக்கது. தன்னைச் சார்ந்தாரைப் பசுத்துவ நீக்கிப் பதித்துவமீந்து சிவபிரானோடிரண்டறக் கலப்பித்து அசைவறு நிலையாகிய பேரானந்தப் பெருவாழ்விற றலைப்படுத்துவது இச் சன்மார்க்கம் என்பது கதிரேசனார் சன்மார்க்கத்திற்குக்

பண்டிதமணி தோற்றுவித்த

மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபையின் பழைய தோற்றம்

காட்டும் பொருளாகும்.
வள்ளலார் கண்ட சன்
மார்க்கம் இதனினு
வேறானது என்றாலும் இவ்
விரு சன்மார்க்கங்களும்
மாறானவை அல்ல. முக்தி
நெறியைத் தலைப்படுத்தற்கு
உரிய வழி சன்மார்க்கம்
என்பதால் அந்நெறியை
வழங்க மேலைச்சிவபுரியில்
நிறுவப்பட்டதே சன்மார்க்க
சபையாகும்.

இச்சபையின் தோற்றம்
ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஒன்பதாம் ஆண்டு மே மாதம்
பதிமூன்றாம் நாள் நடைபெற்றது. இந்நாள் திருநாவுக்கரசு
சுவாமிகள் குருபூசைக்குரிய நாள் ஆகும். இந்நாளில் சபையைத்
தொடங்கலாம் என எண்ணிய கதிரேசனார் இந்நாளைக்குச் சில
நாள்கள் முன்னர் மேலைச்சிவபுரி வந்து சேர்ந்தார். அந்நேரம்
வ.பழ.சா குடும்பத்தின் முன்னவர் பழனியப்பன் கொழும்பு சென்று
இருந்தார். எனவே அவரின் தம்பி அண்ணாமலையாரைக் கண்டு
சபையைத் தொடங்கும் நாள் குறித்தும், உடன் செய்ய வேண்டுவது
குறித்தும் கதிரேசனார் உரையாடினார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் குருபூசை நாளில் அவருக்குக்
குரு பூசை நடத்தி அன்னதானம் அளித்து மாலையில்
அறிஞர்களைக் கொண்டுச் சொற்பொழிவாற்றச் செய்வது
என்ற அமைப்பில் சபையின் துவக்க நாள் திட்டமிடப்பெற்றது.
இருப்பினும் அண்ணாமலையார் இதற்கு ஓரளவே ஒப்புதல்
தந்துப் பணிகளைச் செய்தார்.

அண்ணன் வராத குறை அவர் மனதில் இருந்தது.
அண்ணனில்லாமல் சபை தொடங்குவதில் அவருக்கு சற்றுப்
பின்னடைவு இருந்தது. ஆனாலும் அண்ணன் பழனியப்பன்
சபை தொடங்கும் நாளன்று வந்து சபையின் தொடக்க
விழாவில் கலந்துகொண்டார். இது நன்னிமித்தமாகவும்
அனைவர் மனத்தை மகிழ்ச்சி செய்வதாகவும் இருந்தது.

திட்டமிட்டபடி மேலைச்சிவபுரியின் ஆதிகாலத்து, விநாயகர்
கோயிலான சாமிநாத விநாயகர் சன்னதியில் அப்பெருமானுக்கு
அபிடேக ஆராதனை செய்யப்பெற்றது. அதன்பின்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின்
குருபூசை நாளில் அவருக்குக்
குரு பூசை நடத்தி அன்னதானம்
அளித்து மாலையில்
அறிஞர்களைக் கொண்டுச்
சொற்பொழிவாற்றச் செய்வது
என்ற அமைப்பில் சபையின்
துவக்க நாள் திட்டமிடப்பெற்றது.

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் புராணம் வாசிக்கப்பட்டது. அவருக்குக் குருபூசை நடத்தப்பட்டது. இதனைத்தொடர்ந்து அன்னதானம் வழங்கப் பெற்றது.

மாலை மூன்று மணியளவில் மகாவித்வான் அரசன் சண்முகனார் தலைமையேற்க, மு.ரா.கந்தசாமிக் கவிராயர், கீழச் சீவல்பட்டி வித்வான் பீமகவி, தேவகோட்டை சொ.வேற்சாமி கவிராயர், வேந்தன்பட்டி புலவர் வாத்தியார் ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர். இவ்விழாவின்போது சாமிநாத விநாயகர் மீது பதிறுப்புப் பத்தந்தாதி என்பதைக் கதிரேசனார் பாடினார். இக்கவிகளைக் காண்கையில் இவரின் கவியாற்றல் மிகுதியாக வெளிப்பட்டு இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை இவ்வளவில் தொடக்கம் பெற்றது. இதன் தலைவராக வ.பழ.சா. பழனியப்பச் செட்டியார் விளங்கினார். நாளும் சபை வளர அவர் சிந்தனை கொண்டார்.

ரூபாய் பன்னிரண்டாயிரம் செலவில் சபைக்கு ஒரு கட்டிடம் உருவாக்கப்பெற்றது. இச்சபையின் துணை நிறுவனங்களாக கணேசர் செந்தமிழ்க்கலாசாலை, தொல்காப்பியர் நூலகம் ஆகியன உருவாக்கப்பெற்றன.

சபையின் வாயிலாக திங்கள் தோறும் சமய இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் நடத்தப்பெற்றன. ஆண்டுதோறும் ஆண்டுவிழா நடத்தப்பெற்றது. இவ்வாண்டு விழாக்களில் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த புலவர்கள் கலந்துகொண்டனர். பக்கத்து ஊர்களில் இருந்து இந்நிகழ்வைக் காண வரும் அன்பர்கள் மாட்டுவண்டியில்தான் வரவேண்டும்.

அவ்வாறு வரும் மாடுகளின் உணவிற்காக வைக்கோல்போர் உருவாக்கும் பணிதான் ஆண்டுவிழாவின் முதல் பணியாக சபையாருக்கு இருந்தது. இதனடிப்படையில் காணுகையில் இச்சபையின் இலக்கியப் பணி, மக்கள் பணி சிறந்தது என்பதை உணரமுடிகின்றது. அனைத்து உயிர்களுக்கும் உணவளித்துப் புரக்கும் செயலே சன் மார்க்கம் என்பதை எண்ணிச் சபையார் மாடுகளுக்கும்

விருந்து வைத்து, மக்களுக்கும் இன்சவை, சொற்சவை விருந்து படைத்து, வந்திருக்கும் புலவர்களுக்கும் தங்குவதற்கு ஏற்ற வகையில் குடில்கள் அமைத்துச் செய்த திருப்பணி தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் ஆற்றிய செம்மைப் பணியாகும்.

தொடர்ந்து சபையும் வளர்ந்தது. அதன் துணை நிறு வனங்களும் வளர்ந்தன. கணேசர் செந்தமிழ்க் கலாசாலையில் தமிழ்ப்பாடங்கள் நடத்தப்பெற்று முறையே தேர்வுகளும் வைக்கப்பெற்றன. இப்பணிகளைக் கதிரேசனாரும் அரசன் சண்முகனாரும் பகிர்ந்து கவனித்துக்கொண்டனர்.

கதிரேசனார் கலை உள்ளமும், கல்வி அவாவும் சன்மார்க்க சபை கண்ட காரணத்தால் ஓரளவிற்கு அமைதி பெற்றன. இவரின் பொருளாதாரத்திற்கும் வ.பழ.சா குடும்பத்தார் வழி செய்தனர். பர்மாவிலும், மலாய் நாட்டிலும் நடைபெறும் வணிகத்தில் கதிரேசனாருக்கு பங்கு ஏற்படுத்தப்பெற்றது, இவ்வாறு பற்பல நிலைகளில் தமிழ் உயரவும், கதிரேசனாரின் நிலை உயரவும் வ.பழ.சா குடும்பத்தார் உதவினர்.

சபையின் இரண்டாம் ஆண்டுவிழாவின்போது பண்டிதமணி அவர்கள் பேசிய பேச்சரை நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் சீர்திருத்தம் என்பதாகும். இதனை நூலாக வெளியிட்டு நூல் வெளியிடும் பணியிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டது சன்மார்க்கசபை.

சபையின் மூன்றாம் ஆண்டு விழா நெருங்குகையில் வ.பழ. சா குடும்பத்தின் முன்னவர் பழனியப்பர் உடல் நலிவுற்று இறைவனடி சேர்ந்தார். தொடர்ந்து சபையின் பணிகளைப் பழனியப்பருக்குப் பின்னவரான அண்ணாமலையார் கவனித்து வரத் தொடங்கினார். சபையின் வைப்பு நிதியாக ரூபாய் ஐம்பதாயிரம் என்ற நிலையில் இவ்வமைப்பு வலுப்பெற்றது. இச்சபையின் பெருமையும் இதனை தன் வழியால் நடத்தி வரும் கதிரேசனாரின் புகழும் இணைந்துத் தமிழகமெங்கும் பரவத் தொடங்கின.

இல்றம்

கதிரேசனாருக்கு அவரின் முப்பத்தியிரண்டாம் வயதில் திரு மணம் நடைபெற்றது. அதாவது 1912 ஆம் ஆண்டில் அவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அவரின் அத்தையின் இரண்டாம் மகள் மீனாட்சியை அவர் திருமணம் செய்துகொண்டார். அத்தையின் முதல் மகள் கல்யாணியை இவருக்குத் திருமணம் செய்ய இவரின் அத்தை குடும்பம் முன்வந்தும் அது தவறியது.

கதிரேசனாரின் பொருளாதாரச் சூழல், உடல்குறை ஆகியன கருதி இது தவறியது. இருப்பினும் கல்யாணியின் கணவர் திருமணமான சில நாட்களில் இறந்துபோக கதிரேசனாருக்குப் பெண் தராமையால்தான் கல்யாணிக்கு இது நேர்ந்தது எனக் கருதி இரண்டாம் பெண்ணான மீனாட்சியைக் கதிரேசனாருக்கு மணம் முடிக்க அவர்கள் ஒப்பினர். இவரின் பின் பிறந்த தம்பியர் இருவருக்கும் தானே முன்னின்று இளம் வயதில் திருமணத்தைக் கதிரேசனார் முடித்துத் தன் மணத்தை மெதுவாக நடத்திக்கொண்டார் என்பது இவரின் பெருந்தன்மைக்கும், குடும்பப்பொறுப்பிற்கும் சான்றாகும்.

கதிரேசனார், மீனாட்சி ஆகியோரின் இல்லறம் இனிதே நடைபெற்றது. மீனாட்சியார் விருந்தினர்களைப் புரக்கும் பண்பினர்; குடும்பத்தின் தரம், வருவாய் அளவு அறிந்துக் குடும்பத்தைப் புரந்தவர். இவர்களின் இல்லறப் பயனாக ஆண்மக்கள் நால்வரும், பெண்மக்கள் மூவரும் பிறந்தனர். சுப்பிரமணியன், கனகசபாபதி, மாணிக்கவாசகன், தியாகராசன், மங்கையர்க்கரசி, மீனாட்சி, சகுந்தலை ஆகியோர் இவரின் மக்களாவர்.

இதனிடையில் சன்மார்க்க சபையின் ஐந்தாம் ஆண்டு விழா ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துப் பதினான்காம் ஆண்டில் கொண்டாடப் பெற்றது. இவ்விழாவிற்குத் தமிழ்த்தாத்தா உ.வே. சாமிநாதையர் வருகை தந்துச் சிறப்பித்தார். சாமிநாதையரின் ஏடு தேடும் பணிக்கும், பதிப்புப் பணிக்கும் கதிரேசனார் பெரிதும் உதவினார். இருவரின் நட்பும் பெருகியது. உ.வே.சாமிநாதரைத் தன் இல்லத்தில் சில நாட்கள் விருந்தினராகக் கதிரேசனார் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

தொடர்ந்துச் சபையின் துணை அமைப்பான கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியின் கல்விப் பணியில் அதனை முன்னேற்றும் நோக்கில் பல செயல்களைக் கதிரேசனார் செய்தார். தமிழ் பிரவேச, பால பண்டித, பண்டித வகுப்புகள் நடந்துகொண்டிருந்த நிலையில் சற்று உயர்ந்து, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய தேர்வுகளுக்கு மாணவர்களை அனுப்பும் நிலைக்கு இந்நிறுவனம் உயர்ந்தது.

தொடர்ந்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அங்கீகாரம் பெற்று இக்கல்லூரி நடைபெற உதவியவரும் கதிரேசனார் ஆவார். இவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பாடத்திட்டக் குழுவில் ஓர் உறுப்பினராக விளங்கியதால் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அங்கீகாரம் பெற்று இக்கல்லூரி நடைபெற உதவியவரும் கதிரேசனார் ஆவார்.

கலைக்கழகத்தினரோடு இவருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அறிந்தோர்ப்புப் பெறச் செய்து அதனைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழ் இயங்கும் கல்லூரியாகக் கதிரேசனார் வளர்த்தெடுத்தார்.

ஆண்டுதோறும் சபையின் ஆண்டு விழாக்கள் சீரோடும் சிறப்போடும் நடைபெற்றுவந்தன. இதன் பதினாறாம் ஆண்டு விழா குறிக்கத்தக்க ஒன்றாகும். இவ்விழாவில் கதிரேசனார் அறியாவண்ணம் அவருக்குப் பெருமை சேர்க்க தமிழறிஞர்கள் முயன்றனர்.

தூத்துக்குடி சிவகுருநாதப் பிள்ளை, ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை, தஞ்சையைச் சார்ந்த தமிழ்வேள் உமா மகேசுவரனார் போன்ற பல புலவர்கள் இணைந்துப் பேசி முடிவு செய்து “பண்டிதமணி” என்ற பட்டத்தைக் கதிரேசனாருக்கு வழங்குவது எனத் தீர்மானித்து அதனை அவ்வாண்டு விழாவில் அறிவித்தனர். சபையாரும், வந்திருந்த கல்வியாளர்களும் அதற்கு இசைவளிக்கக் கதிரேசனார் பண்டிதமணி என்னும் பட்டத்திற்கு உரியவரானார். இத்தகுதியைப் பின்பு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமும், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கமும் ஏற்றுக் கதிரேச

னாரைப் பண்டிதமணி என அழைத்து உறுதிசெய்தன. இவ்வளவில் சபை தந்த பண்டிதமணி பட்டமே கதிரேசனாரின் இயற்பெயர் மறைந்து நிலைத்திருப்பதாயிற்று.

சன்மார்க்க சபையின் இருபத்து மூன்றாம் ஆண்டுவிழா ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பத்தியிரண்டாம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. இந்நேரத்தில் தமிழ் மொழியை வளர்க்க பற் பல யோசனைகளைத் தெரிவித்து இச்சபை தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. இத்தீர்மானங்கள் தமிழ் உயர வழிவகுப்பனவாகும். இத்தீர்மானங்களை இயற்றியதில் முதலாமவர் பண்டிதமணி என்றால் அது மிகையாகாது.

இதனிடையே ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு பண்டிதமணி இலங்கைக்கு பயணம் மேற்கொண்டார். அங்குப் பொழிவுகள் ஆற்றி அறிஞர்களைச் சந்தித்து மகிழ்ந்தார்.

இதன் பிறகு இரண்டாண்டுகள் கழித்துப் பண்டிதமணியார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஆசிரியப் பணியாற்றச் சென்றார். அவரது வாழ்வின் திருப்புமுனைக்குரிய பகுதி இதுவாகும்.

அண்ணாமலையில் ஆய்வுப் பணி

சிதம்பரத்தில் உள்ள அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் கல்வி வளர்க்கும் கலைக்கழகம் ஆகும். இங்குள்ள தமிழ்த்துறை தனித்தன்மை வாய்ந்தது. முதுபெரும் புலவர்களால் தகுதியும் சான்றாண்மையும் பெற்ற துறை; பெற்றுவரும் துறை. இத்துறைக்கு உரியவர்களை விரும்பி அழைத்து வரும் வழக்கம் அண்ணாமலை அரசரின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு ஆகும்.

அவ்வழியில் பண்டிதமணியாரின் இருமொழிப் புலமை, சமய அறிவு, இலக்கிய ஆராய்ச்சி ஆகியன கருதி அண்ணாமலை அரசர் அவரை தமிழ் ஆய்வுகள் செய்ய அழைத்தார். முதலில் தன்னிலை கருதி மறுத்தார் பண்டிதமணி. திண்ணைப்பள்ளிப்படிப்பு மட்டுமே தன் படிப்பு என்ற எண்ணமும், தன் உடல் நிலை வண்ணமும் கருதி பண்டிதமணியார் இப்பணியில் இணைய மறுத்தார். இருப்பினும் விடாது பற்றி அண்ணாமலை அரசர் பண்டிதமணியாரைத் தம் நிறுவனத்திற்கு வரவழைத்துக்கொண்டார்.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பத்து நான்காம் ஆண்டு முதல் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நான்பத்தாறாம் ஆண்டுவரை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆசிரியராக விளங்கி

அத்துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தார் பண்டிதமணியார். இருப்பினும் பழமை மறவாமல் ஆண்டுதோறும் மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபையின் ஆண்டு விழாக்களில் அவர் தம் புலமை மிகு நண்பர்களுடன் கலந்துகொள்வார்.

பேராசிரியர், துறைத்தலைவர், ஆராய்ச்சிப் புலத் தலைவர் என்று பல பொறுப்புகளை இனிமையுடன் செய்து தமிழுக்கும், தமிழ்ச்சமுதாயத்திற்கும் அண்ணாமலை நகரில் பண்டிதமணியார் தொண்டாற்றி வந்தார்.

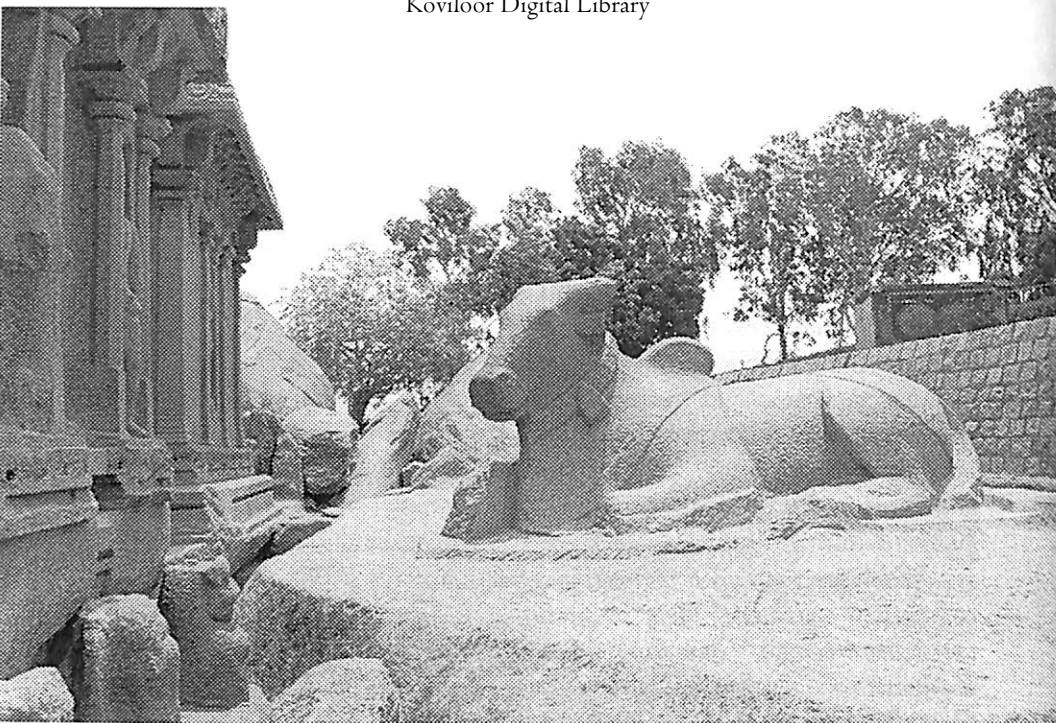
தில்லைத் தமிழ்க் கழகம், மணிவாசக மன்றம் ஆகிய இரு அமைப்புகளை அண்ணாமலை நகரில் தோற்றுவித்து அவ்வமைப்புகளில் திருவாசகம் குறித்த பொழிவுகளைப் பண்டிதமணியார் ஆற்றிவந்தார்.

பண்டிதமணியாரின் வீட்டில் எப்போதும் மாணவர்கள், பேச்சுரை கேட்போர் கூட்டம் நிறைந்து காணப்படும். அவ்வில்லம் ஒரு இலக்கியச் சங்கமமாகத் திகழும். இதனைக் காண்போர் தமிழின் திருவோலக் கக்காட்சி பண்டிதமணியார் வீடு என்றே குறிப்பர்.

பண்டிதமணியாரிடம் நற்சாட்சிப் பத் திரம் பெற வந்த கூட்டத்தார் ஒரு புறம், அவரிடம் பயிலும் மாணவர் கூட்டம் ஒருபுறம், அலுவலகப் பணிகளைச் சொல்லி ஆணைபெறும் அலுவலர்கள் கூட்டம் ஒருபுறம், அவரிடம் சந்தேகம் கேட்க வந்தோர், அவரின் பேச்சுமுறைக் கேட்க வந்தோர் இவர்கள் எல்லாரும் ஒவ்வொருபுறம் இருக்க நடுநாயகமாகப் பண்டிதமணி இருந்து அனைத்துப் பணிகளையும் குறைவற நிறைவேற்றும் அழகு தமிழின் தனியாட்சியே ஆகும்.

'என் சிறு தொண்டுக்கு உருவப்படம் அமைப்பது, சபைக்கு என் மீதுள்ள அன்பைக் காட்டுகின்றது. எனக்கு இவ்வளவு சிறப்பு செய்த அளவு யான் சங்கத்துக்குத் தொண்டு செய்ததாக நினைவுக்கு வரவில்லை.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தொன்றாம் ஆண்டு பண்டிதமணியாரின் மணிவிழா வந்தது. இவ்விழா இலக்கிய விழாவாக் கொண்டாடப்பெற்றது. இதன் தொடக்கமாக ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பதாம் ஆண்டு ஜுலை மாதம் ஏழாம் தேதி அன்று மேலைச்சிவபுரியில் பண்டிதமணியார் உருவப்படம் திறந்து வைக்கப்பெற்றது. இவ்விழாவில் அண்ணாமலை அரசர் தலைமை தாங்கினார்.

உயிருடன் இருக்கும்போதே ஒருவரின் படத்தை திறப்பது என்பது அக்காலத்தில் ஏற்கப்படாத ஒன்று. அதிலும் படமாக இருப்பவர் அன்றைய விழாவில் கலந்து கொள்வது என்பதும் சற்றும் நடவாதது. ஆனால் பண்டித மணியார் திருவுருவப்படம் அவரின் முன்னிலையிலேயே திறந்து வைக்கப்பெற்றது.

அவ்விழாவிற்குப் பண்டிதமணியார் வந்து தன் நன்றிப் பெருக்கையும் தெரிவித்து உரையாற்றினார் என்பது எதைக்காட்டுகிறது என்றால் பண்டிதமணி இல்லாமல் ஒரு நிகழ்வும் சபையில் நடக்காது என்பதையே காட்டுகின்றது.

இன்னமும் சபையின் முக்கியப் பகுதியில் அப்படம் நிலை நிறுத்தப்பெற்றுள்ளது. பண்டிதமணியார் சபைக்குச் செய்த தொண்டினுக்கு நன்றியாக இப்படத்திறப்பு அமைந்தது.

இப்படத்திறப்பின்போது பண்டிதமணியார் சில சொற்கள்

பேசவும் செய்தார். “என் சிறு தொண்டுக்கு உருவப்படம் அமைப்பது, சபைக்கு என் மீதுள்ள அன்பைக் காட்டுகின்றது. எனக்கு இவ்வளவு சிறப்பு செய்த அளவு யான் சங்கத்துக்குத் தொண்டு செய்ததாக நினைவுக்கு வரவில்லை. யான் படித்தது எங்கே எங்கேயென்று பல அன்பர்கள் கேட்டார்கள். இங்கேதான், யான்தான் இச்சங்கத்தின் முதல் மாணாக்கன். சன்மார்க்க சபையினால்தான் எனக்கு மேன்மை ஏற்பட்டது.

பொருட்பயனை எதிர்பார்த்து யான் கற்கவில்லை. சொற்பொருட்சுவைகளை விரும்பிக் கற்றேன். இப்பொழுது பல்லாற்றாணும் பெரிதும் பயன்படுகிறது. என் சிறுமையை யான் அறிவேன்.

ஆனால் யான் உயர்ந்தவனென்று பிறர் உணரும்படி செய்த பெருமை, கனம் ராஜா அவர்களைச் சார்ந்தது. நிகரற்ற செல்வமும், அறிவும், ஆட்சித்திறனும் அமைந்த பெருங் கொடைவள்ளலாகிய கனம் செட்டிநாட்டு ராஜா அவர்கள் தம் உள்ளத்தில் எனக்கு இடமளித்துச் சிறப்பித்து வரும் பெருமையே யான் அடைந்து வரும் சிறப்புகள் எல்லாவற்றிலும் தலைசிறந்ததாகும்.” (சோம.லெ.பண்டிதமணி, ப.70)

என்ற பண்டிதமணியாரின் உரை அவர் சபை மீதும், அண்ணாமலை அரசர் மீதும் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பினையும், கைமாறு செய்ய முடியாத நன்றி வெளிப்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

பண்டிதமணியாருக்கு வேறு பல சிறப்புகளும் வந்து சேர்ந்தன. மகாமகோபாத்தியாய என்ற பட்டத்தை இந்தியாவின் அரசியலாளர் அவருக்கு வழங்கினர். பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்புவிழாவில் இதற்கான நற்சான்று ஆளுநர் அவர்களால் பண்டிதமணியாருக்கு வழங்கப்பெற்றது.

குன்றக்குடி ஆதினம் இவருக்குச் சைவ சித்தாந்த வித்தகர் என்ற பட்டத்தை அளித்துச் சிறப்பித்தது. முதுபெரும் புலவர் என்றும் இவருக்குப் பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. எனினும் சபை தந்த பண்டிதமணி என்ற பட்டமே அவரின் விருப்பத்திற்கும் தமிழ்ப்புலவர்களிடையில் அடையாளப்படுத்துவதற்கும் பயன்பட்டது. பண்டிதமணியார்தம் இலக்கியத்தொண்டு மொழி

பெயர்ப்பு, கவிதைகள், கட்டுரைகள், உரைகள், பதிப்புகள் என்ற அளவில் பல்கிப் பெருகி விளைந்தன. அவற்றின் திறத்தை இந்நூலின் அடுத்த பகுதி விளக்கி நிற்கின்றது.

அவ்வப்போது சொற்பெருக்காற்றியும் நூல்கள், உரைகள் படைத்தும் சிறந்த பண்டிதமணியார் அண்ணாமலைப் பல் கலைக்கழகப் பணியில் இருந்து உடல்நலம் கருதி விடைபெற எண்ணினார்.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தைந்தாம் ஆண்டு இவரது மனைவியார் மீனாட்சியார் இறைவனடி கலந்தார். இவரின் இறப்பு பண்டிதமணியாருக்கு மேலும் கவலையைச் சேர்த்தது.

இதனைத் தொடர்ந்து ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தாறாம் ஆண்டு பண்டிதமணியார் அண்ணாமலைப் பல் கலைக்கழகப் பணியில் இருந்து விடைபெற்று ஓய்வினை நாடினார்.

உடல் பிணி வேறு அவரை வருத்தியது. இரத்தக்கொதிப்பு நோயால் பாதிக்கப்பெற்ற அவர், வாத நோய் கண்டு மிக வருந்தினார். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் இருபத்து நான்காம்நாள் அன்றைய நாள்பணிகளைச் செய்துவந்தார். மாலை மூன்று மணியளவில் மூச்சுத் திணறல் ஏற்பட்டு திருவைந்தெழுத்தினை ஒதியபடியே இறைநிழல் அடைந்தார் பண்டிதமணியார்.

அவரின் வாழ்வு நிறைவுப் பயணம் மகிபாலன்பட்டியில் நடைபெற்றது. சன்மார்க்க சபையின் சார்பில் பட்டும், பூமாலையும் அவர் உடலுக்குச் சூட்டப்பெற்றன. அவரின் மாணவர்கள் அவருடலைச் சுமந்தனர். குன்றக்குடி ஆதீனத்தின் சார்பில் பட்டு சார்த்தப்பெற்றது. அவரின் நினைவுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் நினைவஞ்சலிக் கூட்டம் நடத்தப்பெற்று அவரின் உடல் சிதையில் வைக்கப்பெற்றது.

இவரின் பெருமையை மகிபாலன்பட்டியில் நிலைநிறுத்த

3.4.1974 ஆம் நாளன்று திருவுருவச் சிலை நிறுவப்பெற்றது. அவ்விழா நினைவாக மலர் ஒன்றும் வெளியிடப்பெற்றது.

மனிதப் பிறவி என்பது மகத்தானது. அதனை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு, ஆன்மாவை ஆண்டவனிடத்தில் இளைப்பாறச் செய்வதே வாழ்வின் நோக்கமாகும். இந்நோக்கத்திற்குத் தக்க வகையில் தமிழை வளர்த்தும், சைவத்தை வளர்த்தும் திருவாசகத்தையே தினம் துதித்தும் அவர் தன் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நிறைவு செய்தார்.

ஆனால் வாழ்வில் இவ்வரிய நோக்கம் பலரால் பாழ்படுதலைப், பாழ்படுத்தப்படுதலைப் பண்டிதமணியார் கண்டுக் கவலை கொண்டு அக்கவலையைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“நம் வாழ்க்கையின் நோக்கமாக ‘யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதுவும் உறங்குவதுமாக முடியும்’ என்று நம் பெரியாரொருவர் உலகஞ் செல்லும் கீழ் நிலை நோக்கி இரங்கிக் கூறிய பரிவுரையை அக்கருத்துணராமற் கடைபிடிப்பேமென்பார் செயல் மிகவும் இழிந்ததொன்றாகும்.

பசி தீர உண்டலும், வேட்கை தீரக் காமவின்பம் துய்த்தலும் நம்மினும் இழிந்த பிறப்பினவாகிய புன், விலங்கு முதலியவற்றிற்கும் குறைவறக் கிடைத்தலான், பகுப்பு ணர்வினாற் சிறந்த மக்கட் பகுதியினருக்கு அச்செயல்களால் அவற்றினும் விழுமிய பெருமை யாதுளது? இறைவன் நமக்கு மனவுணர்வையும் நூலுணர்வையும் சிறப்பாக அமைய உதவியதன் நோக்கந்தான் யாதோ? அவ்வுணர்வு பெற்றதனால் நம் நோக்கம் அதற்குத் தக விழுமியதாக இருத்தல் வேண்டுமன்றோ?” (உரைநடைக்கோவை, பகுதி.1, ப.72) என்ற பண்டிதமணியாரின் கருத்து வாழ்க்கையின் உயரிய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

உண்பதும், உறங்குவதும் ஆன உயிர்களின் இயல்பான செயல்களினைச் செய்வது மட்டும் மனித வாழ்க்கையின் பயன் இல்லை என்பதை அறிவுறுத்தும் வண்ணமாக உடற் குறையிருந்தாலும் தளர்வுறாமல் நிறைவாழ்க்கை வாழ்ந்து தமிழ் உலகில் நிலைத்த இடத்தைப் பெற்றவராக விளங்குகிறார் பண்டிதமணி.

பேசு 3

இலக்கியத்திறன்

பண்டிதமணியார் தேர்ந்த தமிழ் இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியும் பயில்வும் மிக்கவர். அவரின் வடமொழி அறிவும், தமிழ் மொழிச் சாற்பும் இதற்கு முன்னரின் கம்பரிடம் இருந்திருக்கலாம். கம்பருக்குப் பின்னதாக கம்பு கொண்ட கம்பரான இவரிடமே அவ்வறிவு காணப்படுகின்றது. இவருக்குப் பின்னதாக இவ்விரு மொழி அறிவு வாய்த்த புலவர்கள் இல்லவே இல்லை என்னும் அளவிற்கு வெறுமையே தழுகிறது.

வடமொழியைப் பகையாகப் பார்க்கும் அரசியல் பார்வை துணிக்கப்பட்டதால் இவ்விரு மொழிகளுக்குமான தொடர்பிழை மெல்ல நைந்து கொண்டே வருகின்றது. இதனை மீட்டெடுப்பார் கண்ணுக்கு தோன்றியவரை எவருமே இல்லை என்று உணருகையில் பண்டிதமணியாரின் புலமை தலைமேல் வைத்து வணங்கத்தக்க பெருமையாகும்.

பண்டிதமணியார் தன் இலக்கண, இலக்கியப் பயில்வுகளைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் பயன்கொள்ளும் வண்ணம் பேச்சுரைகளாக, எழுத்துக்கோர்வைகளாக அவ்வப்போது வெளியிட்டுவந்தார். அவை நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் தமிழ் மக்களால் விரும்பத்தக்கனவாக உள்ளன, தமிழ் மக்களுக்குத் தேவைப்படுவனவாக விளங்குகின்றன என்பது அவரை மேலும் மேலும் நினைவுபடுத்துகின்றது.

பண்டிதமணியார் தேர்ந்த பேச்சாளர்; அங்கதச்சுவையுடன் தன் பேச்சினை அமைத்துக் கொள்பவர். இதன் காரணமாக அனைவரும் பண்டிதமணியாரின் பேச்சினை விரும்பினர். அவரின் பேச்சு துவண்டு கிடந்த அனைவரையும் ஏணி மேல் உயர வைத்தது.

எழுத்துரைகள் என்பன மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் ஆகியனவாகும். இவரின் எழுத்துரைகள் அழியாச் சொத்துக்களாக விளங்குகின்றன.

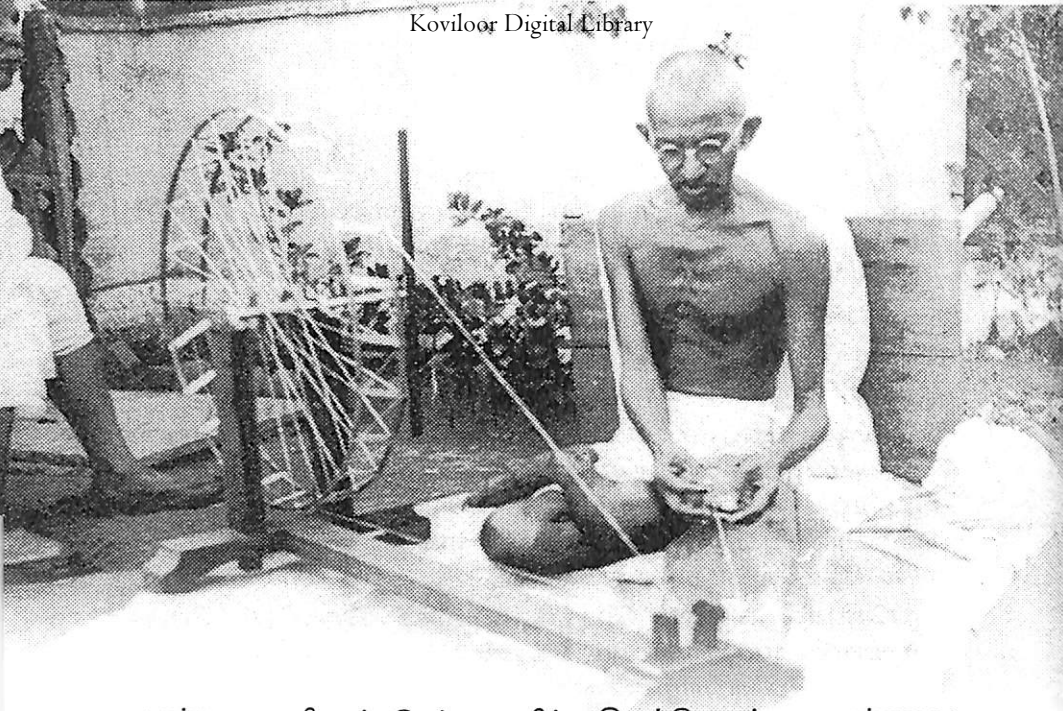
இவ்வகையில் பேச்சும் எழுத்தும் வல்ல பெருமகனாராகப் பண்டிதமணியார் விளங்கினார். தற்காலத்தில் பேச்சாளர்கள் எழுதுவதில்லை. எழுத்தாளர்கள் பேசுவதில்லை. பேச்சாளர்கள் எழுதினால் படிப்பவர்கள் யாருமில்லை. எழுத்தாளர்கள் பேசினால் கேட்பவர்கள் யாருமில்லை.

ஏனெனில் எழுத்து மொழியும் பேச்சு மொழியும் பெருத்த வேறுபாடுகளும் திரிபுகளும் கொண்டு மாறுபட்டு அமைகின்றன. அதைவிட பேச்சு வாழ்க்கை, எழுத்து வாழ்க்கை ஆகியவற்றிற்கு பெருத்த இடைவெளி விழுந்துவிட்டதே பெரும் காரணம் ஆகும். பண்டிதமணியார் காலத்தில் எழுத்து, பேச்சு, வாழ்க்கை இவை அனைத்தும் ஒன்றாய்ச் சத்தியம் நிரம்பியதாய் இருந்தன என்பது கருத்ததக்கது.

தமிழ் உரைநடை பண்டிதமணியார் காலத்தில் தோன்ற ஆரம்பித்தது. அவ்வுரைநடைக்குத் தனித்த தன் நடையால் பெருமை சேர்த்தார் பண்டிதமணி. இவரின் இலக்கியப் பணிகளை அவற்றின் மேன்மையை இப்பகுதி எடுத்தியம்புகின்றது.

தேர்ந்த பேச்சாளர்

பண்டிதமணியாரின் சொல்லாற்றல் திறத்தைப் பற்றிப் பல அறிஞர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர். “கதிரேசனார் தாம் கற்று உணர்ந்து துய்த்த நுண்பொருள்களையும் கற்றோரும் மற்றோரும் உளங்கொள்ளுமாறு எடுத்துரைக்கும் பெற்றி வாய்ந்த சொல்லின் செல்வர். அவர் தமிழகத்துப் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று, செவிச்செல்வம் அளித்து வந்ததோடு, தமிழ் மக்கள் வாழும் ஈழ நாட்டுப் பகுதிகளிலும், மைசூர் நாட்டுப் பகுதிகளிலும், மலையாள நாட்டுப் பகுதிகளிலும் சென்று சொற்பெருக்கு ஆற்றியுள்ளார்” (செல்வத்தாண்டவன், திருவுருவச் சிலை திறப்புவிழா மலர், ப.35) என்ற கருத்து பண்டிதமணியாரின் சொல்லாற்றல் திறமையை எடுத்துரைக்கும் ஓர் ஆறிஞரின் கருத்தாகும்.

பண்டிதமணியார் பேச்சுரையில் இடம்பெறும் நகைச்சுவை குறித்து அவருக்குப் பணிசெய்த சி.ராம. நாகப்பன் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். “முதுபெரும்புலவர் பண்டிதமணி கதிரேச செட்டியார் அவர்கள் நகைச்சுவையுடன் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்துப் பேசுவார்கள்.

அவர்கள் சொற்பொழிவுகளிலும் நயமும் நகைச்சுவையும் இழையோடும். உரையாடல்களிலும் சொல்நயமும் நகைச்சுவையும் தவழும். அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியவர்கள் அன்றாடம் அவர்கள் பேச்சில் தவழும் நகைச்சுவையில் ஊறித் திளைத்து மகிழ்வார்கள்.

அவர்களிடம் வேலை பார்த்தவர்கள் பலர் தம் வேலையின் அலுப்பு தெரியாமல் மனம் மகிழ்வதற்கு இந்நகைச்சுவைப் பேச்சு துணைபுரியும். எந்த நேரத்திலும் புன்சிரிப்போடுதான் பேசுவார்கள். பிறரையும் சிரிக்கவைத்து மகிழ்வார்கள்” (சி. இராம. நாகப்பன், மேலது, ப.74) என்ற இவரின் பண்டிதமணியார் தம் பேச்சு பற்றிய மதிப்புரை பண்டிதமணியாரின் நாநலத்தை, நகைச்சுவைச் சிறப்பை எடுத்தோதுவதாக உள்ளது.

அக்காலத் தமிழகத்தின் அரும்பெரும் மேடைகள் அனைத்திலும் பண்டிதமணியார் சொற்பெருக்காற்றியுள்ளார். சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் வெள்ளிவிழா,

கரந்தை தமிழ்ச்சங்க ஆண்டுவிழா, தூத்துக்குடி சைவ சித்தாந்த சபைப் பொன்விழா, சென்னை, தமிழ்ப்புலவர் மாநாடு, குறுந்தொகை மாநாடு, புதுக்கோட்டை இலக்கிய விழா, சென்னை இராயபுரத் தமிழ் விழா, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக தமிழ் இலக்கிய மன்ற விழாக்கள், மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை விழா, குன்றக்குடி சைவ சித்தாந்த சமாஜ மாநாடு, காந்தியடிகளின் வெள்ளிவிழா, தூத்துக்குடி சைவப் பெருவிழா, சென்னை கம்பன் விழா போன்ற பல விழாக்களில் பண்டிதமணியார் சொல்பெருக்கு ஆற்றியுள்ளார்.

இவரின் சொற்பெருக்கு ஆற்றும் நிலையை ஊன்றுகோல் என்ற காவியத்தில் பின்வருமாறு முடியரசனார் பாடுகின்றார்:

“சிரிப்பிருக்கும் அவர் வாயில், பேசங்காலை
சிந்தனையின் தெளிவிற்கும் அவர்மு கத்தில்
விளித்திருக்கும் ஒளியிருக்கும் விழியி ரண்டில்
விநெற்றி பொலிவுபெற நீறி ருக்கும்
பருத்திருக்கும் கழியினைக்கை பிடித்தி ருக்கும்
பளபளக்கும் அக்கழியில் பூணி ருக்கும்
விளித்திருக்கும் நீள் விளிப்பில் அமர்ந்திருப்போர்
விழிகளுக்குள் வியப்பிருக்கும் களிப்பிருக்கும்”

(முடியரசன், ஊன்றுகோல், ப. 68)

என்று கேட்பவர்கள் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும் நிலையில் இவரின் பேச்சரை அமைந்திருக்கும் எனப்பாடுகின்றார் கவிஞர்.

சங்க காலத்து அங்கதம் என்ற பேச்சு திருச்சிராப்பள்ளி வானொலியில் பேசப்பட்டதாகும். இதில் அங்கதம் என்பதற்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார் பண்டிதமணியார்.

“ஒருவனுடைய குறையையோ ஒரு சமூகத்தாரின் குறையையோ, அன்னார் நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறுதல் அங்கதம் ஆகும். அங்ஙனம் கூறுங்கால் நகைச்சுவை தோன்றக் கூறுதல் அங்கதமாகும்” (உரைநடைக்கோவை, பகுதி.2. ப.75) என்ற இவரின் குறிப்பு அங்கதத்தை வரையறை செய்வதாகும்.

மேலும் சங்க இலக்கியப்பாடல் ஒன்றில் அங்கதம் வந்திருப்பதைப் பண்டிதமணியார் இதே கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். தலைவன் பரத்தை ஒழுக்கம் உடையவன். அவன் பரத்தையர் வீடுகளுக்குச் செல்வதோடு தலைவி வெளிப் போந்த நேரத்தில் தன் இல்லத்திற்கும் பரத்தைகளை அழைத்து

பேராசிரியர் புலவர் முத்து
 இராசக் கண்ணனார்
 அவர்கள் ஒருமுறை
 பண்டிதமணியின்
 தலைமையில் புதுவை
 இளைஞர் கழகக்
 கூட்டத்தில் 'அமெரிக்க
 நாட்டின் ஆங்கிலக்
 கவிஞர்' என்ற தலைப்பில்
 பேசினார்கள். தலைவராகிய
 பண்டிதமணி அவர்கள் தம்
 முடிவுரையில் குறிப்பிட்டது
 சுவையாக இருந்தது.

வந்துவிடக் கூடுபவன்.
 இதனை அறிந்த தலைவி
 மிகவும் வருத்தப்பட்டாள்.
 “பரத்தையர் தங்குதற்கு
 உரிய இல்லில் யானிருந்து
 விருந்தினர் முதலியோரை
 உபசரிக்கலானேன்” என்று
 தலைவி தலைவனது தீய
 ஒழுக்கத்தைக் கடிந்து அவன்
 நெஞ்சுற உணர்த்தியது புல
 னாம் (மேலது, ப.82). இப்
 பகுதி நகைச்சுவையை
 வெளிப்படுத்தும் பகுதி என்
 கிறார் பண்டிதமணியார்.

இவ்வாறு இலக்கிய
 நகைச்சுவைகளை
 எடுத்துக்காட்டுவது
 மட்டுமில்லாமல்
 சாதாரணமாக நிகழும்

நிகழ்வுகளில் கூட நகைச்சுவையைக் காண்பது இவரின்
 நுண்ணறிவாகும். சாதாரண நிகழ்வுகளில் நகைச்சுவையைக்
 காண்பதற்குப் பல எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன. ஒன்றை மட்டும்
 இங்குக் குறிப்பது தரும்.

பேராசிரியர் புலவர் முத்து இராசக் கண்ணனார் அவர்கள்
 ஒருமுறை பண்டிதமணியின் தலைமையில் புதுவை இளைஞர்
 கழகக் கூட்டத்தில் 'அமெரிக்க நாட்டின் ஆங்கிலக் கவிஞர்'
 என்ற தலைப்பில் பேசினார்கள். தலைவராகிய பண்டிதமணி
 அவர்கள் தம் முடிவுரையில் குறிப்பிட்டது சுவையாக இருந்தது.

“மிகச் சாமர்த்தியமாக நான் கேட்க ஒரு பேச்சு இன்று
 நண்பர் இராசாக் கண்ணனார் அவர்களால் நிகழ்த்தப்பெற்றது.
 இடைவேளை உண்டாக்கும் இடைவேளை எனக்கு இல்லாமற்
 செய்து விட்டார்” (சோம.லெ.பண்டிதமணி, ப.93) இக்குறிப்பு
 பண்டிதமணியாரின் சொல் விளையாட்டிற்கு ஓர் சான்று
 மட்டுமே. இன்னும் பல சான்றுகள் உள்ளன. அவை விரிக்கின்
 பெருகும்.

பண்டிதமணியின் பேச்சுரையின் கட்டமைப்பினைப் பற்றி
 “மாநாட்டில் பேசுவதாயினும், வானொலியில் பேசுவதாயினும்
 48 | பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார்

முன்னரே குறிப்பெடுத்து உரையினைத் தயார் செய்து கொள்வது முறையென்பதால் இவருடைய பேச்சுக்களும் திருந்திய கட்டுரைகளாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. வெளியிடுங்கால் திருத்தி வெளியிட்டிருப்பார் என்பதும் உண்மை” என்று குறிக்கிறார் க.தியாகராசன் (பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, ப.100).

இவ்வகையில் திருந்திய பேச்சுரையாக, கட்டமைப்புடன் கூடிய பேச்சுரையாக கேட்போர் மகிழும் வண்ணம் பேசும் பேச்சாற்றல் மிக்கவர் பண்டிதமணி ஆவார்.

எழுத்துக்கலைச் சிறப்பு

பேச்சுக்கலை என்பது கேட்போரை மகிழ்விப்பது; நேர்முகமாக நின்று கேட்பவரை நன்னெறிப்படுத்துவது என்றாலும் எழுத்துக்கலை என்றைக்கும் நிலைத்திருப்பது; முகம் தெரியாத மனிதர்களுக்குள்ளும் எழுத்தாளனின் அகம் காட்டுவது; நிலைபெற்ற எழுத்தாற்றலிலும் வல்லமை பெற்றவராக விளங்கினார் பண்டிதமணியார். நூலியற்றுவதை அறிவு வளர்ச்சியாக அவர் கருதினார்.

“பொருளாற் படைக்கும் இன்பம் வளர வளர அதற்குக் காரணமாகிய பொருள் சுருங்கித் தேயும் என்பதும், அறிவாற் படைக்கும் இன்பம் வளர வளர அதற்குக் காரணமாகிய அறிவு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையும் என்பதும் யாம் உணர்ந்து வருகின்றோம். தானும் வளர்ந்து, தன் மூலத்தையும் வளர்க்கும் நூலின்பமே மக்கட்டன்மைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்றாகும்.

இத்தகைய தூய நல்லின்பத்தைப் பயக்கும் நூல்கள், சொல்லானும் பொருளானும் இனிமை மிக்குப் பயில்வார் கருத்தைத் தம் வயப்படுத்துச் சுவை பல கனியப் பெற்றுக் கிளைக்கக் கிளைக்கக் கருத்து வகையால் அறிவு திளைக்க இடனளித்துத் தெளிவு மேற்கொடு மிளிரும் நிலையினவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பது புலநலம் சான்ற கலை வல்லார் துணிபாகும்” (மண்ணியல் சிறுதேர், ப.8). இக்கருத்து பண்டிதமணி தரும் நூலுக்கான இலக்கணம் ஆகும். இவ்விலக்கணத்தின்படி பற்பல நூல்களைப் படைத்தளித்தார் பண்டிதமணியார்.

கவிதைச் சிறப்பு

பண்டிதமணி மரபு சார்ந்த நல்ல கவிஞர். அவரின் கவிப் பெருமையைப் பின்வரும் நூல்களால் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, சுந்தரவிநாயகர் பதிகம், வீர =விநாயகர்மாலை ஆகியன இவர் பாடிய கவிதைப் பனுவல்கள் ஆகும். இவை தவிர பாராட்டுப் பாடல்கள், வாழ்த்துப் பாடல்கள், காணிக்கைப் பாடல்கள், கையறுநிலைப்பாடல்கள், மொழிப் பெயர்ப்புப்பாடல்கள், கடிதப்பாடல்கள் எனப் பல கவிதைகளைத் தேவைக்கேற்பப் பண்டிதமணியார் பாடியுள்ளார்.

சன்மார்க்க சபைக்கு வரும் பேரறிஞர்கள் பற்றிய பாராட்டுப் பாடல்களைப் புனைவது பண்டிதமணியாரின் வழக்கம். உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் குறித்த பாராட்டுப் பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு:

“நூலாய்தல் உரைதல நூல்பயிற்றல்
முதுநூலின் நுணுக்கம் காட்டி
வாலாய எந்திரத்தின் வயக்கிவனப்
புறப்பதித்து வழங்கல் இன்ன
மேலாய செயல் புரிந்து தமிழ்த்தாயின்

தலைமகனாய் விளங்கு நின்றன்
பாலாய் பெருஞ்சிறப்பு கண்டுவியப்
பெய்தாரிப் பாரில் யாடே"

(மேலது, ப.84)

என்ற இப்பாடல் உ.வே.சாமிநாதையரின் தமிழ்த்தொண்டை வகுத்தும் பகுத்தும் கூறுவதாகும். இவ்வாறு அவ்வவ் நேரங்களில் பல பாராட்டுப் பாடல்களைப் பாடித் தன் கவியாற்றலை வெளிப்படுத்தினார் பண்டிதமணியார்.

இவரின் கவியாற்றல் முழுவதும் வெளிப்பட்ட இடம் மண்ணியல் சிறுதேர் என்ற நூலில் ஆகும். இந்நூல் துத்ரகர் என்பவர் எழுதிய மிருச்சகடிகம் என்னும் வடமொழி நூலின் மொழிபெயர்ப்பு வடிவம் ஆகும்.

மொழிபெயர்ப்புகளை உரைநடையாகத் தருவது என்பது பண்டிதமணியாரின் வழக்கம். இதற்குச்சான்று உதயண சரிதமும், சுலோசனையும் ஆகும். ஆனால் இதிலிருந்து வேறுபட்டு, முன்னூற்று எண்பத்தியிரண்டு சுலோகங்களைக் கொண்ட மிருச்சகடிகத்தை முன்னூற்று எழுபத்தியிரண்டுத் தமிழ்ப் பாடல்கள் கொண்ட பாவியமாக மண்ணியல் சிறுதேரை இயற்றினார் பண்டிதமணியார். இவரின் தமிழாற்றலும், வடமொழியாற்றலும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வெளிப்பட்ட பாவியம் இதுவாகும்.

வெயில் கடுமையை எடுத்துரைக்கும் மண்ணியல் சிறுதேர் பாடல் பின்வருமாறு.

"ஆவினங்கள் உண்ட இளம் புல்லையசை

மீட்குநிழல் அயர்ந்து தூங்கும்

மேவிய நீர் வேட்கையினால் வெதும்பும் உழை

குளக்கடு நீர் விரும்பியுண்ணும்

தாவமுறு வெயிற்பயத்தால் நகர்த்தெருவின்

மனிதர் நடை தவிர்ந்தார் வண்டி

ஒவலிலாச் சுடுநிலத்தை ஒருவியொரு

புறத்திருக்கு முதுவென் எண்ணம்"

(மண்ணியல் சிறுதேர், பா.எ.233)

என்ற இப்பாடலில் வெயிலின் கொடுமையைப் பண்டிதமணியார் விரித்துரைக்கும் கவிதைத்திறம் படிக்க படிக்க இன்பம் தருவதாக உள்ளது.

இவ்வகையில் நல்ல நல்ல கவிதைகளை இயற்றும் நல்லாற்றல் மிக்கவர் பண்டிதமணியார் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும் இவரின் உரைநடைப் படைப்புகளுக்கு இறுதியில் சிலப்பதிகார வெண்பாப்போலப் பாக்கள் புனைதலும் இவரின்

தனித்திறம் ஆகும். ஆங்கும் இவரின் கவியாற்றலைக் காண முடிகின்றது. சுலோசனை மொழிபெயர்ப்பின் அடியில் காணப்படும் வெண்பா இதுவாகும்.

“கற்பிற் சிறந்த கனங்குழையார் தம்முள்ளே
சொற்புகழின் மிக்கான் சுலோசனையே பொற்பிற்
றிகழுடலைத் தீப்பெய்து சென்றளாலன்பன்
புகுமிடத்தைச் சாந்த்தின் புற”

(உதயண சரிதமும் சுலோசனையும், ப.134)

பண்டிதமணியார் யாப்பிலக்கணத்திலும் வல்லவர் என்பதை இவரின் கவிதைகள் பறைசாற்றுகின்றன. இவர் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை, கலிவிருத்தம் போன்ற யாப்புகளில் பாடல்கள் புனைந்தளித்துள்ளார். இவ்வகையில்

பண்டிதமணியாருக்குக் கவிசிறப்பும் ஒரு அணிகலனாக விளங்கியுள்ளது.

கட்டுரைச் சிறப்பு

கட்டுரை வன்மையிலும் சிறந்தவர் பண்டிதமணியார். இவர்தம் கட்டுரைகள் அனைத்தும் தமிழ் உரைநடைக்கு ஆக்கம் சேர்த்தன. பண்டிதமணியாரின் நடை என்றே உறுதிபடக் கூறும் அளவிற்கு இவரின் உரைநடைப் பாங்கு தனித்து இலங்குகின்றது.

பண்டிதமணியாரின் உரைநடை நூல்கள் மொத்தம் நான்கு ஆகும். நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் சீர்திருத்தம், உரைநடைக்கோவை (முதல் பகுதி), உரைநடைக்கோவை (இரண்டாம் பகுதி), இலக்கிய நயம் ஆகியவை அந்நான்கு நூல்களும் ஆகும். இந்நான்கு நூல்களையும் ஒப்புவைத்துக் காண்கையில் கடுமையாகத் தொடங்கிய பண்டிதமணியாரின் நடை நிறைவில் மிக எளிமையும் இனிமையும் கொண்டதாக மாறி வளர்ந்துள்ளது என்று கருதுகின்றனர் ஆய்வாளர் இரா. மோகன் போன்றோர்.

இவற்றில் உரைநடைக்கோவை பெரும்பாலும் பேச்சுரைகளின் கட்டுரைப்பதிவுகள் ஆகும். எனவே பேச்சுரை உத்திகள் இக்கட்டுரைகளில் காணப்படுவதாக இரா.மோகன் குறிப்பிடுகின்றார்.

அறிவிப்பு, அவையினரை விளித்துப் பேசுதல், அவை

யினரை உளப்படுத்திப் பேசுதல், தன் வெளிப்பாடு, நன்றி யறிதலைப் புலப்படுத்துதல், வாழ்த்து ஆகிய பகுதிகள் பண்டிதமணியாரின் பேச்சுரைகளில் இருக்கும். இப்பேச்சுரைகள் பின்னாளில் கட்டுரைகளாக நூலாக்கம் பெறும்போது இதே தன்மைகளுடன் அச்சேறின. இருந்தாலும் பேச்சுத் தமிழுக்கும் கட்டுரைத் தமிழுக்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லாத காலம் பண்டிதமணியாரின் காலம் என்பதால் இரண்டுமே இலக்கியத் தரத்தை உயர்த்தி நின்றன.

பண்டிதமணியாரின் உரைநடையில் சொல்நலம், சந்தி விகாரங்களைக் கொண்டு எழுதுதல், நீண்ட சொற்றொடர் அமைப்பு, தொகையுரை, வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களின் ஆட்சி, வினா விடைப் பாங்கு, உணர்ச்சிக் குறிகளைக் கையாண்டு எழுதுதல், இயைபு படுத்தி எழுதுதல், சொற்பொருள் விளக்கக் கூறுகள் முதலியன இடம் பெற்றிருப்பதாக இரா. மோகன் கருதுகின்றார். (பண்டிதமணியின் நடைநயம் என்ற நூலில் தரப்பெற்ற கருத்துக்களின் சுருக்கம்).

மேலும் பண்டிதமணியாரின் நடை அணிநலன்கள், உவமை, உருவகம், எதுகை, மோனை, முரண், பழமொழிகளைக் கையாளுதல் போன்ற பல வனப்புகளை உடையது என்பதும் மேற்குறித்த ஆய்வாளரின் கருத்தாகும்.

இவ்வகையில் உரைநடையை அழகுபடக் கையாண்டவர் பண்டிதமணி என்பது கருத்தத்தக்கது. பண்டிதமணியாரின் கட்டுரைத்திறம் அறிய இதன்பின் சில பகுதிகள் சான்றிற்காகக் காட்டப்பெறுகின்றன.

இவரின் கட்டுரைகளில் அன்பின் திருவுரு என்ற கட்டுரை கண்ணப்பர் பற்றியதாகும். இக்கட்டுரையில் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை அடிப்படையாக வைத்துக் கண்ணப்பரின் வரலாற்றை நோக்குகின்றார் பண்டிதமணியார்.

கண்ணப்ப நாயனாருடைய தந்தையாகிய நாகனை மூலமலமாகிய ஆணவம் என்று குறிப்பிடலாம். 'மகனறிவு தந்தையறிவு' என்பதனால் தந்தையின் தொடர்பு மகனை விட்டு நீங்காதொன்றாம்.

இனி, மாயையென்னும் பாச நிலையில் கண்ணப்பருடைய நற்றாயாகிய தந்தையைக் குறிப்பிடலாம். மாயை உலகத் தோற்றத்திற்கு முதற் காரணமாகும் காடனைக் கன்ம மலமாகக் குறிப்பிடலாம். கண்ணப்பருடைய கன்மக் கூற்றில் பாவப் பகுதி

முற்பிறப்பிலேயே ஒழிந்திருக்கலாம். எஞ்சிய புண்ணியக் கூறே இப்பிறவிக்குக் காரணமாகும்.

மாயேய மலத்தின் நிலையில் நாணனைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்நிலையில் தேவராட்டியைத் திரோதமலமென்று குறிப்பிடலாம். திரோதாயி மூலமலமாகிய ஆணவத்தோடு கூடிநின்று தொழிற்படுத்துமென்பதைத் தேவராட்டி நாகனோடு கூடிநின்று வேட்டைத் தொழிலிற் கண்ணப்பரை ஏவிய செய்தி புலப்படுத்தும்.

இனி இவ்வைவகைப் பாசங்களையும் ஒருவிவிட்டு நிலை யெய்திய ஆன்மா கண்ணப்பரென்பது தெளிவாம்.

கட்டாகிய ஆணவம், மாயை, கன்மம், மாயேயம், திரோதாயி என்னும் ஐவகைப்படும் பாசங்களின் இயல்புகளை முறையே நாகன், தத்தை, காடன், நாணன், தேவராட்டி என்னும் இவர்கள் செயல்கள் புலப்படுத்துவனவென்பதூஉம், திருக்காளத்தி மலைமிகையேறியது தத்துவங் கடத்தலைப் புலப்படுத்துமென்பதூஉம், குடுமித் தேவர் ஞானாசிரியராக நின்று ஞானவதியாகிய நயனதீக்கையால் கண்ணப்பரது மலத்தொடர்பொழித்தனரென்பதூஉம், இறைவன் தமது கலக் கண்ணில் ஊறுபாடு காட்டி இவர் வலக்கண்ணை யேற்றுக் கொண்டதும், இடக்கண்ணை யேற்றுக்கொள்ளாமல் கையைப் பிடித்து வலத்தே நிற்க வென்றதும், கண்ணப்பர் ஆறாம் நாளில் வீட்டுநிலை யெய்தியதும் ஆகிய இவையெல்லாம் இன்னின்ன நுண்பொருளைப் புலப்படுத்துவன வென்பதூஉம், ஐம்புல வேடரின் என்னும் சிவஞானபோதச் சூத்திரக்கருத்துக்கும் இவர் வரலாற்றுக் குறிப்பு ஒத்தாகுமென்பதூஉம் தாய் தந்தை முதலியோர்செயல்களைக்கொண்டு பாசங்களின் இயல்புகளைக் குறிப்பிட்டமையால் அன்னார் பெருமைக்கு ஏதுங் குறைவு வாரதென்பதூஉம் பிறவுமாம்” (உரைநடைக்கோவை பகுதி 1, அன்பின் திருவுரு என்ற கட்டுரையில் தேர்ந்தெடுத்த பகுதிகள்).

மேற்கூட்டிய பகுதிகள் கண்ணப்பரின் வாழ்வினை சைவ சித்தாந்த அடிப்படை கொண்ட வாழ்வாக இயைத்துள்ளார் பண்டிதமணியார். சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் எவ் வுயிரின் எத்தகைய வாழ்வையும் வரையறுக்க இயலும் என்றாலும் சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் ஆன்ம ஈடேற்றத்தைப் பெற்ற தூயவரான கண்ணப்பரின் முக்தி வழியைப் படிப்பவர்க்கு எடுத்துக்காட்டி தமிழுக்கும் சைவ

சித்தாந்தத்திற்கும் வளமை சேர்த்துள்ளார் பண்டிதமணியார்..

சங்ககாலச் சிறப்பை, இலக்கிய நயத்தை எடுத்துரைக்கும் இவரின் கட்டுரை குறுந்தொகை என்ற தலைப்பில் எழுதப் பெற்றுள்ள கட்டுரையாகும். “இனிப் பழங்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் மனநிலைகளை அறிதற்குச் சங்க நூல்களே சிறந்த கருவிகளாகும். ஒருவனும், ஒருத்தியுந் தம்முட்கொண்ட காதல் எத்தகைய இடையூறானும் பிறழ்ச்சி எய்துவதன்று. காதல் வயத்தான் ஒன்று கூடுவர்.

தம் மனத்திற்குச் சான்றாக வேறுபொருள்களை எதிர்பார்ப் பதில்லை. அவரவர் உள்ளங்களே சான்றாவனவாகும். கள வொழுக்கத்து நெடுங்காலம் பயின்று கற்பு முறையில் மணஞ் செய்துகொள்ளாதிருந்த தலைவனியல்பைக் குறித்துத் தலைமகள் தோழியை நோக்கி “தோழி! தலைவன் என்னைக் களவில் மணந்த காலத்தில் சான்றாவார் வேறொருவருமில்ர்.

தலைவர் ஒருவரே இருந்தார். அவரே தாம் கூறிய துளுரையினின்றுத் தப்பியொழுகுவாராயின், யாஞ் செய் யத்தக்கது யாதுளது? அவ்விடத்து அவ்வமயம் ஒரு நாரை மாத்திரம் இருந்தது. அதுவும் ஒடும் நீரில் தானுண்ணும் பொருட்டு ஆரல் மீனின் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றதாகலின் எம் நிகழ்ச்சியைக் கண்ணுற்றிராது. காணாததொன்றைப் பற்றிச் சான்றாதற்குத் தமிழ் நிலத்துப் புள்ளும் ஒருப்படாது. வாய்மைநெறியொழுகும் இயல்பினதாகலின் என்று தலைவி கூறினாளாம்.” (உரைநடைக்கோவை, பகுதி 2, ப.110)

இப்பகுதி சங்க கால மக்களின் வாழ்வுச் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது. சங்க மக்கள் வாய்மை நெறி ஒழுகினர்

என்பதை உயர்திணையாகிய தலைவியைக் கொண்டும், அஃறிணையாகிய நாரையைக் கொண்டும் காட்டியுள்ளார் பண்டிதமணி. சங்க காலச் சிறப்புடைய மண்ணில் பிறந்த அவரின் சங்கப் பாடல் விளக்கவுரை அண்மைத் தன்மை கொண்டதாக இருப்பது என்பது இயல்பானதுதான்.

தன் உளம் கவர்ந்த பக்தியாளர் மாணிக்கவாசகரையும் அவரின் பாடல் திறத்தையும் பின்வரும் உரைநடைப் பகுதியால் சிறப்பிக்கின்றார் பண்டிதமணி:

“அடிகள் உலகியல் கடந்தநிலையில் நின்று, மறையோனாகிய இறைவன் அருள் வெள்ளத்துள் மூழ்கிப் பேரின்ப நிலையில் தடைப்பட்டு அனுபவித்த உண்மைகளெல்லாம் மனம் வாக்குகளுக்கு அடங்காதனவாகவும், அவற்றைப் பதி காரணமாக மாறப்பெற்ற நம் உள்ளத்தால் அறுதியிட்டுத் தெள்ளமுத உரைகளால் அறிவிற் சிறியாரும் உணர்ந்து இன்புறும் வண்ணம் இசையினிமை மகிக் பாடல் வடிவில் வெளிப்படுத்திய முறை மிகவும் பாராட்டற்குரியது.

அம்மானை, ஊசல் முதலிய மகளிர் விளையாடல்களில் அவர் தம்முள் உரையாடும் முகமாக அரிய அனுபவ உண்மைகளை எளியமுறையில் தெளிவுபடுத்தியது, அடிகள் ஏனைய மக்கள் பால் வைத்த பெருங்கருணைக்குப் பெரிது சான்றாவதாம்.

குயிலை முன்னிலைப்படுத்தி இறைவன் அருட்குணங்களை இங்ஙனம் கூவுக எனவும், வண்டுகளை நோக்கி இங்ஙனம் ஊதுக எனவும் அருளிச் செய்த திருவிளையாடல்களை நோக்குங்கால், ஓசையொலி யெல்லாம் சிவமயமாகக் கண்டார் என்பது புலனாம்’ (மேலது, ப.73) என்ற இக்கருத்துரை மணிவாசகரின் மேன்மைகளையும் அவர் சிற்றறிவுடைய உயிரினங்களும் அருள்பெறும் வண்ணம் தன் ஞானானுபவத்தைப் பாடல் வழியாகப் புனைந்த திறமும் எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறு கட்டுரைகள் வழியாக சமயமும், சமுதாயமும் மேம்பட பல்வேறு நல்ல கருத்துக்களை அளித்தவர் பண்டிதமணி என்பது சிறப்பாகும்.

உரையாசிரியர்

திருவாசகத்திற்கு பலரும் போற்ற, மெய்யன்பர்கள் கசிந்துருக உரைநலம் கண்டவர் பண்டிதமணியார். அவர் திருச்சரகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை ஆகியவற்றிற்கு மட்டுமே

உரைவரைய காலம் அனுமதித்தது. என்றாலும் அவரின் இம்மூன்றுப் பனுவல்களுக்கான உரைகளை மட்டுமே கருதி அவற்றின் மேன்மைத்தன்மை கருதி, அவற்றின் தனித்தன்மை கருதி, அவ்வுரை கதிர்மணி விளக்கம் என்றுத் தனித்து அழைக்கப்பெறும் சிறப்பினைப் பெற்றது.

திருவாசகத்திற்கு முற்றிலும் உரையெழுத பண்டிதமணியாருக்குக் காலம் கைகூடவில்லை. காலம் கைகூடியிருந்தால் திருவாசம் முழுமைக்கும் கதிர்மணி விளக்கம் கிடைத்திருக்கும். பக்தியாளர்களுக்கு கூடுதல் மெய்யனுபவம் சித்தித்திருக்கும்.

“திருச்சதகம் நுவலும் பொருள் பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம் என்பது, நீத்தல் விண்ணப்பம் என்ற பகுதியின் உள்ளுறை உலக வாழ்க்கையின் பற்றறுதி என்பது, திருவெம்பாவை இப்பகுதியின் உள்ளுறை சக்தியை வியந்தது என்பது இவ்வாறு கதிர்மணி விளக்கம் கூறுகின்றது” என்று இம்மூன்றின் தலைப்பு விளக்கத்தை பண்டிதமணியாரின் சொற்களைக் கொண்டு எடுத்துரைக்கிறார் ஆய்வாளர் தியாகராசன் (பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, ப.187)

திருவாசகத்தின் முதல் நான்கு பகுதிகளுக்கு மறைமலை அடிகள் எழுதிய விளக்கம் போதுமானது என்பது கருதியே ஐந்தாம் பகுதியான திருச்சதகத்தில் இருந்துத் தன் உரை வழங்கும் நிலையைத் தொடங்குகிறார் பண்டிதமணியார். அது திருவெம்பாவை வரை தொடர்ந்தது. இச்செயலால் அவர் மறைமலை அடிகளின் புலமை மீது கொண்டிருந்த உயர்வும் வெளிப்படுகிறது; செய்ததையே செய்து காலம் கழிக்கலாகாத அவரின் காலச் சேமிப்பும் தெரியவருகிறது.

பண்டிதமணி அவர்களின் உரையமைப்பு என்பது மாறன லங்காரம் சுட்டும் இலக்கண விதியைத் தழுவினது என்கிறார் ஆய்வாளர் தியாகராசன் (பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி.ப.187) கருத்துரைத்தல், கண்ணழித்தல், பொழிப்புத்திரட்டல், அகலங் கூறல் என்று நான்கின் அடிப்படையில் பண்டிதமணியாரின் உரைநலம் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதை பண்டிதமணி

அவர்களும் தன்னுரையாகத் தெரிவித்துள்ளார். இந்நான்கின் விளக்கங்கள் பின்வருமாறு:

கருத்துரைத்தலாவது திருப்பாட்டை அடுத்து அமையும் கருத்துரையாகும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் உரைத்தலாகும். பொழிப்புத் திரட்டல் என்பது பொருள்களைத் திரட்டிக் காட்டுதலாகும். அகலம் கூறுதல் என்பது திருப்பாட்டின் பொருளை மேலும் அறிவதற்கு வினாவிடை உள்ளுறுத்துதலும், நயங்கள் காட்டியும் மேற்கோள் காட்டியும் விளக்குதல் ஆகும். இவையனைத்தையும் உள்ளடக்கிப் பண்டிதமணியாரின் உரை அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

திருச்சதக உரைத்திறன்

திருச்சதகம் என்பதற்குப் பண்டிதமணியார் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு: “திருச்சதகம் என்பது தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த நூறு திருப்பாட்டுக்களைத் தன் அகத்துக் கொண்ட ஒரு பகுதி என்னும் பொருளதாம். சதம் என்னும் வட சொற்கு நூறு என்பது பொருள்.

அந்நூறுஎண்களையுடையதிருப்பாட்டுக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது என்னும் பொருளில், ஓர் இடைச்சொற் புணர்ந்து, சதகம் என்றாயிற்று. ஒரு பாட்டின் ஈற்றில் உள்ள சொற்றொடர், சொல், எழுத்து என்னும் இவற்றுள் ஒன்றை அடுத்த பாட்டின் முதலாகக் கொண்டு பாடுதல் அந்தாதித் தொடர் எனப்படும். இவ் வந்தாதித் தொடராகவே இந்நூறு திருப்பாட்டுக்களும்

அருளிச் செய்யப்பட்டன. “மெய்தான் அரும்பி” என முதல் திருப்பாட்டின் முதலடி தொடங்கப்பட்டு, “மெய்யார் மெய்யனே” என நூறாம் திருப்பாட்டின் இறுதி முடிக்கப்பட்டமை அறிக. (திருச்சதக முன்னுரைப் பகுதி)

இவ்வாறு எடுத்துக்கொண்ட பனுவலின் தலைப்புத் தொடர் பினை நயம்பட உரைப்பது பண்டிதமணியாரின் இயல்பாகும். பாடல்களுக்குப் பொருள் சொல்லும்போது இன்னும் பல நயங்கள் வெளிப்படும். திருச்சதகத்தின் ஒருபாடலின் உரை முறைமை எடுத்துக்காட்டிற்காக இங்குக் காட்டப்படுகின்றது.

“உத்தமன் அத்தன் உடையான்
அடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மால்இவன்
என்ன மனைநினைவில்
ஓத்தன ஓத்தன சொல்லிட
ஊரார் திரிந்துவரும்
தத்தம் மனத்தன பேசஎஞ்
ஞான்றுகொல் சாவதுவே”

கருத்துரை:

தன் மனம் முதலியன பிறர் வயப்படாமல் சிவபிரான் ஒருவனையே பற்றி நிற்கும் என முன்னைத் திருப்பாட்டிற் கூறிய அடிகள், அங்ஙனம் நிகழும் தம் நினைவு சொற்செயல்கள் உலகத்தவர்க்கு மாறுபாடாகத் தோன்றினும் அந்நிலை மகிழ்ந்து ஏற்கத்தக்கது என்பதை இத்திருப்பாட்டிற் கூறுகின்றார்.

பதவுரை:

உத்தமன் அத்தன் உடையான் தலையாயவனும் தந்தையும் உடையானும் ஆகிய இறைவனுடைய, அடியே நினைந்து உருகி திருவடியே இடையறாது எண்ணி உள்ளம் உருகி, இவன் மால் என்ன இவன் மயக்கமுற்றான் எனப் பிறர் கருதும்படி, மத்த மனத்தொடு களிப்பேறிய நெஞ்சத்தோடு, ஊர் ஊர் திரிந்து பல ஊர்களிலும் போக்கு வரவு செய்து, மன நினைவில் ஓத்தன ஓத்தன சொல்லிட என் உள்ளக்கருத்திற் பொருந்தின பொருந்தின செய்திகளை யான் பேச, எவரும் இந்த நிலையைக் கண்டார் எல்லோரும், தம் தம் மனத்தன பேச தங்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களை வெளிப்படுத்திச் சொல்ல, சாவது எஞ்ஞான்று இவ்வுலக வாழ்க்கையினின்றும் ஒழிவடைவது எப்பொழுது? என்பது.

விளக்கவுரை:

நினைந்து உருகி என்னத் திரிந்து சொல்லிடப் பேசச் சாதல் எஞ்ஞான்று என முடிக்க. ஏகாரங்கள் இரண்டனுள், முன்னது பிரிநிலையும், பின்னது ஈற்றசையுமாம். “கொல்” அசை நிலை.

உலகத்து அறிவுடைப் பொருள்களை நோக்க, இறைவன் ஆண்டான் எனவும் அவை அடிமை எனவும், அறிவில் பொருள்களை நோக்க, அவன் உடையான் எனவும் அவை உடைமை எனவுங் கூறுப. இம்முறையில் அறிவுடைப் பொருள்களை ஆளும் இயல்புடைமையால் ஆண்டான் என்பது போதர உத்தமன் எனவும், அறிவின் பொருள்களை உடைமையாகக் கொள்ளும் இயல்பினன் என்பது போதர உடையான் எனவும் கூறினர்.

ஓர் அரசன் புதல்வன் வேடர் தூழலிற் பட்டுத் தன் இயல்பை அறியாமல் வளர்ந்தானாக, நல்லாழ் வயத்தால், “நீ வேட்டுவன் மகனல்லை; உண்மையில் என் புதல்வனாவாய்” என அறிவித்து, அவ்வரசர் அப் புதல்வற்குத் தன் அரசுரிமைச் செல்வத்தை நல்குதல்போல, அடிகள் ஐம்புலமாகிய வேடர் தூழலிற் பட்டுத் தம் இயல்பு அறியாமல் இருந்த நிலையில், கட்டறுக்கும் பருவம் உற்றமையால், “நீ புலனுக்ர் இன்பம் பெறுதற்கு உரியை அல்லை; உண்மையில் பேரின்பம் நுகர்த்தற்குரிய என் புதல்வனாவாய்” என மெய்யுணர்வால் அறிவித்து, இறைவன் தன் பேரின்பப் பெருஞ் செல்வத்தை அருளிக் காத்தமை தோன்ற, “அத்தன்” என்றார். ஆண்டவன் திருவருளை நினைத்தற்கு அவன் திருவடியே அன்றி வேறு பற்றுக்கோடு இன்மையால், “அடியே நினைந்து” எனவும், அந்நினைவின் முதிர்ச்சி தோன்ற, “உருகி” எனவும் கூறினர்.

அடிகள் தம் புறச்செயலைக் கண்ட பிறர், உண்மையுணராமல் பித்துப்பிடித்து மயங்கினர் என்று கருதும்படி, பல ஊர்களிலும் சிவதரிசன நிமித்தம் போக்குவரவு செய்து, சிவானந்தத் தேறலை மிகுதியாக உண்டு, அக் களிப்பினால் உலகியலை மறந்து தம் உள்ளக் கருத்திற்குப் பொருந்தின பொருந்தினவாகிய மெய்யன்பு மயமான சொற்களைத் தாம் பேசவேண்டும் என்பார், “மாலிவன் என்ன மத்த மனத்தொடு ஊரூர் திரிந்து மன நினைவில் ஓத்தன ஓத்தன சொல்லிட” எனவும், அடிகள் அங்ஙனம் உலகியலை நோக்காமல், இறையருள் வயப்பட்டுத் தம் அனுபவத்திற் கண்ட உண்மைகளை வெளிப்படுத்திக் கூறும் மொழிகளைக்

கேட்பார் எல்லோரும் தத்தம் உள்ளங்களில் நல்லனவாகவும் தீயனவாகவும் தோன்றிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்திக் கூறினும் கூறுக என்பார், “எவரும் தத்தம் மனத்தன பேச” எனவும் கூறினர்.

அடிகள் அருட்செயலைக் கண்டாருள் ஒரு சாரார், அவர் தம் மெய்யன்பின் இயல்பை உய்த்துணர்ந்து, அவ்வுணர்ச்சியால் தம் உள்ளத்துத் தோன்றிய நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து கூறுவர் என்பதும், பிறிதொரு சாரார் உண்மையுணராமல், புறச்செயலைக் கண்டு, அக் காட்சி காரணமாகத் தம் உள்ளத்துத் தோன்றிய நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தி இகழ்ந்து கூறுவர் என்பதும், “எவரும் தத்தம்

தம்மைப் புகழ்வாரும் இகழ்வாரும் முறையே நல்வினை

தீவினைகளை ஏற்றுக்கொள்ள, அதன் முகமாகத்

தமக்கு வினையொழிவு உண்டாக வேண்டுமென்பது

அடிகள் கருத்தன்று. “கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்

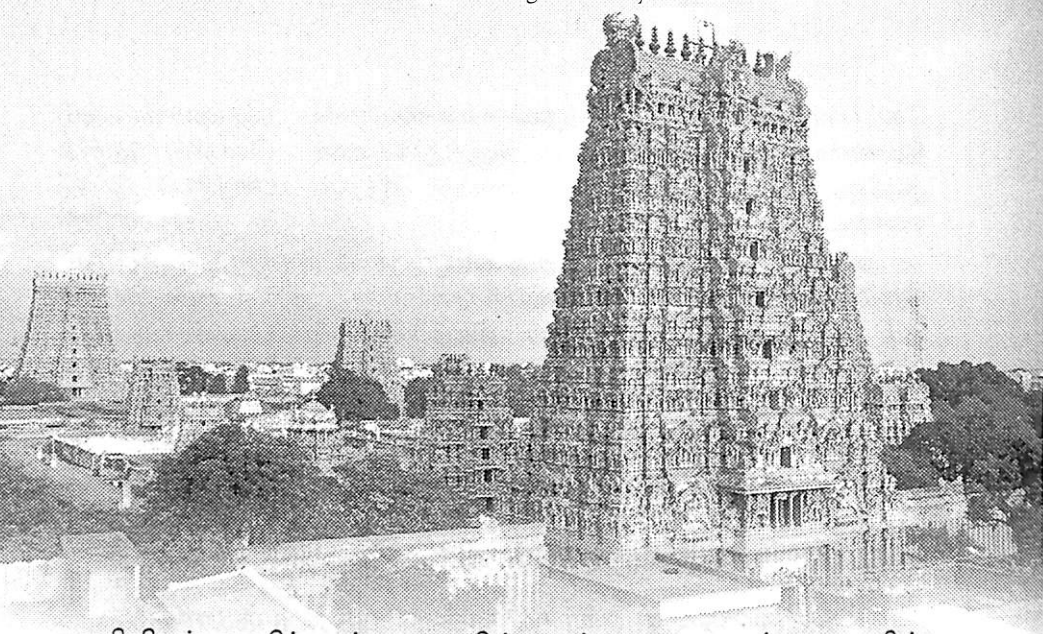
கடிய வினையகற்றி” என்றபடி, ஆண்டவன் அருளினால்

வினை ஒழிதல் வேண்டும் என்பதே குறிக்கோள்.

மனத்தன பேச” என்னுந் தொடரிற் குறிப்பிற் புலனாதலறிக. புகழ்ந்து கூறுதலையும் இகழ்ந்து கூறுதலையும் குறித்து மனத்தனவெனப் பன்மையாற் கூறினர் என்பது.

இங்ஙனம் தம்மைப் புகழ்வாரும் இகழ்வாரும் முறையே நல்வினை தீவினைகளை ஏற்றுக்கொள்ள, அதன் முகமாகத் தமக்கு வினையொழிவு உண்டாக வேண்டுமென்பது அடிகள் கருத்தன்று. “கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடிய வினையகற்றி” என்றபடி, ஆண்டவன் அருளினால் வினை ஒழிதல் வேண்டும் என்பதே குறிக்கோள்.

ஆயினும் ஞானநிலையுடைய பெரியோன்பால் அமைந்து கிடைக்கும் ஆகாமிய கன்மமாகிய நல்வினை தீவினைகள், முறையே அப் பெரியோனைப் புகழ்வார்பாலும் இகழ்வார்பாலும் அடைய, அவற்கு அவ்வினை யொழிவுண்டாம் என்பது

அறிவியல் நூலிற் கண்டதாகலின், அம்முறையாலும் அடிகளின் உண்மை அன்பைக் கண்டு புகழ்ந்து கூறுவார், ஆகாமிய கன்மத்துள் நல்வினைப் பகுதியையும், புறச்செயலைக் கண்டு எள்ளிக் கூறுவார் தீவினைப் பகுதியையும் ஏற்றுக்கொள்ள, வினையொழிவுண்டாம் என்பதும் ஈண்டுக் கருத்தக்கது.

“சாதல்” ஈண்டுக் கட்டறுத்து உலக வாழ்வினின்றும் ஒழிவு பெறுதலைக் குறிக்கும். அடிகள் “சகம்பேயென்று தம்மைச் சிரிப்ப, நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை பூணதுவாகக்” கொண்டு, உலக வாழ்க்கையினின்றும் ஒழிவு பெறுதல் எப்பொழுது வாய்க்குமோ என்பார், “எஞ்ஞான்று கொல் சாவதுவே” என்றார்.

இத்திருப்பாட்டில், “ஓத்தன ஓத்தன சொல்லிட” என்பதும், “தத்தம் மனத்தன பேச” என்பதும் ஆகிய இரண்டனையும் பிறர் கூற்றுக்களாகக் கொண்டு, முறையே உள்ளூராரும் அயலூராரும் அடிகளைக்கண்டு கூறியனவாகப் பலரும் உரை கூறியுள்ளார்.

உள்ளூரார் அயலூரார் கூற்றுக்களை நினைந்து அடிகள் கூறினாரென்றதில் ஒரு பொருட்சிறப்பின்மையையும், பின்னர் “எவரும் தத்தமனத்தன பேச” என்றதனால், முன்னர் “ஓத்தன ஓத்தன சொல்லிட” என்பது அடிகள் கூற்றென்பது தானே பெறப்படுதலையும் அவர் உணர்ந்திலர். அதனால் அஃது உடையன்றென்பது தெளிக.

இதன்கண், உலகத்தவர் புகழ்தலினும் இகழ்தலினும் விருப்பு வெறுப்புக் கொள்ளாமல், திருவருள் ஒன்றிலே தோய்ந்து நின்றல் மெய்யுணர்வின் பயனாம் என்பது பெறப்படுதலின், மெய்யுணர்தல் என்னும் பதிகம் நுதலிய பொருள் புலனாதல் அறிக.

இவ்வாறு விரிவான ஆழமான நயமான உரை காண்பது என்பது பண்டிதமணியாரின் உரைச்சிறப்பாகும்.

நீத்தல் விண்ணப்பம் உரைத்திறன்

நீத்தல் விண்ணப்பத்தின் தன்மை பற்றிப் பின்வருமாறு கருதுரைக்கிறார் பண்டிதமணியார். “நீத்தல் விண்ணப்பம் என்னும் இப்பகுதியின் உள்ளுறை பிரபஞ்ச வைராக்கியம் என்பதாம். உலக வாழ்க்கையில் பற்றறுதி என்பது இத்தொடரின் பொருளாகும்.

திருச்சதகத்தில் ‘பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்’ என்று பொது முறையில் புலப்படுத்தப்பட்டதே ஈண்டு பிரபஞ்ச வைராக்கியம் எனச் சிறப்பு முறையில் கூறப்படுகிறது. இதனால் திருச்சதகத்திற்கும், இதற்கும் உள்ள இயைபு புலனாதல் அறிக” என்று திருச்சதகத்தினையும் அதனைத் தொடரும் நீத்தல் விண்ணப்பத்தையும் தொடர்புபடுத்தி உரை காணுகின்றார் பண்டிதமணி.

நீத்தல் விண்ணப்பப் பாடல்கள் பலவற்றிற்கு அவர் தந்த உரைநலம் எண்ணி எண்ணிப் போற்றத்தக்கது.

‘இருதலைக் கொள்ளியினுள்ளொறும் பொத்து’ என்று ஒரு உவமையை நீத்தல் விண்ணப்பம் ஒன்பதாம் பாடலில் கையாளுகின்றார் மாணிக்கவாசகர். அதற்குப் பண்டிதமணி தரும் விளக்கம் போற்றற்குரியது.

“இருதலைக் கொள்ளி இரண்டு பக்கமும் நெருப்புப் பற்றி யெரியும் கொள்ளிக்கட்டை. ஒரு கட்டையின் இரு பக்கங்களிலும் தீப்பற்றி எரியுங்கால் அக்கட்டையின் நடுவிடத்தில் தங்கிய எறும்பு இருமருங்கும் சென்று உய்ந்து போதற்கு இயலாமல் கெட்டழிதல் போல் இவ்வுலக வாழ்க்கையை வெறுத்தும் நின்னை அணுக இயலாமலும் வருந்தி உழல்கின்றேன் என்பார், ‘இருதலைக் கொள்ளியினுள்ளொறும்பொத்து’ என்றார். கொள்ளி நடுவண், கொள்ளி மேல் என்னாது கொள்ளியுள் என்றது ஒரு நயம். கொள்ளி நடுவிடத்துள்ள எறும்பு, அங்கும் இங்கும் சென்று போக்குவழி பெறாமல் உழன்று அக்

கொள்ளிக்குப் பற்றுக்கோடாக உள்ள தொன்றைத் தானும் பற்றி ஒருவாறு உய்யவுங் கூடும். அக்கொள்ளிலத்திற் கிடந்தால் அவ்வெறும்பும் நிலத்தில் இறங்கலாம்.

அஃது ஒன்றிற் சார்த்தப்பட்டிருந்தால் அச்சார்ச்சிப் பொருளைத் தானும் பற்றி உய்யலாம். அக்கொள்ளி உட்டுளையுடைய மூங்கிலாக இருக்க முன்னரே அதன் துளையுள் ஓர் ஏறும்பு நுழைந்திருக்குமாயின், இருபுறமும் நெருப்பு எரியுங்கால் அதனுட்பட்ட அவ்வெறும்புக்கு எவ்வாற்றானும் உய்யும் நெறி அற்றென்பது கண்கூடாகக் காணத்தக்கது.

இந்நயம் கருதியே கொள்ளிமேல், நடு என்னாது ‘இருதலைக்கொள்ளியின் உள் ஏறும்பொத்து’ என்றார் என்க. இதனால் அடிகளது ஆராய்ச்சி நுண்கருத்துப் புலனாதல் அறிந்து இன்புறத்தக்கது. இருதலைக் கொள்ளியின் ஒரு தலை இவ்வுலக வாழ்க்கையின் வெறுப்பிற்கும், மற்றொரு தலை ஆண்டவனது பிரிவுக்கும் உவமம் ஆயின. ஆண்டவனது பிரிவினால் உண்டாய் துடும் ஆற்றவொண்ணாதது என்பது கருத்து. விரிதலை துன்ப நிகழ்ச்சியினால் உண்டாம் அலங்கோலத்தின் அறிகுறியாம். இங்ஙனம் உய்யும் நெறி அறியாமல் தவிக்கின்ற நிலையில் என்னைக் கைவிடலாகாதென்பது வேண்டுகோள் விண்ணப்பமாகும்” (நீத்தல் விண்ணப்பம், ப.49)

உவமை ஒன்றுக்கு நயம்பட விளக்கம் தரும் பண்டிதமணியாரின் நுண்மான் நுழைபுலம் கற்பாருக்கு இலக்கிய இன்பம் மிகச் செய்வதாகும்.

“பரம்பரனே, நின் பழவடியாரோடு” என்ற தொடர் பாடல் எண் முப்பத்தைந்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. பரம்பரன் என்பதற்கும் , பழவடியார் என்பதற்கும் பண்டிதமணியார் உரைகாணும் முறை பின்வருமாறு:

பரம் என்னும் வடசொல் மேலானது என்று பொருள் படுமாதலின், பரம்பரம் என்பது மிக மேலான வீட்டு நிலையை உணர்த்துவதாகும். அதனால் மெய்மையான வீட்டு நிலையை யருளும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் பரம்பரன் எனப்பட்டான். ஈச்சுவரன், பரம்பரன் முதலிய சொற்களெல்லாம்

மற்றைத் தேவர்களை உபசாரமாகவும், இறைவனை உண்மையாகவும் குறிக்கும் என்பதை மறையாகம ஆராச்சி நூல்கள் தெளிவுறுத்துக் கூறுவன.

உண்மையான வீட்டுநிலை, நெடுங்காலம் அருந்தவம் இயற்றப்பெற்றதாகலின் அத்தவ முயற்சி மேற்கொண்டு ஒழுகும் மெய்யடியாரே பழவடியாராவார். “பன்னாளுன்னைப் பணிந்தேத்தும் பழையவடியார்” என்னும் அடிகள் திருவாக்கும் இதனை வலியுறுத்துவதாகும்.

சிவபிரான் பரம்பரனாதலும் அவனடியார் பழவடியாராதலும் இயல்பே. இறைமைக்குணம் இல்லாரைக் கடவுள் எனக்கொண்டு அவரால் மெய்மையான வீட்டுநிலையை அடையலாம் என்று நம்பி முயல்வோரெல்லாம் சின்னாளில் உண்மையுணர்ந்து அம்முயற்சியினின்றும் மீள்வாராதலின் அவர் பழவடியாராதல் சாலாதென்க.” (நீத்தல் விண்ணப்பம், ப. 158)

இக்கருத்துரை வீட்டின்பம் நல்கும் பரம்பரன் சிவபெருமான் என்பதையும், மாற்றி மாற்றித் தெய்வத்தை வழிபடும் அடியார்கள் பழவடியார் ஆகமாட்டார் என்பதும் உணர்த்துவதாக உள்ளது.

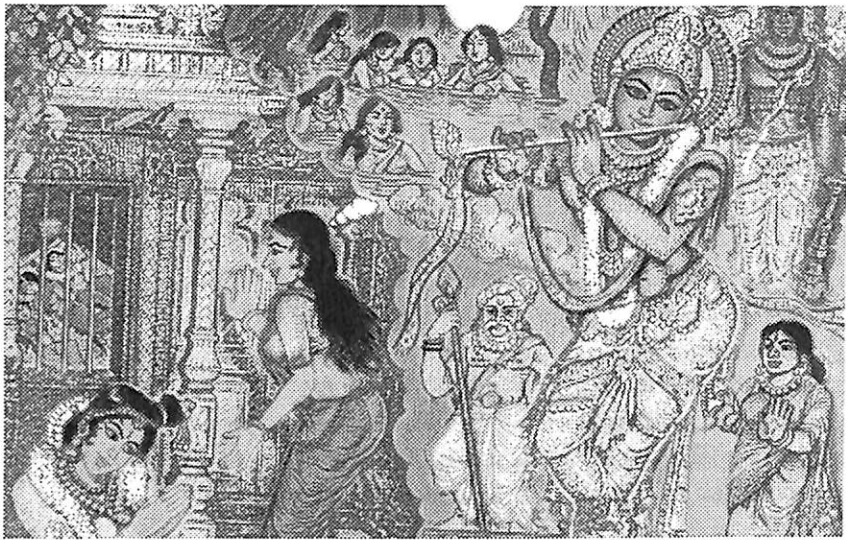
இவ்வாறு அடிக்கு அடி, சொல்லுக்குச் சொல் நயம் காணும் நயவுரையாசிரியர் பண்டிதமணியாவார்.

திருவெம்பாவை உரைத்திறன்

திருச்சதகத்தில் பொதுமை நிலையில் கூறப்பட்ட பக்தி வைராக்கிய விசித்திரங்களுள், வைராக்கியத்தின் சிறப்பியல்பை நீத்தல் விண்ணப்பத்திலும், பக்தி தோன்றுவதற்குக் காரணாக சக்தியின் (உமா தேவியின்) பேருபகாரச் செயலைத் திருவெம்பாவையிலும் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் கூறியருளுகின்றார் என்று திருவெம்பாவைக்குப் பண்டிதமணி விளக்க மளிக்கின்றார்.

திருவெம்பாவையில் குறிக்கத்தக்க ஆனால் மயக்கம் தருகின்ற ஒரு தொடர் ‘உன்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்’ என்பதாகும். இத்தொடரின் மயக்கத்தைப் போக்குகின்றது பண்டிதமணியாரின் உரை.

இப்பழமொழி திருமணக் காலத்தில் மணமகளை மணமகன்பால் ஒம்படுத்தற் பொருட்டுப் பெற்றோர் கூற்றாகப் பண்டு வழங்கியது என்ப. மணமகன் கைப்பிடித்த ஞான்றே அவனுக்கு அப்பெண் உரியவளாகவும் அவளைப் பெற்றோர் தம் ஆர்வத்தால் “சிறப்பு முறையிலும் பாதுகாக்குங் கடமை

நின்பாலதே” என வற்புறுத்திக் கூறுமுகமாக எழுந்ததாகும் இப்பழமொழி.

“பருவமடைந்த மகளிரை உரிய காலத்தே மணஞ்செய்து கொடுத்தல் தங்கள் கடமை எனப் பெற்றோர் கருதுவது இயல்பு. அம்முறையில் எம்மைப் பெற்றோரும் எம்மை மணஞ்செய்து கொடுக்குங்கால் அப்பழஞ் சொல் அவர்களால் கூறப்படுமே என்பார் புதுக்கும் எனவும் அந்நிலையில் எங்களுக்குக் கணவராக வர இருக்கின்றவர்கள் குடிப்பிறப்பு, உருவம், பருவம், அறிவு, அன்பு, ஆண்மை, திரு முதலியவற்றால் ஒத்து உலகத்தார் மதிக்கும் தகுதிகள் பல உடையராயினும் எங்கள் பெருமானாகிய நினக்கு அன்பராம் சிறப்புடைத்தகுதி இல்லாதவராயின் எங்கள் வாழ்க்கை பயனுடையதாகாதே என்ற அச்சமே எங்கள் உள்ளத்தில் குடிகொண்டுள்ளது என்பார்.

‘எம் அச்சத்தால்’ எனவும் இவ்வச்சங் காரணமாக நின் திருமுன் யாங்கள் கூறும் ஒரு செய்திக்குத் திருச்செவி சாய்த்தருள வேண்டுமென்பார். அச்சத்தால் உனக் கொன்றுரைப்போம் கேள் எனவும் கூறினார் என்க” (மேற்கோள், பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, ப.197) என்ற உரைப்பகுதி சொல்நலமும், பொருள்நலமும் கொண்டு மயக்கத்தைத் தீர்த்து வைப்பதாக உள்ளது.

இவ்வாறு அருள் மணக்கும் செய்யுட்களில் உள்ள நுண்பொருள்களைப் பண்டிதமணியார் போன்ற உரையாளர்கள்

எடுத்துரைக்கும்போது அதனால் பெரும் பயன் பக்திக்கும் ஆகின்றது, தமிழுக்கும் ஆகின்றது, உயிர்ப்பிறவிக்கும் மருந்தாகின்றது.

பண்டிதமணியார் கண்ட உரை நயவுரை ஆகும். இவர்தம் உரையில் நிரல் நயம், அடைமொழி நயம், சொல்நயம், தொடர் நயம், பொருள் நயம், இலக்கண நயம், எடுத்துக்காட்டு நயம், கருத்து நயம், மறுப்பு நயம், ஒப்பியல் நயம் போன்ற பல நயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். (பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, ப.262)

செய்யுளில் நயம் காண்பதற்கு சொல் நலனும், பொருளறிவும், கவிதையை உணரும் திறனும், காலத்திற்கேற்ற சிந்தனையும் வாய்க்கப்பெற வேண்டும். இவையனைத்தும் வாய்க்கப்பெற்றதால் உரையாசிரியர்களில் கதிராக, மணியாக, கதிர்மணியாக பண்டிதமணி விளங்கினார். அவரின் உரை கதிர்மணி விளக்கமாக உரைகளுக்குள் விளங்குகின்றது.

மொழிபெயர்ப்புத் திறன்

பண்டிதமணி தானாகத் தமிழ் கற்றவர். வடமொழியை விரும்பி ஆசிரியர்பால் அணுகிக் கற்றவர். இதன் காரணமாக இருமொழி அறிவும் அவரிடம் நிரம்ப இருந்தது. இவ்விருமொழியறிவைத் தமிழ் மக்கள் பயன்கொள்ளுமாறு பல வடமொழி நூல்களைத் தமிழாக்கம் செய்து தந்தார்.

இதன் காரணமாக தமிழும் தழைத்தது. வடமொழி இன்பமும் கிடைத்தது. அவ்வகையில் அவர் செய்த மொழிபெயர்ப்புகள் உதயன சரிதம், சுலோசனை, மண்ணியல் சிறுதேர், சுக்கிர நீதி, பொருள் நூல், மாலதி மாதவம் ஆகியனவாகும். இவற்றின் சிறப்புக்களை இப்பகுதி அறிவிக்கின்றது.

உதயன சரிதம்

பண்டிதமணியாரின் மொழிபெயர்ப்பில் முதலாவதாக உதயன சரிதமும், சுலோசனையும் வெளிப்பட்டன. உதயன சரிதம் என்பது உதயனன் என்பவனது கதையையும், அவன் மகன் நரவாகனத்தன் வரலாற்றையும் விரித்துரைக்கும் கதையாகும். “வற்ச நாட்டிலே, கௌசாம்பி நகரத்திலே பாண்டவ குலத்திலே, சகக்கிரானீகன் என்னும் வேந்தற்கு மிருகாவதிபாற் றோன்றிய உதயனனது வரலாற்றை விரித்தும், அவன் புதல்வன் நாவாகனத்தன் வரலாற்றைச் சுருக்கியும் கூறுவதாகும்” என்று இதன் நோக்கத்தைப் பண்டிதமணி அறிவிக்கின்றார். (உதயன

சரிதம் முன்னுரைப்பகுதி) (உதயனன் என்பதே தமிழ் வழக்கு. ஆனால் உதயனன் என்ற வடமொழி ஒலிவழக்கை இந்நூலில் கையாள்வதாகப் பண்டிதமணியார் தெரிவித்துள்ளார்).

இச்சரிதம் வடமொழி வசனவடிவில் அனந்தாச்சாரியார் என்பவரால் ஸஹ்ருதயா என்னும் மதுரையில் இருந்து வெளிவரும் வடமொழி இதழில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதனைச் சன்மார்க்க சபையாரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கப் பண்டிதமணி மொழி பெயர்த்து எழுதினார் என்பது இந்நூலின் வரலாறு ஆகும்.

திங்கண் மரபு சிறக்க பிறந்து நலம்

பொங்கு முதயனன்றன் பொற்சரிதம் இங்கினிது

சொல்லுமுறையின் கட்டோன்றுந் தமிழ்ப்புலவர்

பல்லறங்க ளானும் பயன்

என்ற வெண்பாவில் தொடங்குகின்றது இக்கதை. பல்லறங்கள் சொல்லும் சரிதையாக இருப்பதால் இதனை மொழிபெயர்த்து அளித்தால் அறம்பெருகும் என்ற எண்ணத்தில் இதனைப் பண்டிதமணியார் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

வற்ச நாட்டின் மன்னன் சகச்சிரானீகன், இவ்வரசனின் மனைவி மிருகாவதி. இவ்வரசனுக்குத் திலோத்தமையின் வாயிலாக ஒரு சாபம் வந்து சேர்ந்தது. பதினான்கு ஆண்டுகாலம் இவன் மனைவியைப் பிரிய வேண்டும் என்பது அச்சாபம் ஆகும். இதன் காரணமாக இவன் மனைவி இமயமலைச்சாரலுக்குப் பிரிந்து போனாள்.

அப்போது அவள் கருவுற்றிருந்தாள். அவள் இமயமலைப் பக்கம் சென்று அங்குத் தவம் புரியும் சமதக்கினி முனிவர் ஆசிரமத்தில் தங்கினாள். அங்கே உதயனன் என்ற அழகான ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள்.

இக்குழந்தை முனிவரின் குமாரனாக பல கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தது. குறிப்பாக யாழ்சையில் மிகச் சிறப்புடன் விளங்கியது. இவனது யாழ் பயிற்றும் இனிமையைக் கேள்விப்பட்டு இவனின் தந்தை சாபம் தீரும் காலம் வந்துற்றபோது வருகை தந்து இவனையும் இவன் தாயையும் தன்னுடன் வாழ அழைத்துச்சென்றார்.

இவன் காளைப் பருவம் எய்தியபோது, உஜ்ஜயினி அரசன் தன் மகள் வாசவத்தையை மணம் முடிக்கவேண்டினான். ஆனால் உதயனன் இதற்கு மறுப்பு தெரிவித்தான். இதன் காரணமாக இயந்திர யானை ஒன்றை ஏவி அதற்கு மதம்

பிடித்ததுபோல ஒரு நாடகத்தை உருவாக்கி, அதனை அடக்க வந்த உதயனனை சிறைபிடிக்கச் சூழ்ச்சி செய்து இவ்வரசன் அதனில் வென்றான். உதயனன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்.

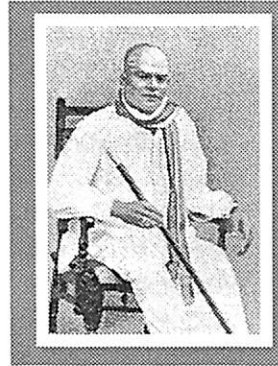
உதயனன் சிறைப்பட்டதை அறிந்த அமைச்சன் யௌகந்தராயணன் சூழ்ச்சி பல செய்து வாசவத்தையும், உதயனனும் தப்பிக்க வழி ஏற்படுத்தினான். பின்பு இருவரின் திருமணமும் நடைபெற்றது.

இதன்பின் உதயனன் அரசை விரிவுபடுத்த எண்ணம் கொண்ட அமைச்சன் யௌகந்தராயணன் வாசவத்தையை மறைத்து அவன் எரியுண்ணப்பட்டான் என்று கதைகட்டிவிட்டான். இதனை நம்பிய உதயனன் வருந்தி உளம் நைந்தான். இந்நேரத்தில் மகத நாட்டு அரசன் மகன் பதுமாவதியை உதயனன் மணக்க ஆவன செய்தான் அமைச்சன்.

இதன்பின் வாசவத்தை இருக்கும் இடத்தை அறிந்து அவளை உதயனன் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். இதன் பின் நரவாகனத்தன் என்பவனைப் பிள்ளை யாகப் பெற்றான். அமைச்சனின் அறிவுத் திறம் உதயனனை எந்நாளும் காப்பாற்றி வந்தது என்பதே உதயன சரிதக் கதையாகும்.

உதயன சரிதம் பதினைந்து வகுப்புகளாகப் (பகுதிகளாக) பிரிக்கப்பெற்றுள்ளது. இப்பகுப்புகள் ஒவ்வொன்றின் முடிவிலும் அவ்வகுப்பின் செய்திகளை உள்ளடக்கிய வெண்பா ஒன்றோ அல்லது இரண்டோ படைக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வெண்பாக்கள் கதைச் சுருக்கத்தையும் பண்டிதமணியாரின் கவிதையாற்றலையும் புலப்படுத்துவனவாகும்.

“உதயனன் மிக்க கூரிய அறிஞனாயினும் மாலைக் காலத்து இருளாற் கரிய நிறத்தினையுடைய காட்டில் அம் மாயக் களிற்றை உயிருள்ள யானையாக எண்ணி மெல்ல மெல்லச் சென்று அதன் பக்கலையடைந்தான். அப்பொறி யானையோ காதுக்கு இனிமை பயக்கும் அவ் யாழிசையால் இழுக்கப்பட்டதுபோல் முறம் போன்ற காதுகளை மிகவும் உயர எடுத்து மீண்டும் மீண்டும் பக்கல் அணுகியும், தூரச்சென்றும் மனிதர் இல்லாத அக்காட்டில் அரசனை நெடுந்தூரம் ஈர்த்தது. முடிவில் அப்பொறியானையினுள்ளே இருக்கின்ற போர்வீரர்

வெளிப்பட்டு வாட்படை ஏந்திய கையினராய் நாற்புறமும் துழந்தனர். அவர்களை வற்சர்தலைவன் பார்த்துச் சினமுற்று உறையினின்றொடுத்த வாளினால் அவ்வெல்லோரையும் வீழ்த்தினான்.

இதற்கிடையில் அக்காட்டிலுள்ள புதரில் மறைந்திருந்த வேறு சில போர்வீரர்கள் விரைந்து ஓடிவந்து பிற்புறத்தே பிடித்துக்கொண்டனர்” (உதயன சரிதம், ப.21) என்ற உதயன சரிதப் பகுதி படிப்பவர்க்கு சுவை கூட்டும் பகுதிகளுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

உதயன சரிதத்தைப் படித்த உ.வே.சா அவர்கள் “வட மொழியில் மிக விரிவாகப் பரந்து கிடக்கும் இச்சரிதத்தை யாவரும் எளிதில் உணரும்படி சுருக்கமாக தெள்ளிய இனிய நன்னடையிற் பலவகையான சுவைகளை அங்கங்கே அமைத்துப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களிலும், பண்டை உரைகளிலும் காணப்படும் இனிய வாக்கியங்களை உரிய இடங்களிற் சேர்த்துத் தமிழர்க்கு ஒரு நல்விருந்தாக இவர்கள் இயற்றியிருத்தல் மிகப் பாராட்டற்பாலது.

இதில், இடையிடையே வாய்த்த இடங்களில் உலகத்தாரை நோக்கிப் புலப்படுத்தும் நீதி வாக்கியங்களும் ஒவ்வொரு பகுதியின் இறுதியிற் கதையின் சாரத்தைச் சுருக்கித் தெரிவித்திருக்கும் வெண்பாக்களும் உரிய இடங்களில் சிவபெருமானின் திருவருளின் பெருமையைப் புலப்படுத்திய பகுதிகளும் அறிந்து இன்புறற்பாலன” (உதயன சரிதம் அபிப்பிராய பத்திரங்கள்,ப.9) என்று பாராட்டுகின்றார்.

உதயன சரிதம் பண்டிதமணியாரின் முதல் மொழி பெயர்ப்பு நூல் என்றாலும் இதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பு கருதியே மற்ற மொழிபெயர்ப்புகளை அவர் செய்தார் என்பது முக்கியமானதாகும்.

சுலோசனை

இராமாயணத் துணைக்கதையாக விளங்குவது சுலோசனையாகும். இராவணன் மகனான இந்திரசித்தனின் மனைவியான சுலோசனையின் கற்பின் மாண்பினை எடுத்துரைக்கும் சிறு கதைப் பகுதி இதுவாகும்.

சென்னையில் இருந்து வெளிவரும் ஸ்கிருதயா என்ற வடமொழி இதழில் வெளியான சமஸ்கிருதக் கதை இச்சுலோசனையாகும். இதனைப் பண்டிதமணியார் மொழிபெயர்த்து அளித்துள்ளார்.

இதன் காரணமாக பண்டிதமணியார் வடமொழி, தமிழ் இதழ்களை விரும்பிப் படிப்பவர் என்பதும் தெரியவருகின்றது.

சுலோசனை விரக தாபத்தில் இருக்கிறாள். அவளுக்கு அவள் கணவன் இந்திரசித்தன் இராம, இலக்குவனரை எதிர்த்துப் போர்புரிவதால் அவனை அவள் சந்திக்க முடியாத துயரம் மிகவும் வருத்தியது. போரில் வெற்றிகொள்ள நிகும்பலை யாகம் செய்ய வேண்டும் என்பதால் தன் மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டு போக வந்தான் இந்திரசித்தன். அவனைப் பார்த்ததும் அவளின் விரகதாபம் குறைய ஆரம்பித்தது.

இந்நேரத்தில் நிகும்பலை யாகத்தினைச் செய்ய தான் போவதாகவும், மீளவும் வருவேன் என்ற நம்பிக்கையில்லை என்றும் இந்திரசித்தன் சுலோசனையிடம் கூறுகின்றான். இதனைக் கேட்ட சுலோசனை முன்னெவிடப் பெரிதும் வருந்துகிறாள். இராமனை, இலக்குவனை எதிர்க்க வேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் வைக்கின்றாள். சீதையை விடுதலை செய்ய அவன் தந்தையிடம் கேட்க அவன் வேண்டுகிறான்.

ஆனால் இந்திரசித்தன் அது முடியாத செயல் என்று சொல்லிவிட்டு நிகும்பலை யாகம் செய்யக் கிளம்புகிறான். யாகம் முடியப்போகும் தருவாயில் அவனின் சிற்றப்பா வீடணன் கூறிய வழிகளால் இலக்குவன் யாகத்தைத் தடுக்க வந்தான்.

யாகத்தின் நிறைவுப் பகுதி அணுகும் நேரத்தில் அவியுணவை வழங்கப்போகும் நேரத்தில் அவனது கையை அறுக்கிறான் இலக்குவன். அறுபட்ட கை சுலோசனையின் வீட்டில் வந்து விழுகின்றது.

இக்கையைப் பார்த்த சுலோசனைத் தன் கணவன் இறந்துவிட்டான் எனக் கருதி தானும் அவனுடன் சென்று சேர தீ மூட்டச் சொல்லுகிறான். அதனைக் கேட்ட தோழியர் இது உன் கணவன் கை என்று எப்படிச் கூறுகிறாய் என்று கேட்க, இக்கை இதற்குப் பதில் சொல்லும் என்கிறான். அப்போது அக்கை எழுந்து பல உண்மைகளைத் தெரிவித்து எழுதுகின்றது. இக்கை இந்திரசித்தனுடையதுதான், தன் தலை கொய்யப்பட்டு இராமன் கால்களில் கிடக்கின்றது என்றும் அது எழுதியது.

தன் கணவன் தலையைக் காணாது தான் தீ மூழ்கக் கூடாது என்று முடிவெடுக்கிறான் சுலோசனை. இதற்காக இராவணனிடம் சென்று தன் கணவன் தலையை மீட்டுத்தர வேண்டுகிறான். இராவணன் மறுக்க, இராமனிடம் தானே செல்லுகிறான்.

அடைக்கலம் தரும் அப்பெருமானிடம் அடைக்கலமாகியுள்ள தன் கணவனின் தலையைத் தரக் கேட்கிறான். அதற்கு இராமன் உன் கணவன் இந்திரசித்தன் என்பதை எப்படி நம்புவது என்கிறார். இதற்குச் சுலோசனை தன் தலைவன் தலையைக் கொண்டு வந்து கேட்டால் அது பதில் சொல்லும் என்றான்.

தலைகொண்டுவரப்பட்டது. அத்தலையும் சுலோசனை கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லி சுலோசனையின் கற்பினை நிலைநிறுத்தியது.

இதன்பின் நெருப்பில் தன் தலைவன் தலை, உடல் ஆகியவற்றுடன் புகுந்தான் சுலோசனை.

இதுவே இக்கதையின் சுருக்கமாகும். இதன் இனிமையான பகுதிகள் பல. அவற்றில் ஒன்று பின்வருமாறு.

“அதனைக் கேட்டுச் சில வானரங்கள் ‘அறுபட்ட தலையின் நிகழ்ச்சிகளை அறுபட்ட கை எழுதியது என்னுமிது வியப்பே’ என்று சொல்லிச் சிரித்தன. வேறுசில வானரங்கள், இராவணனால் விடப்பட்டுச் சானகியொப்ப உருக்கொண்டு போந்த ஓர் அரக்கியாகிய இவள் நம்மை வஞ்சித்தற்கு ஈண்டுற்றாள். இப்பொழுதே இவளைக் கொல்வோம் என்று சினந்து கூறின” என்ற பகுதி அவற்றுள் ஒன்றாகும்.

.இதன் வளத்தை “தங்கள் சுலோசனை மொழிபெயர்ப்பு நூலைப் பெற்றேன். கதை கவினிது, கற்பறிவுறுத்துங் கருத்துக்கள் செவ்விய, நடை அரிதிலினியது, பண்டிதரன்றிப் பலர்க்கரிது, படித்தறிபவர்க்கினிதே. கதைச் சுவை குன்றாது உயரிய நடையில் ஒழுகும் திப்பமும் தூய்மையோடு இனிமையும் மலிய வட மொழியிலுள்ள தொன்றைத் தமிழ் வசனப் படுத்தியாளுந் திறமை வியக்குமாறுடைத்து” என்று சோம சுந்தர பாரதியார் கண்டுரைக்கின்றார்.

இவ்வகையில் சுலோசனை மிக்க இனிமை உடைய மொழி பெயர்ப்பாக்கமாகத் திகழ்கின்றது.

மண்ணியல் சிறுதேர்

உரைப்பாட்டுமடையாக வடமொழியில் இருந்து மொழி யாக்கம் பெற்றது மண்ணியல் சிறுதேர் என்ற நாடக நூலாகும். இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்புத் திறனைப் பல்வேறு அறிஞர்கள் பாராட்டியுள்ளனர். ‘வடமொழி நாடகங்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்களில் பெரும்பாலும் செய்யுட்களை வசன நடையிலேயே எழுதிவிடுதல் இதுவரை நிகழ்ந்து வந்த வழக்கம். ஆனால் மண்ணியல் சிறுதேர் மொழிபெயர்ப்பாளராகிய பண்டிதமணி அவர்கள் மேற்கூறிய வழக்கத்தை மேற்கொள்ளாது செய்யுட்களை செய்யுட்களாகவே சமைத்துள்ளார்.

இதனால் முதனூலுக்குரிய இலக்கியப் பெருமை சற்றும் குன்றாமல் மொழிபெயர்ப்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் வழிநூலாயினும் முதனூல் போலவே விளங்குகின்றது.” என்று இதன் மொழிபெயர்ப்புத் திறனை மதிப்பிடுகிறார் வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் (ஆ.பழநி, பண்டிதமணியின் நாடகத் தமிழ், ப.282)

இந்நாடக நூல் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மாணவர்களுக்குப் பாடநூலாக வைக்கப்பெற்றிருந்தது. இந்நூலினை அதன் அறங் கூறும் பாங்கிற்காக மொழிபெயர்த்ததாக பண்டிதமணி நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூல் சுட்டும் அறங்களை அவரே தொகுத்துச் செய்யுளாகத் தந்துள்ளார்.

“நோதல் தவிர்த்து நுவல்கடன் ஆற்றலும்

அடைக்கலப் பொருளை ஆவியின் ஓம்பலும்

புகலடைந்தோரைத் தகவுறப் போற்றலும்

இன்னுயிர் நண்பர்க்கின்னல் நேர்ந்தழி

தன்னுயிர் வெறுத்தலும் மன்னுயிர் ஒம்பலும்
 இன்னாசெய்தார்க்கும் இனியவே செய்தலும்
 வினைப்பயன் நுகர்வுழித் தெய்வம் வெறாமையும்
 ஈந்து பொருள் வறத்தல் இனிதெனக் கோடலும்
 அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாதலும்
 உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலும்
 ஊழ்வினை கடத்தற் கொல்லாதாதலும்
 பெருமையும் சிறுமையும் பிறப்பான் அன்றிக்
 கருமச் சிறப்பால் வருமெனத் தெளிதலும்
 கற்பின் மாட்சியும் காதலின் பெருமையும்
 உண்மைக் காதற் குயரிய குணங்களே"

(மண்ணியல் சிறுதேர்.ப.12)

என்று இக்காப்பியம் காட்டும் அறங்களைப் பட்டியலிடுகின்றார் பண்டிதமணி.

இக்காப்பியத்தின் கதை பல்வகை திருப்பங்களை உடையதாகும். உச்சயினி நகரத்தில் வாழ்ந்து வரும் அந்தணன் சாருதத்தன் ஆவான். இவன் பிறப்பால் அந்தணன் ஆயினும் வணிகத் தொழில் புரிந்துச் செல்வமும் புகழும் ஈட்டிவந்தான்.

பொன் முடிப்புத் தவறியதை அறிந்த

சாருதத்தன் அதனை மறைத்து தன் மனைவி

தந்த இரத்தினமாலையை அதற்கு மாற்றாக

வசந்தசேனையின் வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தான்.

இவனின் மனைவி தூதை. இவர்களின் இல்லறத்தின் பயனாக ஒரு மகன் பிறக்கின்றான்.

வசந்தசேனை என்பவள் அந்நகரத்துக் கணிகை. இவள் பலருக்கும் உரிமையாகாமல் ஒருவருக்கே உரிமைப் படவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவள். சாருதத்தனின் வள்ளல் தன்மை, குணங்கள் போன்றனவற்றைக் கேட்டு அவன் மீது காதலை வளர்த்தவள்.

வசந்தசேனையின் மீது சகாரன் என்பவன் காதல் கொள்கிறான். கணிகை என்பதால் அவளைப் பொருள் வழி

அதிகார வழி அடைய எண்ணம் கொள்கிறான். இவன் அந்நாட்டின் அரசனின் மைத்துனன் ஆவான்.

ஒருநாள் தன் இல்லம் விட்டு வந்த வசந்தசேனையைத் தன் துணைவர்களுடன் பின் தொடர்ந்து அச்சுறுத்தினான் சகாரன். அவனிடம் இருந்துத் தப்பிக்க சாருதத்தன் இல்லம் சார்ந்தான் வசந்தசேனை.

சாருதத்தன் அப்போதுதான் தன் இல்லத்தில் பூசை முடித்து ஊர்த்தெய்வங்களுக்குப் பலி தர தன் இல்லக் கதவுகளைத் திறந்தான். இவன் கதவு திறக்கவும் வசந்தசேனை இல்லத்தில் புகவும் சரியாக இருந்தது. இருவரும் சந்தித்தனர்.

பின்பு வசந்தசேனை தான் வைத்திருந்த பொன் முடிப்பை சாருதத்தனிடம் தந்து அதனை ஒருநாள் மட்டும் பாதுகாக்கக் கூறினான். அடைக்கலமாக வந்த பெண்ணையும் பொன்னையும் பாதுகாப்பதாக சாருதத்தன் கூறினான். இவளைப் பாதுகாப்பாக அவள் இல்லத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். பொன் முடிப்பை தன் வீட்டில் பாதுகாப்பாக வைக்கக் கூறி அதற்குக் காவலாக மைத்திரேயன் என்பவனையும் நியமித்தான்.

இப்பொன் முடிப்பு சாலுவிலன் என்பவனால் திருடப்படுகிறது. இருந்தாலும் அது வசந்தசேனையின் வீட்டிற்கே திரும்பி வருகிறது. காரணம் வசந்தசேனையின் வீட்டில் அடிமையாக இருந்த மதனிகை என்பவனை அடிமைத்திறத்தில் இருந்து மீட்க இப்பொன் முடிப்பு சாலுவிலனால் வசந்தசேனைக்கு அளிக்கப்படுகிறது. இதனைக் கண்டதும் இது திருடப்பட்டது என்பதறிந்து வசந்தசேனை வருந்தினான். காரணம் அடைக்கலப் பொருளை இழந்து சாருதத்தன் தவிப்பானே என்பது அவன் ஏக்கம். மதனிகையை சாலுவிலனுக்கு அளித்துவிட்டுக் காத்திருந்தான் வசந்தசேனை.

பொன் முடிப்புத் தவறியதை அறிந்த சாருதத்தன் அதனை மறைத்து தன் மனைவி தந்த இரத்தினமாலையை அதற்கு

மாற்றாக வசந்தசேனையின் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான். பொன்முடிப்பு சூதினால் கவரப்பட்டதாகவும் அதற்கு மாற்றாக இரத்தினமாலையை வைத்துக்கொள்ளும் படியும் சாருதத்தன் வசந்தசேனையிடம் கூறச்சொன்னான்.

இதனையறிந்த வசந்தசேனை தன் பொருள் தனக்குக் கிடைத்ததை சாருதத்தனிடம் நேராகக் கூறிட வந்தாள். அன்றிரவு சாருதத்தன் இல்லம் தங்கி அவனுடன் இன்புற்றான். காலையில் எழுந்து செல்லும்போது சாருதத்தனின் மகன் தனக்கு விளையாடப் பொன் வண்டி வேண்டுமென்று கேட்க வசந்தசேனை இரத்தினமாலையைத் தந்து பொன் வண்டி செய்துகொள்ள வேண்டினாள்.

இவளைக் கொண்டு செல்ல வண்டி ஒன்று வந்தது. ஆனால் அவ்வண்டியில் ஏறாமல் மாறாக சகாரன் அனுப்பிய வண்டியில் ஏறிவிடுகிறான் வசந்தசேனை. சாருதத்தன் சோலையில் வசந்தசேனை வரும் வண்டிக்காகக் காத்திருந்தான். வண்டி வந்தது. ஆனால் அவ்வண்டியில் இருந்தவன் ஆரியகன் என்பவன் ஆவான். இவன் முன்னர் சாருதத்தன் வீட்டில் திருடியவனின் நண்பன் ஆவான். இவனை அரசகுற்றத்திற்காக அரசினர் தேடிவந்தனர். இவன் சாருதத்தனிடம் அடைக்கலமானான். இவனுக்கு அடைக்கலமளித்து வசந்தசேனை வராததால் தன் இல்லம் சேர்ந்தான் சாருதத்தன்.

வண்டி மாற்றி ஏறிய வசந்தசேனை சகாரன் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். அங்கு சகாரன் அவளைக் கட்டாயப்படுத்தி அடைய முயன்றான். அவள் இதற்கு உடன்படாதபோது அவளைக் கழுத்தை நெரித்துக் கொலை புரிய முயன்றான். இவனின் முயற்சியில் மயக்குமுறுகிறான் வசந்தசேனை.

இவள் இறந்ததாக எண்ணி இவளைப் புதைத்துவிட்டுச் சருகுகளை அவள் உடலில் தூவிவிட்டு இவளின் கொலைப்பழியை சாருதத்தன் மீது ஏற்றி நீதிமன்றில் வழக்கினை வைத்தான் சகாரன்.

மயக்கமுற்றுக் கிடந்த வசந்தசேனை முன்னர் தன் னால் காப்பாற்றப்பட்டு பௌத்தத் துறவியான சம் வாகனனால் காப்பற்றப்பட்டு, கொலைப்பழி சாருதத்தன் மீது சுமத்தப்பட்டதையும் அறிந்து அவனைக் காப்பாற்ற நீதி மன்றத்தில் முறையிட்டாள். இவளின் முறையீடு ஏற்கப்பட்டு,

கொலைப்பழியின் வாயிலாக கழுவேற்றத் தண்டனை தரப்பட்ட சாருதத்தன் விடுதலையானான். வசந்தசேனையுடன் இணைந்தான்.

இதுவே இக்காவியத்தின் கதையமைப்பாகும். இக் கதையின் வழியாக கணிகை சமுதாயத்தில் நல்லறம் மிக்க ஒரு எல்லைக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறாள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இக்காவியத்திற்கும் சிலப்பதிகாரத்திற்கும் நிறைய பொருத்தப்பாடுகள் உள்ளன. இதனை விரிவாக ஆராய்ந்து தன் பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ் என்ற நூலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் புலவர் ஆ.பழனி.

இந்நாடகம் பத்து அங்கங்களை உடையது. ஆங்காங்கே உரைநடை, செய்யுள், உரையாடல் ஆகியன கலந்து வருகின்றன. குறிப்புரையாக மேல்விளக்கங்களைப் பண்டிதமணி வழங்கியுள்ளார். அவை அடிக்குறிப்பாக எண்ணிடப்பெற்றுத் தரப்பெற்றுள்ளன.

இந்நாடகத்தின் இலிமையான ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

வசந்தசேனை: இவன் எதற்காக அழுகிறான்?

இரதனிகை: இவன் அடுத்த இல்லத்தில் வாழும் ஒரு செல்வனுடைய குழந்தையின் பொன் வண்டியை உருட்டி விளையாடினான். அச்சிறுவன் அப்பொன் வண்டியைக்

கொண்டு போய்விட்டான். அதன் பின் அப்பொன் வண்டியை விரும்பித் தேடும் இவனுக்கு இம் மண்வண்டியை நான் செய்து கொடுத்தேன். இதன்மேல் இவன் என்னைப் பார்த்து “இரதனிகே! எனக்கு இம்மண் வண்டி எதற்காக? அப்பொன்வண்டியினையே தரல் வேண்டும்” என்று சொல்லுகிறான்.

வசந்தசேனை: ஆ! துன்பம்! இவனும் பிறர் செல்வம் கண்டு வருந்துகிறானே! ஆ! தெய்வமே! தாமரை இலைக் கண் வீழ்ந்த நீர்த்திவலைகளைப் போன்ற மக்களுடைய செல்வங்களால் நீ விளையாடுகின்றாய் (என்று கண்ணீருதிர்த்து) குழந்தாய்! அழல் வேண்டா. பொன் மயமான வண்டியினால் விளையாடுவாய்!

சிறுவன் : இரதனிகே! இவன் யார்?

வசந்தசேனை: நின் தந்தையின் குணங்களால் ஈடுபடுத்தப்பட்டப் பணிப்பெண்

இரதனிகை: குழந்தாய்! இப்பெருமாட்டி உன் தாயாவாள்.

சிறுவன்: இரதனிகே! நீ பொய் சொல்லுகின்றாய். இவ்வம்மை என் தாயாயின் எப்படி அலங்காரம் உடையவள் ஆயினாள்?

வசந்தசேனை: குழந்தாய்! அழகிய முகம் உடையனாய் மிகவும் வருந்திக் கூறுகிறாய்! (நாட்டியத்தால் அணிகலன்களைக் கழற்றி அழுதுகொண்டு) இப்பொழுது யான் உன் தாயாயினேன். ஆதலின் இவ்வணிகலன்களைப் பெற்றுக்கொள். பொன்மயமான வண்டியினைச் செய்துகொள்.

சிறுவன்: பார். நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன் நீ அழுகின்றாய்.

வசந்தசேனை: (கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு) குழந்தாய்! யான் அழவில்லை. போ. விளையாடு. (அணிகலன்களால் வண்டியை நிறைவித்து) குழந்தாய் பொன்மயமான வண்டியைச் செய்துகொள்.” (ப.242)

இப்பகுதி இக்காப்பியத்திற்குத் தலைப்பு தந்த பகுதியாகும். மண்ணால் இயற்றப்பட்ட வண்டி அதாவது தேர் என்பதே மண்ணியல் சிறுதேர் ஆயிற்று. மண்ணியல் சிறுதேர் என்று இக்காப்பியம் பெயர் பெற்றதற்கு யார் காரணம். சாருதத்தன் மகனா? அல்லது பரத்தையான வசந்தசேனை பொருளே பெற்றுப் பழக்கமான தன் குலப்பழியில் இருந்து நீங்கி அந்தணச் சிறுவனுக்குப் பொருள் அளிக்கிறானே, அப்பொருளை மண்வண்டியில் ஏற்றி அனுப்புகிறானே அதனாலா? எவ்வாறு பொன் மண்வண்டியில் ஏறுகின்றது? மண்ணில் இருந்துத்

தோன்றிய பொன் மீளவும் மண்வண்டியில் தன் பயணத்தைத் தொடங்குகின்றது.

இப்பகுதியில் சிறுகுழந்தையின் அறியாமை, தாயன்பு, பிடிவாதம் ஆகியனவற்றைக் கவிதைகளால் சொன்னால் நலம் பயவாது. அது இயல்பாகவும் இருக்காது. குழந்தை கவிதை பாடுமா? அதனால்தான் பண்டிதமணி இப்பகுதியை உரையாடலாக அமைத்துள்ளார்.

மண்ணியல் சிறுதேர் மனித நேயம் மிக்க ஒரு காப்பியமாகும். இது நாடகக் காப்பியம் என்பதிலும் ஐயமில்லை. இதன் நாடகக்காப்பியத் தன்மையை விபுலானந்த அடிகளார் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றார்.

“அணிகலன்கள் அடைக்கலம்”, “சூதர் நிலை”, “கன்ன மிடல்”, என்னும் மூன்று அங்கமும் முகமாகச் “சருவிலகன்

சிறுகுழந்தையின் அறியாமை, தாயன்பு, பிடிவாதம்

ஆகியனவற்றைக் கவிதைகளால் சொன்னால்

நலம் பயவாது. அது இயல்பாகவும் இருக்காது. குழந்தை

கவிதை பாடுமா? அதனால்தான் பண்டிதமணி

இப்பகுதியை உரையாடலாக அமைத்துள்ளார்.

பேறு’, ‘புயன் மறைப்பு என்னும் இரண்டங்கமும் பிரதிமுகமாக அமைந்து நின்றன. ‘வண்டி மாற்றம்’, ‘ஆரியகனைக்கோடல்’, ‘வசந்தசேனை துன்பநிலை’, என்னும் மூன்றங்கமும் கருப்பம் என்னும் மூன்றாஞ் சந்தியாவன. ‘வழக்காராய்ச்சி’யும், ‘தொகுத்துக் கூறுதல்’ என்னும் பத்தாம் அங்கத்தில் வசந்தசேனை தோற்றுதற்கு முன்னுள்ள பாகமும் விளைவு ஆகும். பத்தாம் அங்கத்தின் எஞ்சிய பாகம் துய்த்தல் என்பதாகும்” (அணிந்துரை, ப.48 என்ற இக்கருத்து மண்ணியல் சிறுதேர் நாடகக்காப்பியம் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

வடமொழி நாடக வகையில் மண்ணியல் சிறுதேர் சங்கீரணப் பிரகரணம் என்ற நாடக வகையைச் சார்ந்ததாகும்

என்கிறார் பண்டிதமணி. அதற்கு அவர் தரும் இலக்கணம் பின்வருமாறு: “பிரகரணத்தின் கதை கவியினாற் கற்பிக்கப்பட்ட கதையாயிருத்தல் வேண்டும்.

தலைவன் அமாத்தியன்(மந்திரி), விப்பிரன், வணிகன் என்னும் வகையில் ஒருவனாய்த் தீரசாந்தனாய், அபாயமுற்றவனாய் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றினையும் கருதிய பொருளாகக் கொண்டவனாய் வருதல் வேண்டும். தலைமகள் தலைமகனது மனைவியாகிய குலமகளாகவாவது விலைமகளாகவாவது இருக்கலாம். குலமகள் மனையில் இருத்தல் வேண்டும்.

விலைமகள் புறத்தே இருக்கவேண்டும். குலமகள் தலைவியாயின் சுத்தம் எனவும், விலைமகள் தலைவியாயின் விகர்தம் எனவும், இருவரும் வரின் சங்கீர்ணம் எனவும் பிரகரணம் மூவகைப்படும். சங்கீர்ணப் பிரகரணத்திலே துர்த்தர் பலர் தோற்றுவார். மண்ணியல் சிறுதேர் சங்கீர்ணப்பிரகரணம் என்பது தெளிவாகின்றது” (மண்ணியல் சிறுதேர், ப. 20) என்று வடமொழி நாடக வகைகளை விளக்கி அவற்றுள் இவ்வகையானது இந்நூல் என்று ஆய்ந்து முடிகின்றார் பண்டிதமணி.

இக்காவியத்தில் கிளைக்கதைகளும் சுவை கூட்டுவனவாக உள்ளன. ஆரியகன் கதை, சம்வாககன் கதை போன்றன அவற்றில் குறிக்கத்தக்கன.

இவ்வாறு வடமொழியின் நல்ல காவியங்கள் தமிழில் வழங்கப் பண்டிதமணியார் இருமொழிப் பாலமாக விளங்கினார்.

சுக்கிர நீதி

வடமொழியில் பொருள் நூல்கள் வெள்ளி, வியாழன், சாணக்கியர் ஆகியோரால் இயற்றப்பெற்றுள்ளன. பாருகற் பத்தியம், ஓளசநசம், கொளடலீயம் என்பன அம்மூவர் இயற்றிய நூல்கள் ஆகும். இவற்றுள் ஓளசநசம் என்பது வெள்ளி அதாவது சுக்கிரன் எழுதிய பொருள் நூல் ஆகும்.

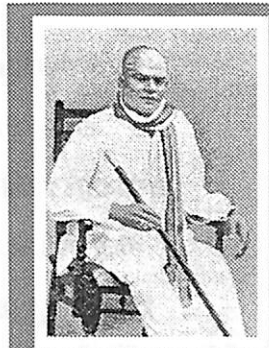
சுக்கிர நீதி ஐந்து வகைப்பட்ட நீதிகளை வழங்குகின்றது. முதல் பகுதியில் நீதி நூல்களின் இன்றியமையாமை விளக்கப்படுகிறது. இதனுடன் அரண்மனை, அரசவீதி, நகர், கிராமம் ஆகியவற்றின் அமைப்பு இலக்கணங்கள், அரசரின் மூவகை, அரசர் தம் கடமைகள், குடிமக்கள் நன்மைக்காக அவன் இயற்றும் கட்டளைகள், அவற்றைப் பறைசாற்றும் முறைகள் போன்றன சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

இரண்டாம் பிரிவில் அரசனின் நன்னட்பு, தீ நட்பு குறித்தும் அரசின் சுற்றம், அரச சுற்றத்தார் இயல்புகள் ஆவணங்களின் தன்மைகள், அளவைகள் போன்றன பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன.

மூன்றாம் பிரிவில் சமுதாய ஒழுக்கம் பற்றி விரிவாக உரைக்கப்படுகின்றது. ஒழுக்கம், உலக நலம் போன்றன பற்றிய செய்திகள் இங்கு விரிக்கப் பெற்றுள்ளன.

நான்காம் பிரிவில் நட்பு மேற்கொள்ளும் முறை, தண்டங்களை அளிக்கும் முறை, தண்டனைகளின் கடுமை போன்றன பற்றியும், கருவூலத்தின் சிறப்பு, இயல்பு, பொருள்களைத் தொகுக்கும் முறை, பொருள்களின் விலையளவு முதலியன பற்றிய கருத்துகள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன.

இதன் அடுத்த பகுதியில் வேத இயல்பு, அறுபத்து நான்கு கலைகள், சாதிகளின் இயல்பு, தொழில்களின் இயல்பு போன்றன குறித்த செய்திகள் இடம்பெறச் செய்யப் பெற்றுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து, நால்வகை ஆசிரமங்கள், பெண்களின் ஒழுக்கம், மரங்கள் தோட்டங்கள் பாதுகாப்பு, நீர்நிலைகள் அமைத்தல், அணைகட்டல். திருக்கோயில் வழிபாட்டு முறை முதலானவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் காட்டப்படுகின்றன.

இப்பகுதியின் ஐந்தாம் பகுதியாக நியாய மன்றங்கள் அவற்றின் நடைமுறைகள் பற்றிய செய்திகள் தரப்பெற்றுள்ளன. ஆறாம் பகுதியில் அரண் பற்றிய செய்திகள் தரப்பெற்றுள்ளன. ஏழாம் பகுதியில் தேர், யானை, குதிரை இவற்றினிலக்கணங்கள், இவற்றின் ஆயுட்கால ஆராய்ச்சி, போர் முறை, தன் வலி அறிதல், மாற்றான் வலி அறிதல் ஆகியன பற்றிய செய்திகள் தரப்பெற்று இப்பகுதி விரிவானதாக அமைகின்றது.

பொதுப் பிரிவில் அடங்கும் ஐந்தாம் பிரிவில் அரசரின் வெற்றிக்கான வழிகள் காட்டப்பெறுகின்றன.

இப்பகுதிகள் அனைத்தையும் முற்றிலும் மொழியாக்கம் செய்துப் பண்டிதமணியார் அளித்துள்ளார். இந்நூலின் அடிக்குறிப்பு பண்டிதமணியாரின் பரந்த நீதி நூல் அறிவைக்

காட்டுவதாக உள்ளது. இவ்வடிக்குறிப்பில் சுக்கிர நீதியுடன் ஒத்துச்சொல்லும் நீதி நூல் கருத்துக்கள் காட்டப்படுவது ஆய்வாளர்களுக்கு பெருந்துணை புரிவதாகும்.

சுக்கிர நீதியில் உள்ள ஒரு மொழிபெயர்ப்புப் பகுதி பின்வருமாறு:

“அரசன் தனக்குரிய ஆண்டு வருவாயில் மூன்று கூறு படைகளைக் காத்தற்கும், அரைக் கூறு தாளத்திற்கும், அரைக்கூறு அமைச்சர் முதலிய தலைமையதிகாரிகளுக்கும், அரைக்கூறு அரசியற்றொழில் புரியும் மற்றவர்களுக்கும், அரைக் கூறு தன் வாழ்க்கைக்கும் செலவிட்டு எஞ்சிய ஒரு கூற்றைத் தன் கருவூலத்து வைப்பு நிதியிற் சேர்த்தல் வேண்டும்” (மேற்கோள், பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, ப.164)

இப்பகுதி அரசனின் வருவாய்ப் பகுப்பு பற்றி அறிவிக்கின்றது.

சாணக்கியர் வரைந்த பொருள் நூல் கௌடலீயம்

என்பதாகும். இந்நூலின் முதல் மூன்று

அதிகரணங்கள் பண்டிதமணியாரால் தமிழாக்கம்

செய்யப்பெற்றுள்ளன. மற்ற பகுதிகள் பி.எஸ்.

இராமானுசாச்சாரி என்பவர் பண்டிதமணியின்

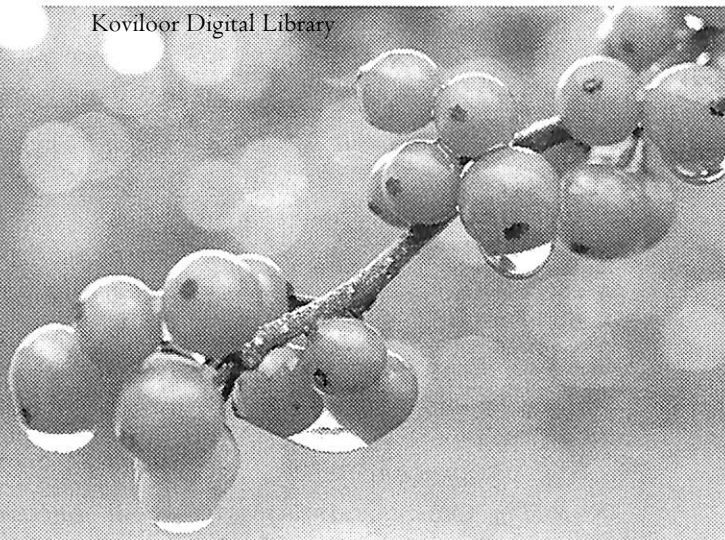
வழியில் மொழிபெயர்த்து நிறைவேற்றினார்.

மற்றொரு பகுதி “ பற்களும், மயிர்களும், உகிர்களும் தமக்குரிய இடங்களினின்றும் இழிந்தக்கால் விளக்கம் எய்தா. அங்ஙனமே அரசனும் நன்னிலையினின்றும் இழிந்தக்கால் விளக்கமுறான் (சுக். 1. 381) இப்பகுதி தலையின் இழிந்த மயிரனையர் என்ற குறட்பகுதியை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது.

இவ்வகையில் சுக்கிர நீதியை மற்ற நீதி நூல்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதற்கு பெருங்களம் ஆய்வாளர்களுக்குக் காத்துக்கிடக்கின்றது.

கௌடலீயம்

சாணக்கியர் வரைந்த பொருள் நூல் கௌடலீயம் என்பதாகும். இந்நூலின் முதல் மூன்று அதிகரணங்கள் பண்டித

மணியாரால் தமிழாக்கம் செய்யப்பெற்றுள்ளன. மற்ற பகுதிகள் பி.எஸ்.இராமானுசாச்சாரி என்பவர் பண்டிதமணியின் வழியில் மொழிபெயர்த்து நிறைவேற்றினார்.

சங்க இலக்கியங்களிலும், திருக்குறளிலும் கிடைத்துள்ள தமிழ்நாட்டுப் பொருள் நூல் அமைப்பு, இவ்வடமொழி நூலின் மொழிபெயர்ப்பால் வடநாட்டில் அமைந்த ஆட்சிமுறை, சமுதாய அமைப்பு ஆகியவற்றுடன் ஒப்புநோக்கி உய்த்துணர்ந்துகொள்ள முடியும் என்பதாகும் என்று இந்நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதன் நோக்கத்தை எடுத்துரைக்கின்றார் ஆய்வாளர் தியாகராசன் (பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, ப.167)

இந்நூல் பதினைந்து அதிகரணங்களையும், நூற்றைம்பது அத்தியாயங்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட விரிந்த நூல் ஆகும். இந்நூலை மொழியாக்கம் செய்யச் சொல்லி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் பண்டிதமணியாருக்கு ஒரு திட்டத்தை அளித்தது. கௌடலீயம் குறியீட்டுச் சொற்கள், குழுஉக்குறிச் சொற்கள் பல மிடைந்து காணப்படுவதாகும். இக்குறியீட்டுச் சொற்கள் இடம்பெறும் தருணத்தில் அச்சொற்கள் பற்றிய விளக்கத்தை அடிக்குறிப்பில் தருவது பண்டிதமணியாரின் இயல்பாகும்.

‘ஆன்விட்சிகி’, திரையீ, வார்த்தை, தண்டநீதி என்னும் இவை வித்தையாம்’ என்றொரு பகுதி கௌடலீயத்தில் இடம் பெறுகின்றது.

அரசன் பயிலவேண்டிய வித்தைகளை மேற்கண்ட தொடர் எடுத்தியம்புகின்றது. இச்சொற்களுக்குக் குறிப்புரைகளைத் தருகிறார் பண்டிதமணி.

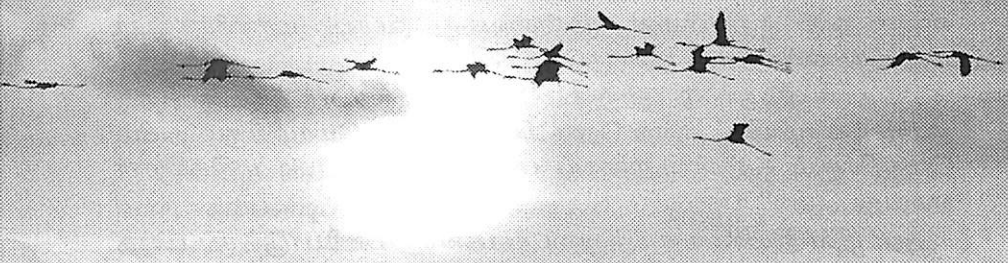
ஆன்விட்சிக் பொருள் உண்மையை அவற்றின் இயல்பை ஆராய்தற்குரிய ஏதுக்களை எடுத்துக் கூறும் தருக்கம் முதலிய நூல்கள்.

வார்த்தை உழவு, பசுக்காவல், வாணிகம் இம்மூன்றும் ஆம் என்று வடமொழிக் குறிச்சொற்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கும் பண்டிதமணியாரின் திறம் இருமொழிச் சொல்லாய்வு மிக்கவர் என்பதை எடுத்துக்காட்டும்.

இவ்வாறு மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் வழியாக தமிழுக்கு அழியாத் தொண்டைச் செய்துள்ளார் பண்டிதமணியார். இந்நூல்கள் இருக்கும் வரை பண்டிதமணியாரின் பெருமையைத் தமிழ் உலகம் எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்.

மாலதி மாதவம் என்ற நூலையும் பண்டிதமணி மொழி பெயர்த்துள்ளார். இது கைப்படியாகவே இருக்கின்றது. இதனை வெளிப்படுத்தித் தமிழுக்கு தக்கதொரு அணிகலனைத் தரப்போகிறவரைத் தமிழுலகம் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டுள்ளது.

இவ்வகையில் பண்டிதமணியாரின் எழுத்தாற்றல் என்பது பல்திறப்பட்டதாகவும், செம்மைநலம் சார்ந்ததாகவும் உள்ளம் உருக்குவதாகவும் அமைந்து அவரின் பெருமையை உலகிற்கு அறிவிப்பதாக உள்ளது.

பேஸ் 4

பண்டிதமணியம்

பண்டிதமணி அவர்களின் உரை கதிர்மணி விளக்கம் எனத் தனிப்பட நிற்பதைப்போல அவரின் மாணவர்கள், அவரைப் பின்பற்றுவோர் ஆகியோரால் பண்டிதமணியம் என்ற தனிப்பாதை வகுக்கப்பெற்றுள்ளமை, அவர் நினைவைப் போற்றுவதாக உள்ளது.

இப்பாதையின் முன்னணியில் நிற்பவர் செம்மல் வ.சுப. மாணிக்கனார். பண்டிதமணியாரின் நேரடி மாணக்கர் இவர் ஆவார். சன்மார்க்க சபை விளங்கும் ஊரான மேலைச்சிவபுரி இவரின் பிறந்த ஊராகும். சபையில் பண்டிதமணியாரின் அருகிருந்துத் தமிழ் அறிந்தவர். இவரே பண்டிதமணியாரின் நூல்கள் மறுபதிப்பு பெறவும், சபை நன்முறை வளர்ச்சி பெறவும் உதவியவர். இவர் பண்டிதமணியம் என்ற கொள்கையை முன்வைக்கின்றார்.

“ எத்துணையோ ஆயிரங் காத தூரங்களுக்கு அப்பாலுள்ள ஆங்கில தேயத்தார் தம் மொழிகளில் இவ்வரிய வேதாகம உபநிடதங்களைப் பொருட்படுத்தி மொழி பெயர்த்துப் பலவகைச் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். தொன்று தொட்டு ஒற்றுமையோடு வழங்கப்பட்டு வரும் நம் தமிழ் மொழியில் இது காறும் அவை வெளிவராமை ஒரு குறையேயாம். தெளிவான தமிழ் உரைநடையிற் பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் அவை வெளிவரல் வேண்டும்”

என்ற ஒரு குறிப்பினை முன்வைத்து வ.சுப. மாணிக்கனார் பண்டிதமணியத்தை வளர்த்தெடுக்கிறார்.

‘தொன்றுதொட்டு ஒற்றுமையோடு வழங்கப்பட்டு வரும் நம் தமிழ் மொழியில்’ என்ற தொடரிலிருந்து வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் உள்ள உறவைப் பண்டிதமணி எப்படி மதிக்கிறார் என்பது வெளிப்படை.

தமிழில் இயல்பான பற்றுடைய பண்டிதமணியாருக்குப் பாரத மொழிகளில் ஒரு பெருமதிப்பு உண்டு. “ நம் பாரத கண்டத்து மொழிகளை எல்லாம் நிலை பிறழாது என்றும் திருந்திய முறையிற்றிகழ்தல், மூல நூல்கள் எல்லாம் செய்யுள்களால் ஆக்கப்பட்டமையானேயாம்” என்று இப்புலவர் பெருமகன் வடித்தெடுத்த கருத்து, மொழி வளர்ச்சியுடையார்தம் சிந்தனைக்கு உரியது. தமிழ்ப்பற்றும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கென அயல்மொழி உறவும், தூய தமிழ்ச்சொற்களால் ஆய உரைநடையும், தூய மொழி பெயர்ப்பும், செல்வர் தம் செல்வம் தமிழுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற அறிவுரையும் மொழி பற்றிய பண்டிதமணியங்கள் ஆகும்” (பண்டிதமணி உருவச் சிலை திறப்பு விழா மலர், ப. 17) என்ற கருத்து பண்டிதமணியத்தின் தேவையை அதன் பன்முகத்தன்மையை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது.

இவ்வகையில் பண்டிதமணியாரின் கொள்கைகள் பண்டிதமணியம் எனப்படுகின்றது. அவர் இலக்கியங்கள் பற்றிய கருத்துரைகள், ஆய்வுரைகள், கட்டுரைகள், நூல்கள் முதலானவையும் பண்டிதமணியத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

பண்டிதமணியின் நினைவைப் போற்றல்

பண்டிதமணியாருக்கு மணிவிழாவை அவரின் அன்பர்கள் உரிய காலத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். அவரின் உருவப்படத்தைத் திறந்துவைத்துச் சபை பெருமை கொண்டது.

பண்டிதமணியாருக்கு அவர் பிறந்த மகிபாலன்பட்டியில் ஆயிரத்துத்தொள்ளாயிரத்து எழுபத்து நான்காம் ஆண்டு திருவுருவச் சிலை அமைக்கப்பெற்றுத் திறக்கப்பெற்றது. இவ்விழாவில் அன்றைய தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு, டாக்டர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் கலந்துகொண்டு உருவச்சிலையைத் திறந்து வைத்தார். செட்டிநாட்டு அரசர் மு.அ. முத்தையா செட்டியார் தலைமை ஏற்றார்.

தமிழகத்தின் அன்றைய தொழில்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு செ. மாதவன் அவர்கள் சிறப்பு மலரை

வெளியிட்டார். தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரும், பேராசிரியர் வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்களும் பாராட்டுரை தந்தார்கள். இவ்விழாவிற்கு வரவேற்புரையாற்றியவரும், விழாமலரைத் தயாரித்தவரும் பேராசிரியர் மெ.சுந்தரனார் ஆவார்.

இவ்விழாவின் குழுவினராக தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், கம்பனடிப்பொடி சா.கணேசன், திரு.தென்னரசு, கதி. கனகசபாபதி போன்ற பலர் அமைந்தனர். விழாமலரில் இருபத்தொரு அன்பர்கள் பண்டிதமணியாரின் அருமை பெருமைகளைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளனர். இக்கட்டுரைகளில் ஒன்றான பண்டிதமணியாரின் தமிழ்க்கொள்கைகள் என்ற வ.சுப. மாணிக்கனார் கட்டுரையில்தான் பண்டிதமணியம் என்ற கொள்கை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்டிதமணியாரின் தமிழ்ப்புலமையை, தமிழ்த் தொண்டைப் போற்றும் அனைத்துப் பணிகளும் பண்டிதமணியத்துள் அடங்கும்.

பண்டிதமணியாரின் நூற்றாண்டு விழாவிற்கு முன்னதான ஒரு முன்னோட்டமாக அவரின் திருவுருவச் சிலை திறப்பு விழா நடத்தேறியது. அவரின் கொள்கைகளை அறிவிக்கும் பண்டிதமணியத்தின் தொடக்க இலக்கிய மலராக சிலை திறப்புவிழா மலர் அமைந்தது.

நூற்றாண்டு விழா

பண்டிதமணியின் நூற்றாண்டு விழா பலவகைகளில் கொண்டாடப்பட்டது. தேவகோட்டை சேவுகன் அண்ணாமலை கலைக் கல்லூரியின் நிறுவனர் சேவு. அண்ணாமலையார் பெருந்தொகையை வைப்புநிதியாக வைத்து மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பண்டிதமணியார் பெயரில் ஓர் அறக்கட்டளையை அமைத்தார். பொள்ளாச்சியைச் சார்ந்த அருட்செல்வர் மகாலிங்கர் பண்டிதமணிக்கு ஒரு பெரிய விழாவை எடுத்தார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் தன் அரங்கம் ஒன்றிற்கு பண்டிதமணி அரங்கம் என்று பெயர் துட்டி மகிழ்ந்தது.

சன்மார்க்க சபை பண்டிதமணியாரின் எழுத்தோவியங்களை மறுபதிப்பாக்கிமணம் கொண்டது. சபைக்குப் பண்டிதமணியாரின் நூல்களை உரிமையாக்கிப் பண்டிதமணியார் குடும்பம் நன்றி பாராட்டியது.

நூல்கள் மறுபதிப்போடு, பண்டிதமணியாரின் நூல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், அவர் பற்றிய காவியம், அவர் பற்றிய பிள்ளைத்தமிழ் ஆகியவற்றை ஆக்கியும் சபை நூற்றாண்டு நினைவைப் போற்றியது.

கணேசர் செந்தமிழ்க்கல்லூரியில் முதுகலை தொடங்கப்பெற்றபோது மாணவர்கள் பங்கேற்ற ஆய்வரங்கிற்குப் பண்டிதமணி ஆய்வரங்கம் எனப் பெயரிடப்பெற்றது.

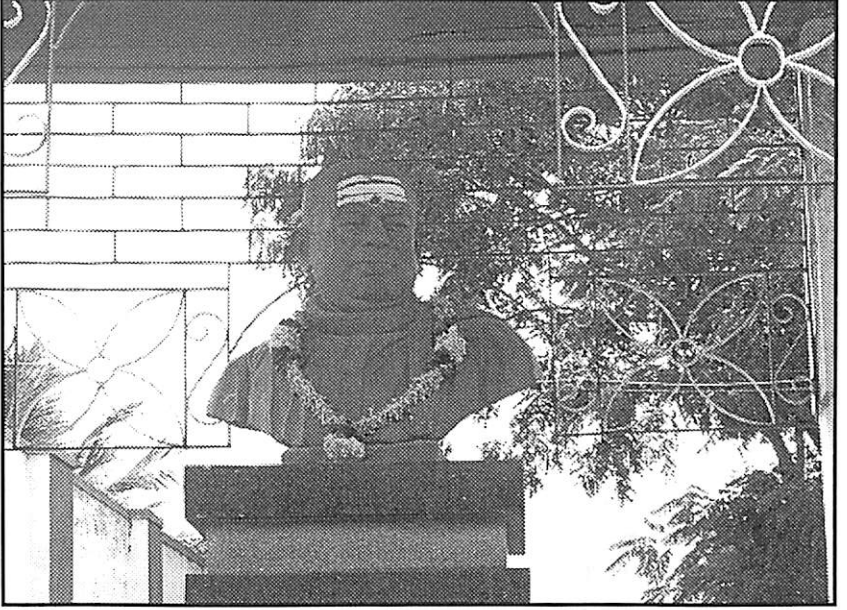
பண்டிதமணி பற்றிய படைப்பாக்கங்கள்

இவ்வழியில் பண்டிதமணியாரின் வரலாற்றைப் பாடும் காவியமாக விளங்குவது ஊன்றுகோல் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் கவிஞர் முடியரசனார் ஆவார். இவர் சபையின் அன்பர். சபையின் சார்பு அமைப்பான கணேசர் செந்தமிழ்க்கல்லூரியின் மாணவர். பண்டிதமணியாரை நேரில் கண்டுப் பழகியவர். இக்கவிஞர் தன் பழக்கத்தைப் பின்வருமாறு நூலின் முன்னுரையில் பதிவு செய்கின்றார்.

“பண்டிதமணியவர்கள், சபையில் வந்து தங்கியிருக்கும் பொழுது பெருமக்கள் புடை சூழப் பெரிய விரிப்பில் சாய்ந்து அமர்ந்திருப்பார்கள். அவர்களைச் சுற்றிநாங்கள் நின்ற வண்ணம் இருப்போம். அப்பொழுது அவர்கள், எங்கெங்கு என்ன என்ன நிகழ்ச்சிகள் நடந்தனவோ அவ்வந் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றுவிடாது சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வார்கள். நகைச்சுவை ததும்ப, மலர்ந்த முகத்துடன் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் பெழுது இடையிடையே எம்மையும் பார்த்துக்கொள்வார்கள்.

அப்பார்வை ‘நீங்களும் இவற்றை மனத்திற் கொள்ள வேண்டும்’ என அறிவுறுத்துமாப்போலிருக்கும். ஆம்... நாங்களும் பதிய வைத்துக்கொண்டோம் என்பதுபோல முறுவலிப்போம்.” என்ற கவிஞரின் அனுபவம் அவர் காவியம் பாடப் பெரிதும் உதவியிருக்கிறது. (ஊன்றுகோல், முன்னுரை)

ஊன்றுகோல் பதினேழு காதைகளைக்கொண்டுள்ளது. ஆசிரியம், விருத்தம் போன்ற பாடல்களால் புனையப் பெற்றுள்ளது. இக்காப்பியம் தரும் பண்டிதமணிக் கருத்துக்களில் சில எடுத்துரைப்பது இங்குத் தேவையாகும்.

மகிபாலன்பட்டியில் அமைக்கப்பெற்றுள்ள பண்டிதமணியின் சிலை

“வடித்தெடுத்த சொல்வழகர், நீறணிந்த
வடிவழகர், இருமொழியும் சொன்ன நூல்கள்
படித்தெழுத்த வாயழகர், சான்றோர் கூட்டம்
பழகவரும் நட்பழகர், முதுமையுற்றார்
துடுக்குடுத்த வாதநோய் அவரைப் பற்றித்
துன்புறுத்தத் துயர்கடலுள் வீழ்ந்து நொந்தார்
வடுக்கெடுத்த மதியரைத்தான் தமிழவானில்
வாழுகில் ஒளிமறைக்க வந்ததம்மா”

(ஊன்றுகோல் 15, 2)

என்ற இப்பாடல் அழகர் என்ற சொல்லுக்கு ஆழ்வார் பாசுரத்தை நினைவுபடுத்துவதாகும். வாதநோய் முகிலாக வந்து வடுக்கு எடுத்து தலைவாரிய மதி போன்ற முகம் கொண்ட பண்டிதமணியாரை மறைத்தது என்று கவிஞர் கற்பனையும் உண்மையும் நிறைத்துப் பாடுகின்றார். கவிஞரையும் நோய் வாட்டிய சமயம் அது என்பது இங்குக் கூடுதலாகக் கவனிக்க வேண்டிய செய்தி. ஆகவே காவியத்திலும் பிணியுறுகாதை என்றொரு பிணியின் கோரம் பற்றிச்சொல்ல வந்துள்ளது.

இந்நூல் சோம.லெ அவர்களின் பண்டிதமணி நூலைப் பெரிதும் தழுவியதாகும். பண்டிதமணியத்தின் ஒரு முத்து இதுவாகும்.

பண்டிதமணி பிள்ளைத்தமிழ்

பொற்கிழிக் கவிஞர் சொ.சொ.மீ.சுந்தரம் அவர்கள் பண்டிதமணி பிள்ளைத் தமிழ் என்ற இலக்கியத்தைப் பாடியுள்ளார். இதுவும் சன்மார்க்க சபையின் விருப்பத்தின் பேரில் படைக்கப்பெற்றது.

இப்பிள்ளைத்தமிழ் சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் ஆகிய பருவங்களுக்குப் பதிலாக திருநீற்றுப் பருவம், திருவாசகப் பருவம், சன்மார்க்க சபைப் பருவம் ஆகிய பருவங்கள் புதிதாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

“செந்தமிழுக்குச் சங்கம் வைத்திடு

தென்மது ரைப்பதிபோல்

சீரால் உயர்ச்சன் மார்க்க சபைதனைச்

சிவபுரி பெற்றதுவே

அந்தக் காலம் சங்கத் தலைவனாய்

ஆண்டவன் முன்வந்தான்

அவன்போலின்று தலைமைப் புலவன்

ஆகிட நீவந்தாய்.

வந்திடு புலவோர் மட்டும் முன்னாள்

வண்டமிழ் துய்த்தார்கள்

வளரும் சபையால் பலரும்இன்று

வாழ்வி லுயர்ந்தார்கள்

சந்த மிகுந்தமிழ் தந்திடு மாமணி

சபையில் எழுந்தருளே

சாலத் தமிழ்தரு மேலைச்சிவபுரிச்

சபையில் எழுந்தருளே”

(பண்டிதமணி பிள்ளைத்தமிழ், ப.109)

என்ற இப்பாடல் சபையின் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதாகவும் அச்சபைக்குப் பண்டிதமணியை அழைப்பதுபோலவும் மீளவும் வந்து சேர அழைப்பதுபோலவும் விளங்குகின்றது.

இந்நூல் பண்டிதமணியின் மாணவர் வ.சப.மாணிக் கனார் காலத்திற்குப் பின்பு கல்லூரிக் குழுவிற்குத் தமிழண்ணல் தலைமையேற்ற காலத்தில் வெளிவந்துள்ளது. பண்டிதமணியாரின் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னாகப் பத்து ஆண்டுகள் கழித்து அதாவது 1991ஆம் ஆண்டு இது வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

திறனாய்வு நூல்கள்

பண்டிதமணியின் நூல்கள் வெளிவந்த நூற்றாண்டு விழாத் தருணத்தில் திறனாய்வு நூல்கள் பலவும் வெளிவர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பெற்றன. அவ்வழியில் இரா.மோகன் எழுதிய பண்டிதமணியின் நடைநயம், ஆ. பழநி எழுதிய பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ் ஆகியன வெளிவந்தன. கதிர்மணித்திறன் என்ற திருவாசக உரைத்திறன் வெளிவரவேண்டும்.

பண்டிதமணியின் நடைநயம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக விளங்கிய முனைவர் இரா.மோகன் அவர்கள் எழுதிய நூல் பண்டிதமணியின் நடைநயம் என்பதாகும். இந்நூல் பண்டிதமணியாரின் நடைத்திறனை விரிவாக ஆராய்கின்றது. “செந்தமிழ் நடை ஆசிரியர், தமிழ் நயத்தந்தை, ஒப்பியல் நோக்கு” ஆகிய மூன்று பகுதிகளை உடையது இந்நூல் ஆகும்.

ஞானத்தின் திருவுருவ நான்மறையின் தனித்துணையை

வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தை

தேன்நக்க மலர்க் கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர் தொடுக்குங்

கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்

சேக்கிழார் பெருமானின் இப்பாடல் திருஞான சம்பந்தரைக் குறிப்பதாகும். இதில் இரண்டாவதாக இடம்பெற்றுள்ள ‘வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தை’ என்னும் தொடர்மொழிக்குப் பண்டிதமணி கூறியுள்ள நயம் பாராட்டத்தக்கதாகும். இங்கும், குறிப்பாக ‘வளர்மதி’ என்னும் வினைத்தொகைக்கு ஆசிரியர் காட்டியுள்ள நுண்பொருள் மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

‘சம்பந்தப்பெருமான் றிருமேனியின் ஒளியும் மழவிளங் குழவிப் பருவமும் பொலிந்து திகழ்தலைப் புலப்படுத்தற்கே,

‘வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில் வளர் மதிக்கொழுந்தை’ என்றார். இஃதோரணியாகும். மதி வானத்தினூர்ந்தியங்குவது. இஞ்ஞானமதி மண்ணுலகிற்கழிந்தின்புறுவது. ஈண்டு வளர்மதியென வினைத்தொகையாகக் கூறியதன் நுண்பொருள் ஆராயத்தக்கது. வளர்மதிக்குப் பதினாறு கலைகள் நிரம்பியது மேல் வளர்ச்சியன்று. அதுபோலச் சம்பந்தப் பெருமான்றிருவுடல் பதினாறாண்டு வளர்ச்சியுற்றுப் பின் பேரொளிப் பிழம்பாகிய இறைவடிவில் மறைந்தது. இவ்வுண்மை புலப்படுத்தற்கே வளர் மதி என்று கூறினார் போலும்”

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் வரலாற்றோடு இயைபுபடுத்தி ஆசிரியர் கூறியுள்ள இந்நயம் அறிஞர் உள்ளத்தை மிகவும் இன்புறுத்துவதாகும்” (பண்டிதமணியின் நடைநயம், பக். 73, 74) என்ற இப்பகுதி பண்டிதமணியின் நடைநயத்தையும் விளக்குகின்றது, மோகன் அவர்களின் கட்டுரைத் திறனையும் காட்டுகின்றது.

இந்நூலின் ஒரு கட்டுரைப்பகுதி பின்வருமாறு முடிவு பெறுகின்றது. ‘பண்டிதமணி தமிழுக்குச் செய்துள்ள தொண்டுகள் முன்பு யாராலும் செய்யப்படாதவை.

செய்தற்கும் இயலாதவை. சுக்கிர நீதியும், சாணக்கியமும், மண்ணியல் சிறுதேரும், அன்பின்திருவுரு போலும் கட்டுரைகளும், திருவாசகக் கதிர்மணி விளக்கமும் பண்டிதமணி தமிழ்த்தாயின் திருவடியில் வைத்துள்ள தனிப்படையல்கள். அனைத்திற்கும் மேலாக அறிஞர் வ.சப.மாணிக்கம் கூறுவதுபோல், ‘அறிவியல் கண்டுபிடிப்புப்போல, இலக்கியக் கண்டுபிடிப்பு என்ற ஒரு புதுத்தடங் கண்டவர் பண்டிதமணியார். இதனால் நயத்தந்தை என்ற சிறப்புப் பெயர் இவர்க்கே உரியதாயிற்று’ (மேலது, பக். 93, 94)

இவ்வாறு இந்நூல் பண்டிதமணியின் நடைநயத்தை ஆராயும் திறனாய்வு நூலாக விளங்கிப் பண்டிதமணியத்தில் இணைகின்றது.

பண்டிதமணியின் நாடத்தமிழ்

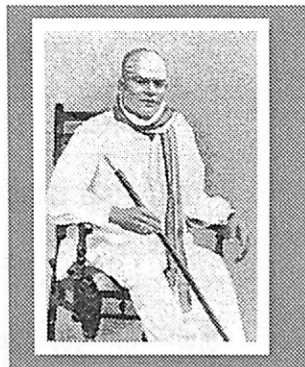
கவிஞர் ஆ.பழநி அவர்கள் எழுதிய நூல் பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ் என்பதாகும். இவர் பாவலர் மணி என்றழைக்கப்படுபவர். இவரின் அனிச்சஅடி மிகச்சிறந்த நாடகப் பாவியம். இவர் சபை அன்பர். சபையின் சார்பு நிறுவனமான கணேசர் செந்தமிழ்க்கல்லூரியில் பயின்றவர். இவரைப் பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழாக் குழு ஒரு திறனாய்வு நூலை எழுதப் பணித்தது. இதன் காரணமாக மண்ணியல் சிறுதேர் என்ற நாடக மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவர் ஆய்வினை நிகழ்த்தி இந்நூலை அளித்துள்ளார்.

இந்நூல் பதினாறு பகுதிகளை உடையது. குறிப்பாக இந்நூல் ஆய்வு நூலாக, ஒப்பீட்டு நூலாக, நாடகத்தின் உரைக்கும் நூலாக ஆக்கப்பெற்றுள்ளது.

இந்நூலின் முன்னுரையில், இந்நூல் ஆசிரியர் பழநி பின்வருமாறு தன் நன்றி யறிதலை வெளிப்படுத்திப் பண்டிதமணிக்கும் தனக்கும் உள்ள தமிழ் உறவை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியில், வரலாற்றில் பண்டிதமணியார்க்குள்ள இடம் விரிவானது என்பதைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் அறியும். நாவீறு படைத்த சொற் பொழிவாளராக, ஆற்றல்மிக்க மொழிபெயர்ப்பாளராக, நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்க உரையாசிரியராக, படித்தாரை ஈர்க்கும் பாவல்லராக, சாத்திரம் வழுவாச் சமயியாக வாழ்ந்து காட்டியவர் நம் பண்டிதமணியார். தம் பன்முக ஆற்றலால் தமிழுக்குத் துறைதோறும் துறைதோறும் தொண்டு புரிந்து தமிழன்னையின் தளர்ச்சி நீக்கியவர்.

‘நிழலில் நீளிடைத் தனிமரம் போல’ நின்று தமிழ் வளர்த்த பெருமை மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபைக்கு உண்டு. அத்தனிமரத்திற்கு வித்தூன்றி வேலி கட்டியவர் திருமிகு வ.பழ. சா.பழனியப்பச் செட்டியார் ஆவார். ஆனால் அத்தனிமரத்தைக்

கிளைபரப்பித் தழை விரித்துக் கொழுநிழல் பரப்பும் தன்மையாக வளர்த்தவர் நம் பண்டிதமணியார் அவர்களே. இத்தனிமரத்தின் கொழுநிழலில் தங்கி அறியாமை வெப்பம் அகற்றிக் கொண்டவர்களில் யானும் ஒருவன். ஆதலின் இவ்வாய்ப்புச் சிற்றுரை அக்கொழு நிழற்கு ஒரு சிறு கைம்மாறு என்று கருதினும் பிழையன்று” (பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ், ப.2)

என்ற இவ்வாசிரியரின் நன்றியுரை இந்நூல் எழக்காரணமான வித்தாகப் பண்டிதமணியாரைச் சுட்டுகின்றது.

இந்நூலின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு: “பண்டிதமணியார் பொதுவாக மொழிபெயர்ப்பாளர் கைக்கொள்ளவேண்டும் நெறியனைத்தையும் கைக்கொண்டதோடு தமிழ்மை தவழச் செய்தல், நேர்மொழிபெயர்ப்பாகச் செய்தல், விளக்கமின்றேல் அடிக்குறிப்பில் விளக்கல், நுட்பப் பொருளை எடுத்துக்காட்டல்,

‘பண்டிதமணியின் ஆளுமையென்பது,

பன்மைப் பரிமாணங்களை உடையது. முதற்கண்

சமுதாய வாழ்வில் நல்ல மாந்தராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

பிறகு ஒரு சமயவாதியாக மிளிர்ந்திருக்கிறார்.

தலைசிறந்த இலக்கியவாதியாகவும், படைப்பாளியாகவும்

தம்மை வெளிப்படுத்திக்கொண்டுள்ளார்.

இழிவழக்குகளை அறவே நீக்கல், ஒப்புமைப் பகுதியினை எடுத்துக்காட்டல் எனத் தனக்கே உரிய சிறப்புக்களையும் வெளிப்படுத்தியதனாலேதான் இம்மொழிபெயர்ப்பு ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகளைக் காட்டிலும் சிறப்பானதாக விளங்கக் காண்கிறோம். நூலைப் படித்து முடிக்கின்றபோது ஐயப்பாடுகள் நம்மை அலைக்கழிக்கவில்லை. தோன்றும் ஐயப்பாடுகளும் தோன்றிய இடத்திலேயே களையப்படும் வகையில் மொழிபெயர்ப்பாளர் படிப்பவர்க்குத் துணை செய்பவராக நின்று பெயர்க்கும் மொழிபெயர்ப்பே சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாம்

தகுதியைப் பெறும். இவ்வகையிலும் பண்டிதமணியார் மொழிபெயர்ப்பு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பே ” (பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ், ப.288) என்ற பகுதி பண்டிதமணியின் மொழிபெயர் நலத்தை எடுத்துரைப்பதாகும்.

மேற்கண்ட நூல்கள் சபையாராலும், நூற்றாண்டு விழாக் குழுவினராலும் விரும்பிச் செய்யப்பெற்ற பண்டிதமணியியத் தொண்டுகள். இவைதவிர தனி மனிதர்கள் பண்டிதமணியியத்தில் தன் விருப்போடு பங்கேற்றுள்ளனர். அவர்களின் வரிசை இனித் தொடர்கிறது.

ஆய்வு நூல்கள்

பண்டிதமணியார் படைப்புகள் பற்றிப் பல ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றில் குறிக்கத்தக்கன பின்வருமாறு. பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ள க. தியாகராசன் அவர்களின் ஆய்வுநூல், மண்ணியல் சிறுதேர் ஒரு மதிப்பீடு என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ள கவிஞர் மீராவின் ஆய்வு நூல் ஆகியன இவ்வழியில் கவனிக்கத்தக்கன.

பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி

பண்டிதமணியின் புதல்வர்களுள் ஒருவரான க. தியாகராசன் என்பவரால் படைக்கப்பெற்ற ஆய்வு நூல் இதுவாகும். ஒரு முழுமையான முறையான ஆய்வேடாக இது பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணியைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது. இது அண்ணா மலைப் பல்கலை வெளியீடாக இரண்டாயிரமாவது ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது.

இந்நூலில் ஐந்து பிரிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனுள் மொத்தம் பதினைந்து கட்டுரைகள் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன. பண்டிதமணி கதிரேசனாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், பண்டிதமணி மற்றும் அவரது படைப்புகள் பற்றிய ஆய்வுகள் ஒரு மதிப்பீடு, பண்டிதமணியின் சொல்லாட்சி, பண்டிதமணியின் பாநலன் போன்ற பல கட்டுரைகள் இதனுள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன.

“பண்டிதமணியின் ஆளுமையென்பது, பன்மைப் பரி மாணங்களை உடையது. முதற்கண் சமுதாய வாழ்வில் நல்ல

மாந்தராகத் திகழ்ந்துள்ளார். பிறகு ஒரு சமயவாதியாக மிளிர்ந்திருக்கிறார். தலைசிறந்த இலக்கியவாதியாகவும், படைப்பாளியாகவும் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். சிறந்த நாவலராகவும் விளங்கியுள்ளார்” (ப.323) என்பது இவ்வாய்வு தரும் முடிவுகளில் ஒன்று.

மண்ணியல் சிறுதேர் ஒரு மதிப்பீடு

மீரா எனப்படும் மீ.ராஜேந்திரன் அவர்கள் வரைந்த இந்நூல் மண்ணியல் சிறுதேர் என்ற நாடக நூலை மதிப்பிடுவதாக உள்ளது, இது மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பாடமாக வைக்கப்பட்டபோது அதனைப் பாடமாக மாணவர்களுக்கு நடத்தியவர் மீரா. இதன் காரணமாக இவர் இந்நூலைப் பற்றிச் சேமித்து வைத்த குறிப்புகளே இந்நூலாக எழுந்தது.

“அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும் என்னும் கருத்தை நன்றாய் விளக்க எண்ணிச் சூத்திரர்கள் மிருச்சகடிக நாடகத்தைப் படைத்தார். அதை நானிலத் தமிழர்க்கு நன்றாய் விளங்க வேண்டும் என்று பண்டிதமணி மண்ணியல் சிறுதேராய்ப் படைத்தார். அந்நாடகப் பெருமையைத் தமிழ் மாணவர்க்கு நன்றாய் விளங்க வேண்டும் என்று நான் இந்நூலைப் படைக்கிறேன்’

(வணக்கம், ப.16) என்று மீரா தன் விளக்கமாக நூல் உருவான வரலாற்றை எடுத்துரைக்கின்றார்.

‘பண்டிதமணியின் வடமொழிப்புலமை தமிழை வளப்படுத்தவே பயன்பட்டது. பல வடமொழி நூல்களையும் சுவை குன்றாமல் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். ‘இவர் மொழிபெயர்த்துள்ள பிரதாபருத்தரீயம், மாலதி மாதவம் என்னும் இரண்டு நூல்களும் இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை. சுக்கிர நீதி, சுலோசனை, உதயன சரிதம், கௌடலீயம், மண்ணியல் சிறுதேர் போன்ற நூல்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள். இவற்றுள் மண்ணியல் சிறுதேர் அவருடைய இருமொழிப்புலமைக்கு ஓர் உரைகல்” (ப.35) என்ற மீராவின் கருத்துரை பண்டிதமணியாரின் மொழிபெயர்ப்பாற்றலை விளக்குவதாகும். இந்நூல் அன்னம் பதிப்பாக இரண்டாயிரத்து நான்காம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது.

பண்டிதமணியின் திருவாசக உரை சில சிறப்புகள்

இரா.இராசகோபாலன் எழுதிய நூல் “பண்டிதமணியின் திருவாசக உரை சில சிறப்புகள்” என்ற நூலாகும். திருப்பத்துரைச் சார்ந்த பேராசிரியரான இவர் தன் ஆரார் பதிப்பக வெளியீடாக இதனை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்நூல் இரு பகுதிகளை உடையதாக விளங்குகின்றது. முதல் பகுதி பண்டிதமணியும் திருவாசக உரையும் என்பதாகும். அடுத்த பகுதி உரைவிளக்கக் கூறுகள் அல்லது உத்திகள் என்ற தலைப்பில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

“வாதவூடிகள் தாம் பாடிய பாக்களில் இடையிடையே தம்மைத் தாழ்த்தியும், தவறுசெய்பவராகவும் கூறிக்கொள்கிறார். இஃது உரையாசிரியர்க்கு உளவியல் நெருக்கடி ஒன்றை உண்டாக்குகின்றது.

“அடிகளின் அன்பு முதிர்ச்சியும் சிவானுபவ

நுகர்ச்சிக்குரிய தகுதியும் மிகப் பெரியன. அவை

நம்மனோர் உள்ளத்தைக் கவரும் பெற்றியன.

அங்ஙனமாகவும் அவர் தம்மை பலவிடத்தும் மிக

இழிவாகக் கூறிக்கொள்ளுதல் அடிமை இயல்பு தோன்றற்கு

என்க. அடிகள் தம்மை இழிவாகக் கூறியவற்றை

எடுத்துக் கூற்றகு எம் உள்ளம் மிகக் கவலுகின்றது.

அவ்வாறாய பகுதிகட்கு உரை எழுத அவர்தம் நெஞ்சம் கலங்குகின்றது. ஆயின் உரை எழுதாமலும் விடுதல் இயலாது. அவ்வப் பகுதிகளில் அடிகள் கூறுவதன் கருத்துப்பொருளை உணர மாட்டாத எனியோர் சொற்பொருள் உண்மை என்று கொண்டுத் தடுமாறல் கூடும். இப்படி ஒரு நெருக்கடி உரையாசிரியருக்கு முன்வந்து நிற்கிறது. ஆகவே அது பற்றி அவர் உண்மையை அழுந்தப் பதிப்பது இன்றியமையாதது என்பதால் கூறியது கூறினும் பிழையில்லை என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் விடாது எடுத்து மொழிகின்றார்.

திருச்சதகம் 54 ஆம் பாட்டுக்கு உரை வரைகின்றபோது உரையாசிரியர் தம் உளப் போராட்டத்தை வெளியிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதனிடே அவர்தம் சுரந்த கண்ணீர் நம் அகக்கண்களுக்குப் புலனாகின்றது.

“அடிகளின் அன்பு முதிர்ச்சியும் சிவானுபவ நுகர்ச்சிக்குரிய தகுதியும் மிகப் பெரியன. அவை நம்மனோர் உள்ளத்தைக் கவரும் பெற்றியன. அங்ஙனமாகவும் அவர் தம்மை பலவிடத்தும் மிக இழிவாகக் கூறிக்கொள்ளுதல் அடிமை இயல்பு தோன்றற்கு என்க. அடிகள் தம்மை இழிவாகக் கூறியவற்றை எடுத்துக் கூற்றகு எம் உள்ளம் மிகக் கவலுகின்றது.

உரை விளக்கநிமித்தம் மேற்கொள்ளும் இக்குற்றம், இறைவன் திருவருளால் பொறுக்கப்படும் என்னும் உறுதியுடைமை அதற்கு ஆறுதல் அளிப்பதாகும் என்பன உரையாசிரியரின் சொற்கள்” (ப.26) என்ற இந் நூலாசிரியரின் கூற்று பண்டிதமணியாரின் உள இயல்பை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள்

இந்நூல்களைத் தவிர பண்டிதமணி பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் பல எழுந்துள்ளன. அவற்றில் குறிக்கத்தக்கன பின்வருமாறு.

சோம.லெ, விசு. திருநாவுக்கரசு, வே.சோமசுந்தரனார் ஆகியோர் எழுதிய பண்டிதமணி எனப் பெயரிடப்பெற்ற நூல்கள், பண்டிதமணியின் பேத்தியாகிய மீனாட்சி இலட்சுமணன் அவர்கள் எழுதிய பண்டிதமணி வரலாறும் தமிழ்ப்பணியும் என்ற நூல், சி.பி கணேசன் எழுதிய தமிழ் வளர்த்த பேராசிரியர்கள், நிர்மலா மோகன் எழுதிய சாகித்திய அகாதமி வெளியீடான பண்டிதமணி ஆகியன இவ்வகையில் குறிக்கத்தக்கன.

சோம.லெ.

சோம. லெட்சுமணன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட சோம.லெ அவர்கள் பண்டிதமணி என்ற தலைப்பில் அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். இவர் மகிபாலன் பட்டிக்கு அருகில் உள்ள நெற்குப்பையைச் சார்ந்தவர். இவர் பண்டிதமணியாருடன் நேரடியாகப் பழகியவர். அந்நட்பு முறையில் இந்நூலைச் சிறப்புடன் வடிவமைத்துள்ளார்.

“இறப்பதற்கு முதல்நாள், பண்டிதமணி அவர்கள் என்னை அழைத்து அவர்களிடமிருந்த அனைத்து ஆதாரங்களையும் தந்தார்கள். அவற்றின் அடிப்படையில் யான் 280 பக்கங்களில்

விரிவான நூல் எழுதினேன். இரு பதிப்புகள் வெளிவந்த அந்நூலில் புதுமுக வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஏற்ற சில பகதிகளை மட்டும் கொண்டு இந்தப் பதிப்பு வெளிவருகிறது” (முன்னுரை) என்று நூல் எழுந்த வரலாற்றைக் குறிக்கின்றார் சோம.லெ.

இந்நூலில் பண்டிதமணியாரின் சொற்பொழிவு நலம், நகைச் சுவை நலம் விரிவாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது. பண்டிதமணியாரின் வாழ்க்கைச் செய்திகளை அறிந்துகொள்ள இந்நூல் நல்ல கைவிளக்காகும். இந்நூலின் அடிப்படையிலேயே ஊன்றுகோல் என்ற காவியத்தைக் கவிஞர் முடியரசனார் யாத்துள்ளார்.

“பண்டிதமணியின் பெரும் புலமையைக் குன்றின் மீதிட்ட விளக்கென ஒளிரச்செய்தது மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபையே. இச்சபை, தோன்றிய நாள்தொட்டுத் தமிழ் மக்களுக்குச் செய்து வரும் நலங்கள் பலவாகும்.

இச்சபையின் தோற்றத்திற்கு முன், செட்டி நாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கென எத்தகைய கழகமும் நிறுவப்படவில்லை. தமிழ்ப்புலவர் பலரையும் அவ்வப்போது அழைத்துச் சொற்பொழிவுகள் வாயிலாக அவர்களுடைய அறிவுரையை இப்பகுதியில் பரப்பி வருவதும் இதுவே. இச்சபையின் உறுப்புகளுள் ஒன்றாகிய நூல் நிலையம் அரிய நூல்கள் பலவற்றைப் பெற்று நல்ல வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது” என்ற இந்நூல் பகுதி பண்டிதமணியாரையும் அவர் கண்ட சபையையும் உயர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்நூல் பூம்புகார் பிரகரத்தின் சார்பாக 1977 ஆம் ஆண்டு, மூன்றாம் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

பண்டிதமணி வரலாறும் தமிழ்ப்பணியும்

பண்டிதமணியாரின் பேத்தியாகிய மீனாட்சி அவர்கள் தன் பாட்டனாரைப் பற்றி எழுதியது இந்நூல். இது அவர்கள்

வைத்துள்ள பதிப்பகமான ஏகம் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. 2004 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது.

இந்நூல் ஏறக்குறைய சோம.லெ எழுதிய புத்தகத்தின் தழுவல் என்றாலும் இதன் பின்பகுதியில் உள்ள பண்டிதமணியார் பற்றிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு பண்டிதமணியாரைப் பற்றிய கருத்துக்களை அறிந்துகொள்ள உதவும்.

“ஐயாவின் பெயரில் பண்டிதமணி என்று மணி விளங்குவதாலோ என்னவோ மணி ஒலிப்பதுபோல் ஐயா இருந்த இடங்களில் எல்லாம் சிரிப்பொலி கேட்டது. ஆம் சிரிப்பொலி முழங்கத் தமிழ் மணம் கமழச் செய்தவர்கள் பண்டிதமணி ஐயா” (என்னுரை) என்று ஐயாவின் பெருமையை எடுத்துரைக்கும் நூல் இதுவாகும்.

இவர்கள் தவிர பண்டிதமணியின் நூல்களுக்கு அணிந்துரை போன்றன வழங்கிய டாக்டர் தமிழண்ணல், டாக்டர் சுப. அண்ணாமலை போன்றோரும்,

பண்டிதமணி இருந்த காலத்து அவருடன் நட்புரிமையுடன் பழகிய புலவர்களான, உ.வே.சாமிநாதையர், அரசன் சண்முகனார், ரா.இராகவையங்கார், மறைமலையடிகள், சோம சுந்தர பாரதியார், டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார், திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார், ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, விபுலாநந்த அடிகள் போன்றோரும் பண்டிதமணியத்தின் உறுப்பினர்களே.

பண்டிதமணியின் புகழ்பாடும், அவரின் தமிழை அள்ளிப்பருகும் அத்தனை அன்பர்களும் பண்டிதமணியத்தின் உறுப்பினர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

துணை நூற்பட்டியல்

- இராசகோபலன்.இரா., பண்டிதமணியின் திருவாசக உரை, சில சிறப்புகள், ஆரார் வெளியீடு, திருப்புத்தூர், 1996
- கதிரேச செட்டியார், பண்டிதமணி, மு.உதயன சரிதமும், சுலோசனையும், பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, சன்மார்க்க சபை, மேலைச் சிவபுரி, 1983
- கதிரேச செட்டியார், பண்டிதமணி, மண்ணியல் சிறுதேர், அன்னை நிலையம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1969
- கதிரேச செட்டியார். பண்டிதமணி, மு., உரை நடைக்கோவை, இரண்டாம் பாகம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை,1986
- கதிரேச செட்டியார். பண்டிதமணி, மு., திருவாசகம், நீத் தல் விண்ணப்பம், சன்மார்க்க சபை, மேலைச் சிவபுரி, மூன்றாம் பதிப்பு,1973
- கதிரேச செட்டியார், பண்டிதமணி மு., உரைநடைக் கோவை, பாகம்.1. சன்மார்க்க சபை, மேலைச்சிவபுரி, இரண்டாம் பதிப்பு, 1982

- சுந்தரம், சொ.சொ. மீ., பண்டிதமணி பிள்ளைத்தமிழ், பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, சன்மார்க்க சபை, மேலைச் சிவபுரி, 1991
- சுந்தரம். மெ., (பொறுப்பாசிரியர்) பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் திருவுருவச் சிலை திறப்புவிழா மலர், மகிபாலன் பட்டி, 1974
- சுந்தரம்.அரு. வெற்றியூர், நகரத்தார் பெருமை, மணிமேகலை பிரசுரம், சென்னை, 2007
- தியாகராசன்.க., பண்டிதமணியின் தமிழ்ப்பணி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், 2000
- பழநி.ஆ. புலவர், பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ், பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, சன்மார்க்க சபை, மேலைச் சிவபுரி, 1982
- மீரா, மண்ணியல் சிறுதேர் ஒரு மதிப்பீடு, அன்னம், தஞ்சாவூர், 2004
- மீனாட்சி இலட்சுமணன், பண்டிதமணி வரலாறும் தமிழ்ப்பணியும், ஏகம் பதிப்பகம், சென்னை, 2004
- முடியரசன். கவியரசு., ஊன்றுகோல், பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, சன்மார்க்க சபை, மேலைச் சிவபுரி, 1983
- மோகன்.இரா. டாக்டர்., பண்டிதமணியின் நடைநயம், பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, சன்மார்க்க சபை, மேலைச் சிவபுரி, 1982
- லெ. சோம., பண்டிதமணி, பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1977

பயன்பட்ட இணைய தளங்கள்

- விக்கிப்பீடியா.
- தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
- பண்டிதமணி

பிற புத்தகங்கள்

1	பேரா.சுபாஷ் சந்திரபோஸ்
2	இராம.இராமநாதன்
3	பண்டிதமணி கதிரேச செட்டியார்
4	அம்பை
5	பேரா.கா.சு.பிள்ளை
6	சிவசங்கரி
7	பாலகுமாரன்
8	தொ.மு.சி.ரகுநாதன்
9	ந.முருகேசபாண்டியன்
10	தேனிசீருடையான்
11	பேரா.செ.வைத்தியலிங்கம்
12	ஸ்ரீசிவப்பிரகாசர்
13	சோழவந்தான் அரசஞ்சென்முகனார்
14	பேரா.தொ.பரமசிவம்
15	இளசை சுந்தரம்
16	ஆ.சிவலிங்கனார்
17	பி.ஸ்ரீ.ஆச்சாரியா
18	கோ.நம்மாழ்வார்
19	பேரா.சிற்பி
20	மு.இராகவையங்கார்
21	கோவி.மணிசேகரன்
22	பேரா.தே.ஞானசுந்தரம்
23	திரு.மம்மது
24	கடவுள் மணிமாறன்
25	பேரா.சண்முக.செல்வகணபதி
26	டி.செல்வராஜ்
27	ஐசக் அருமை ராஜன்
28	சி.பா.ஆதித்தனார்
29	ச.சு.இராமர் இளங்கோ
30	சதாவதானி செய்தும்பி பாவலர்
31	அர்ஷயா
32	விந்தன்
33	பேரா.க.இராஜாராம்
34	கொ.ம.கோதண்டம்
35	சா.கிருட்டிணமூர்த்தி
36	எஸ்.ஸ்ரீகுமார்
37	அருணாச்சலக் கவிராயர்
38	தாமரை மணாளன்
39	நா.நளினிதேவி
40	பூ.ஆலாலசுந்தரனார்
41	நாகூசில்நாடன்
42	திருப்பூர் கிருஷ்ணன்
43	பேரா.நா.தியாகராஜன்
44	சீனிதானா முகமது
45	நவநீதகிருஷ்ணன்
46	பேரா.கு.சுந்தரமூர்த்தி
47	வெ.இறையன்பு
48	பி.எல்.சாமி
49	சி.ஆர்.இரவீந்திரன்
50	தமிழ்நாணன்

51	தி.ந.இராமச்சந்திரன்
52	வா.மு.சேதுராமன்
53	அந்தோணிகுருசு
54	பேரா.மு.தங்கராசு
55	வெ.சாமிநாதசர்மா
56	பேரா.சந்திரகிருஷ்ணன்
57	சாமுவேல்தாசன்
58	பேரா.சா.வளவன்
59	புதுமைப்பித்தன்
60	சு.தில்லைவனம்
61	அ.கா.பெருமான்
62	வி.நாகராஜன்
63	அழகரசன்
64	தணிகை உலகநாதன்
65	பரவி.சு.நெல்லையப்பர்
66	அரங்க.வேங்கடாச்சலம் பிள்ளை
67	டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார்
68	வண்ணதாசன்
69	கதிர்முருகு
70	வா.சு.கோமதிசங்கர ஐயர்
71	பா.வளரரசு
72	பண்டிதர் சச்சிதானந்தன்
73	பூ.சுப்பிரமணியம்
74	எஸ்.பத்மநாபன்
75	ஊரன் அடிகள்
76	அப்துல்காதர்
77	முனைவர் சாமிமுத்து
78	பேரா.சுப்புரெட்டியார்
79	ச.கந்தையா (இலங்கை)
80	பேரா.திருநாகலிங்கம்
81	தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி
82	பண்டிதகோபாலகிருஷ்ண ஐயர்
83	முஹம்மது தாஹா
84	இராம.இருசுப்பிள்ளை
85	வல்லிக்கண்ணன்
86	சீகன்பால்கு அய்யர்
87	சுவாமி சிவானந்தர்
88	வீ.உண்ணாமலை
89	சு.கி.சிவம்
90	ஆ.வே.இராமசாமி
91	வே.தி.செல்வம்
92	விசித்திரன்
93	வேதாத்திரி மகரிஷி
94	ந.பாண்டிரங்கன்
95	கா.நா.சு
96	இரா.இளங்குமரனார்
97	இ.மறைமலையான்
98	இராசேந்திரன்
99	துரை.சீனிச்சாமி
100	இரா.பழனிச்சாமி

101	சு.திருநாவுக்கரசு
102	பிரேமா நந்தகுமார்
103	சுஜாதா
104	எச்.சித்திரபுத்திரன்
105	பாவலேறு.பாலசுந்தரனார்
106	வெங்கடேசபாரதி
107	காரை.இறையடியான்
108	ந.மங்கள முருகேசன்
109	எஸ்.இராமச்சந்திரன்
110	பொ.வேல்சாமி
111	பிரளயன்
112	பரிஷா ஞாநி
113	சே.இராமானுஜம்
114	வெள்ளைவாரணனார்
115	திலிப்குமார்
116	விபுலாந்த அடிகள்
117	பொன்.பாண்டித்துரைத்தேவர்
118	கோவை கிழார்
119	ந.சொக்கலிங்கம்
120	ப.அருளி
121	வடுவூர்.கே.துரைசாமி அய்யங்கார்
122	குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன்
123	கி.சேகர்
124	இராஜம் கிருஷ்ணன்
125	க.ப.அறவாணன்
126	ரமணி சந்திரன்
127	ஞானப்பிரகாசனார்
128	ம.லெனின் தங்கப்பா
129	எ.மு.இராஜன்
130	நா.நளினிதேவி
131	வெள்ளியங் காட்டான்
132	இந்திரா செளந்தர ராஜன்
133	தி.முருகரத்தன்
134	ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை
135	அனிதா.கு.கிருட்டிண மூர்த்தி
136	ப.பரமசிவம்
137	தண்டபாணி சுவாமிகள்
138	சரளா இராசகோபாலன்
139	ஜெகதா
140	பழமன் (பழனிச்சாமி)
141	இராபர்ட் கால்டுவெல்
142	குமார செல்வா
143	வ.தேனப்பன்
144	சி.கே.சுப்பிரமணியன்
145	ஸ்ரீபதி
146	நா.வானமாலை
147	பெரியசாமி தூரன்
148	ச.கவியாணராமன்
149	தண்டபாணி தேசிகர்
150	பா.வெ.நாகராஜன்

151	பொன்.சுவீரிராஜன்
152	புலவர்.ஜெ.சண்முகம்
153	ராஜ்கௌதமன்
154	புதுமை சந்திரவதி
155	ஹச்.ஜி.ரக்ஷல்
156	ஆனந்த நடராஜன்
157	பரிதிமாற் கலைஞர்
158	பேரா.இ.சுந்தரமூர்த்தி
159	ஸ்ரீமான் பூண்டி ஐயா
160	ச.வையாபுரிப் பிள்ளை
161	கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம்
162	ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை
163	வே.பதுமனார்
164	இராசவேலு செண்பகவல்லி
165	சு.நரேந்திரன்
166	சந்திரகாந்தன்
167	ஸ்ரீஅரவிந்தம்
168	அரங்க.இராமலிங்கம்
169	மு.சதாசிவம்
170	பாபநாசம் சிவன்
171	பேரா.இராம.குருநாதன்
172	அய்க்கண்
173	மா.நடராஜன்
174	சொ.சிங்காரவேலன்
175	பேரா.கி.இராஜா
176	சு.வேல்முருகன்
177	ப.சு.மணியம்
178	அ.கி.பரந்தாமன்
179	ஞா.ஸ்டீபன்
180	செ.வை.சண்முகம்
181	சோமலெ
182	இரா.பாலசுப்பிரமணியன்
183	ச.மெய்யப்பன்
184	புலியூர் கேசிகள்
185	அரு.அப்பாசாமி
186	கோ.பெரியண்ணன்
187	ஏ.ஜோதி
188	மன்னர் மன்னன்
189	பேரா.அறிவுடை நம்பி
190	பாவண்ணன்
191	அழகிய நாயகி அம்மாள்
192	தே.ஞானசேகரன்
193	இரா.நடராஜன்
194	எம்.ஏ.நு.மான்
195	நயினார்
196	எம்.கே.நாதன்
197	அம்பை.மணிவண்ணன்
198	சு.முத்துலட்சுமி
199	சாத்தார் சேகரன்
200	லேனா தமிழ்வாணன்

முனைவர் மு.பழனியப்பன்

பண்டிதமணியார் தோற்றுவித்த சன்மார்க்க சபையின் சார்பு நிறுவனமான கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் இளங்கலை, முதுகலை ஆகிய படிப்புகளைக் கற்றவர். இக்கல்லூரியில் படித்து, முதல்வராகப் பணியற்றிய முனைவர் பழ. முத்தப்பன் அவர்களின் மகன். இரு தலைமுறைகளாக மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபையுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டிருப்பது இருவருக்கும் பெருமிதம்.

தொடர்ந்து முனைவர் பட்டத்தைப் பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் அரங்க. நலங்கிள்ளி அவர்களிடம் விடுதலைக்கு முந்தைய பெண்களின் நாவல்கள் என்ற தலைப்பில் செய்துத் தன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டவர்.

பெரியபுராணத்தில் பெண்கள், பெண்ணிய வாசிப்பு, சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியாரின் பெரிய புராண உரைத்திறன், விடுதலைக்கு முந்தைய பெண்களின் நாவல்கள், மகாராணியின் அலுவலக வழி, கணினியும் தமிழும், இணைய உலகம், கம்ப வானியல், செம்மொழிக் களம் போன்ற நூல்களின் ஆசிரியர். புதுக்கோட்டை மன்னர் கல்லூரி, சிவகங்கை மன்னர் கல்லூரி ஆகியவற்றில் பணியாற்றித் தற்போது திருவாடனை அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைத்தலைவராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகத்தில் பகராண்மை அடிப்படையில் இரு ஆண்டுகள் இணையக்குநராகப் பொறுப்பில் இருந்து இணையப் பாடங்களை வகுத்தளித்தவர். குறள்நெறித் தொண்டர், செந்தமிழ் ஞானி என்ற பட்டங்களைப் பெற்றவர். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதியவர். அவரின் கட்டுரைகள், தினமணி, தொடரும் ஆகிய இதழ்களிலும், திண்ணை, பதிவுகள், வல்லமை ஆகிய இணைய இதழ்களிலும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழகம் சார்ந்த பல இலக்கிய மேடைகளிலும், மெகா தொலைக்காட்சியிலும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்றுவரும் பேச்சாளர்.